

VNNS • số 267 • tháng 09 năm 2014
Mục Lục

- 1 Hình bìa** • Nguyễn Quang Kế • Thái Tăng An
- 3 Quan điểm** • Suối nguồn Mẹ Cha
- 4 Chủ đề** • Hòn Vọng Phu • Chung sức bảo vệ chủ quyền Việt Nam • Bàn tay mẹ, bài học con
- 9 Phiếm luận** • Bầu với bán
- 10 Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng
• Tin Thế Giới • Tin Việt Nam
- 19 Truyện** • Dòng sông bắt nắng • Hạnh phúc
• Ngàn ánh dương rực rỡ
- 28 Thơ** • Hoài Tâm Niệm • Lê Ngọc Trùng Dương
• Thái Bạch Vân • Ngọc Trần • Lữ Thái Hành
• Tóc Tím • Phạm Hồng Ân • Tôn Thất Phú Sĩ
• Trần Việt Bắc • Nguyễn Toàn Vẹn
- 29 Văn** • Bến Mẹ • Một con thú rừng độc ác sao lại gọi: vị cứu tinh Dân Tộc • Người thời đại
• Người trẻ Hoà Lan dần thân vào những sinh hoạt Cộng Đồng • Bộ máy thuần hoá của CSVN
• Tưởng như trở về
- 46 Bạn có biết** • Bạn được trả lương bao nhiêu ?
- 47 Du lịch** • La Mã xưa, Roma nay
- 49 An Sinh Xã Hội** • Tình hình kinh tế HL quý 2/ 2014
- 50 Sức khỏe** • Virus Ebola
- 51 Gia Chánh** • Mực xào rau • Mực xào nấm hương
- 52 Vui cười**
- 53 Sổ Vàng Xây Dựng Tượng đài Thuyền Nhân**
- 54 Lá thư tòa soạn**
- 55 Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San
Cơ Quan Ngôn Luận CĐVNTNCS/HL
Vietnam Magazine
Tijdschrift van Vietnamese Vluchtelingen in
Nederland
www.congdonghoalan.com

ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS
Stationsweg 46
2131 XD Hoofddorp Nederland
Email: dtnguyen@congdonghoalan.com
Telefoon: +31 (0)23-5640166

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Chủ nhiệm
Nguyễn Đắc Trung

Chủ bút
Ngô Thụy Chương

Thủ Quỹ
Nguyễn Hữu Phước

Kỹ thuật & Phát hành
Nguyễn Quang Kế

Với sự cộng tác của
Đắc Khanh • Đào Quốc Bảo
• Đinh Ngọc Hiền • Đỗ Văn Bùi
• Hoài Tâm Niệm • Lê Quang Kế
• Mây Lang Thang • Miên Thụy • Nguyễn
Quyết Thắng • Ông Năm Chuột • Tam Hợp •
Tiểu Yến Tử • Thái Tăng An • Tuyết Lê • Tyna
• Trúc Hà • Võ Đức Tiến • Ý Nga

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tinh cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan điểm

Suối nguồn Mẹ Cha

Người bạn thơ Hà Phú Đức khi nói về Mẹ đã viết:

*“Mẹ tôi,
Cũng giống như những bà mẹ Việt Nam khác
Những bà mẹ quê cần cù, chất phát
Những bà mẹ suốt đời cam phận
Lo cho chồng con không hề than vãn.*

*Me tôi,
Cũng giống như mẹ của bạn, của chị, của anh
Những người mẹ thương con vô bờ vô bến
Những người mẹ hy sinh không hề tính toán
Những người mẹ dịu hiền, những người mẹ đảm đang...”*

Trong kho tàng văn chương Việt Nam không thiếu những bài văn, bài thơ, bài nhạc ca tụng Mẹ Cha, nhưng có giấy mực nào diễn tả hết tình thương của cha mẹ đối với con cái.

Trong xã hội Việt Nam ngày xưa, hình ảnh gia đình hạnh phúc là hình ảnh người cha hàng ngày đi làm kiếm tiền nuôi gia đình, người mẹ quán xuyến việc nhà, chăm sóc đàn con và con cái học hành chăm chỉ, vâng lời cha mẹ, anh em thuận hòa.

“...Cho tôi lại ngày nào. Trăng lên bằng ngọn cau. Me tôi ngồi khâu áo bên cây đèn dầu hao. Cha tôi ngồi xem báo; Phở xá vắng hiu hiu...”. Bức tranh gia đình với cha khoan thai nghiêm nghị bên mẹ dịu hiền, bên đàn con quây quần chính là hình ảnh tuyệt vời nhất trong xã hội Việt Nam.

Nhưng ngày 30/4/1975 đem giông tố đổ xuống quê hương. Bức tranh hạnh phúc đó bị tan vỡ từng mảnh, gia đình khó khăn trăm bề, bữa đói bữa no, và bao gia đình đã tan nát vì cảnh chia ly, tù tội. Vì tương lai con cái, vì muốn sống tự do, cha mẹ đã bằng bé con thơ, liều thân vượt biển tìm chốn dung thân.

Nơi đất khách quê người, tiếp xúc với một nền văn hóa mới, một ngôn ngữ xa lạ, với bao trở ngại chờ đón, ấy vậy cha mẹ vẫn quyết chí lập thân, từ hai bàn tay trắng, xây dựng lại mái ấm gia đình, nuôi con khôn lớn. Trong cái khó khăn của buổi ban đầu, cha mẹ chấp nhận làm những công việc thấp hơn sức mình, cha mẹ chịu đựng, cha mẹ vươn lên, mẹ cùng cha quán xuyến việc nhà, chỉ mong cho đàn con học hành nên người. Ngôn ngữ mới cha nói chẳng thông, ấy vậy cha vẫn cho ta bao kinh nghiệm cuộc sống, tiếng nước người mẹ hiểu chẳng hết, nhưng đã dạy cho con bao điều hữu ích.

Sức mạnh nào khiến cho cha mẹ ta vượt qua mọi gian khổ để vươn lên? Sức mạnh nào với hai bàn tay trắng, cha mẹ vẫn nuôi nấng dậy dỗ ta nên người? Phải chăng vì niềm tự hào, vì ý chí phấn đấu, vì muốn là tấm gương tốt cho con cái, vì muốn “con của cha”, “con của mẹ” sẽ thành công trên đường đời, để trở thành người hữu dụng cho xã hội. Tình thương cha mẹ trao cho ta to lớn như thế, không tính toán, không điều kiện. Chỉ cần nghe con nói “con thương ba lắm”, “con yêu mẹ quá”, là đã đủ.

Bạn ạ, ta có thể ngồi kể hàng giờ cho người khác nghe về những việc ta làm, ta có thể kể miên man cho người khác nghe về những thành công ta đạt được trong cuộc sống. Nhưng khi nghĩ về cha, về mẹ, về công ơn dưỡng dục của hai đấng sinh thành, bạn kể được bao lâu?

Ngô Thụy Chương

Hòn Vọng Phu

Hoàng Định Nam

"Người vọng phu trong lúc gió mưa, bế con đã hoài công để đứng chờ. Người chồng đã đi bao năm chưa thấy về. Đá mòn nhưng hòn chưa mòn giấc mơ, có đám mây trên đờ ngóng trông trong mơ hồ....."

Đã một thời có biết bao nhiêu người vọng phu ôm con chờ chồng trong mỗi mòn vô vọng. Cái thời đó, may thay đã đi qua. Một ngày trên đường đi làm về, mở đài phát thanh 1600 AM, một nữ thính giả đang gọi lên kể chuyện của mình. Giọng người đàn bà mềm mại nhưng trĩu nặng nước mắt, có lúc chùng như nghẹn ngào không nói được.

"Năm 75 Việt Cộng chiếm vào, chồng tôi bị đi cải tạo. Lúc đó tôi còn rất trẻ, mới lấy chồng được một năm và đang mang bầu đứa con đầu lòng được mấy tháng. Khi sinh đẻ tôi về nhà má ruột để ở, vì thật ra nhà bên chồng đối với tôi chưa quen thuộc, mà lại không có chồng ở nhà. Đứa con được sinh ra vào thời buổi khó khăn đủ thứ. Tôi phải bươn chải đi kiếm sống từng ngày mà chờ trông chồng về, vì họ nói đi cải tạo 10 ngày thôi, nhưng lúc đó đã hơn năm chẳng thấy về và chẳng biết ở đâu."

Sau đó được biết chỗ ở của chồng, tôi bồng con đi thăm chồng tuốt trên núi, đi mấy ngày mới gặp được mặt chồng. Đường đi khó khăn mà tay phải bế con, tay phải xách một ít đồ ăn mặn cho chồng. Gặp nhau không nói được gì vì lúc nào cũng có mặt bộ đội đứng canh. Khi về đến nhà bệnh hết mấy ngày, con thiếu sữa bú. Gia đình thấy cực khổ quá, khuyên tôi bỏ chồng cho rồi, nó là ngụ. Lại thêm trong gia đình có người đi tập kết về xúi vào, xúi ra. Tôi nhứt định không nghe theo, còn nắn nỉ mấy người kia bảo lãnh cho chồng về sớm, họ đứng đưng nói để học tập cho tốt rồi về.

Gia đình cứ bắt tôi bỏ chồng hoài, nhưng tôi không thể làm chuyện ấy được. Chúng tôi lấy nhau vì tình yêu, hơn nữa khi chồng trong cảnh tù tội, cơm không đủ no, áo không đủ ấm, tôi chẳng thể nào làm chuyện vô lương tâm đó được. Gia đình cứ chì chiết hoài, tôi quyết định ôm con ra khỏi nhà, sống riêng để lo cho chồng. Tôi chọn con đường khó khăn nhất với quyết tâm sắt đá nhất. Tôi phải nuôi và chờ chồng đến khi anh được về.

Sống trong miền quê, ai mà không biết nhau. Những người tử tế thì cũng chẳng dám công khai an ủi mình, những người xu thời thì tha hồ xía xói nào là vợ ngụ quân, ngụ quyền. Khi con đi học lớp một đã bị cô giáo và bạn học gọi là con ngụ. Tôi phải gọi con để đi mua đi bán kiếm tiền nuôi con và dành dụm chờ có giấy thăm nuôi của chồng để đi thăm anh. Đi đâu cũng phải lên xã xin giấy đi đường, mỗi lần như vậy là phải bắm bụng chịu sự nhiech mắng của những viên chức xã, mà trước năm 75 chỉ là những người làm thuê, ở đợ.

Cuối cùng chồng tôi cũng được về trong thân tàn ma dại, xanh mướt vì sốt rét, mình đầy sẹo vì ghẻ lở. Chồng tôi lại tìm đường vượt biên. Tiền tôi dành dụm gom hết cho chồng. Vượt biên đến lần thứ 9, anh mới qua tới đảo. Lúc đó đã đóng cửa trại. Và chồng tôi đã ở đó 7 năm, sau đó tình nguyện trở về để được đi diện "Rô". Khi chồng tôi cải tạo về chúng tôi có thêm 2 đứa con nữa. Cho nên khi chồng tôi ở đảo 7 năm, tôi cũng chỉ một mình nuôi 3 đứa con và một mình gánh hết gánh nặng lên vai.

Tôi là người đàn bà ốm yếu, chưa bao giờ quá 32 ký. Cuối cùng gia đình 5 người chúng tôi được đi Mỹ. Qua đây chưa được 5 năm chồng tôi mất vì bệnh ung thư. Tôi lại tiếp tục một mình lo cho con."

Tiếng người đàn bà nghẹn lại tại đây. Cổ tôi cũng nghẹn, cổ nén mà nước mắt vẫn trào ra. Tiếng cô xướng ngôn viên cũng nghẹn ngào:

"Di làm cháu cũng phải khóc theo, cảm ơn di đã chia sẻ cùng thính giả của đài, và cho phép cháu được chia sẻ những đau buồn của di cũng như của những người vợ đã một thời ôm con đợi chồng về như hòn vọng phu xưa trong sử sách, cảm ơn Di."

Chưa có một thời nào mà người đàn bà Việt Nam cao cả như thời đại sau "giải phóng". Trên tấm thân mảnh mai gầy còm, họ bồng như tượng đồng vai sắt gánh hết những oan trái của một thời đại đen tối nhất.

Ngày xưa, người vọng phu còn có một tiền phương che chở cho họ, và họ chờ chồng ôm con trong một hậu phương đầy ấp tình đồng bào. Nhưng những người vọng phu sau năm 75 không may mắn như vậy. Trước mặt là trùng trùng bóng tối, sau lưng là vực thẳm, chung quanh là hèn thù đê tiện. Ngay

trong gia đình, đôi khi, không là chỗ dựa lưng êm ái, mà còn đẩy họ ra cho muôn vàn khó khăn dày xéo thêm lên.

Nếu để xây một bức tượng tôn vinh sự hy sinh, thì hãy xây một bức tượng người vợ Việt Nam. Người ấy đứng giữa hoang tàn đổ nát của lòng người, nhỏ những giọt nước mắt lên đám cỏ đã cháy khô vì hận thù. Hận thù của chiến tranh, hận thù của giai cấp, hận thù của ý thức hệ. Nhưng dù sao, giọt nước mắt ấy, cuối cùng đã xanh lên mầm cỏ, đã nuôi con vào đời, đã mang con vào một tương lai sáng ngời nơi xứ người.

Nơi đây, xứ người, những đứa con lớn lên trong giọt mồ hôi nhọc nhằn một thời của mẹ, đã trưởng thành, đã biết phân biệt đâu là chân lý, đâu là tà thuyết, đâu là giả trá, đâu là chân tâm, đã biết yêu kính di sản trong tim của mẹ, của cha, những di sản đó có khi là một lá cờ cha từng đổ máu để bảo vệ, là một con đường cha đã từng đi theo.

Di sản đó là văn hóa cha mẹ mang theo, là ngôn ngữ cho con tiếng nói đầu đời, là chữ Việt cho con gìn giữ. Là một góc quê hương mà mẹ mang theo hành trang, với cây quế, cây húng, mẹ trồng trong vườn sau, trái bí trái bầu, mẹ chăm sóc từng ngày. Một góc quê hương mẹ mang theo để nhớ. Trước khi xây tượng một người vợ, người mẹ Việt Nam, thế hệ thứ hai hãy xây tượng đài đó trong chính tim mình trước đã:

"...Ngày nào tròn trăng lại nhớ đến tích xưa. Khi tướng quân qua đồi kéo quân quân theo cờ. Đoàn cờ cây hũy còn trẻ thơ đến bây giờ đã thành đoàn cờ thụ già. Mà chờ người đi mất từ ngàn xưa. Nàng đứng ôm con xem chàng về hay chưa ..."

Chung sức bảo vệ chủ quyền Việt Nam

Bùi Văn Đổ

(LNV. Người Việt phải xa tổ quốc vì chán ngấy chế Độ CS do HCM chúc lấy đem về hành hạ dân tộc từ những năm 1945 thế kỷ trước, lập ra đảng gọi là đảng Cộng Sản, cấu kết với Tàu Cộng để bán nước vì lập trường vô tổ quốc. Lý do, chán ngấy chế độ mà phải trốn đi, chứ chính hiệu vẫn là Tổ Quốc Việt Nam, không phải là kiều dân ở nước ngoài như CSVN vẫn thường dùng. Chúng tôi là Người Việt Tỵ Nạn Cộng Sản vẫn chọn cờ vàng ba sọc đỏ làm biểu tượng).

Người Việt Nam vốn gắn bó với nơi chôn nhau cắt rốn, với làng mạc nơi có mồ mã của ông bà tổ tiên, nơi có đình chùa, am miếu, đôi làng còn có tháp chuông cao vút, được bao bọc bởi lý tre xanh thắm hay hàng dừa che nắng ban trưa, không ai muốn dời xa hay bỏ đi. Thế mà từ ngày Hồ Chí Minh ôm được cái chủ nghĩa ngoại lai Cộng Sản về nước, làm tình làm tội người dân lành đang sống êm đềm trong lũy tre xanh đã phải bỏ làng, bỏ nơi chôn rau cắt rốn, bỏ mồ mã ông bà đình chùa miếu mạo, xa tháp chuông nhà thờ. Tìm vào nơi nào chốn nào có tự do không cộng sản.

Lần thứ nhất khi Hiệp Định Paris 20-07-1954 được ký kết chia đôi hai miền Nam Bắc do Hồ Chí Minh và đảng CSVN chủ trương, tính từ vĩ tuyến 17, có quy định 90 ngày để người dân hai miền chọn lựa vùng đất sống. Đồng bào miền Bắc đã bỏ Cộng Sản di cư vào Nam tìm tự do lên đến khoảng 1 triệu người. Cái thừa 1954 dân số cả Việt Nam khoảng 30 triệu người mà số người miền Bắc bỏ nhà cửa, ruộng vườn gia sản tổ tiên để lại, gồng gánh ra đi tìm tự do ở miền Nam hàng triệu người cả là một biển cổ rất lớn, gây nhiều xáo trộn cho xã hội và ảnh hưởng đến thế giới, vì phải giúp đỡ những người này định cư và ổn định ở những chân trời mới. Thực tế ngày đó người lãnh đạo Miền Nam là ông Ngô Đình Diệm đã nhiệt tình vận động thế giới thương cứu giúp người tỵ nạn Việt Nam từ Bắc Vào Nam tránh họa cộng sản.

Vào miền Nam sau 20 năm mới tạm ổn định thì cộng sản lại đến nữa, lấy danh nghĩa là "giải phóng" cho miền Nam đang bị "Mỹ, Ngụy" kìm kẹp. Lý của người thắng cuộc thì nói sao cũng được chứ thực

quán chiều

Nguyễn Anh

em đứng hồn nhiên chốn đọa đày
nói cười ca hát giữa cơn say
đêm về lệ có nhòa môi mắt ?
cho bớt tủi hờn vui đắng cay

tôi nhớ em như người em gái
một chiều mưa chốn cũ ghé qua
dầm ba bàn quán chiều lặng lẽ
bia nhạt môi uống mấy cho vừa

chúc em những giấc mộng hiền
mong em hạnh phúc triền miên một đời

sự miền Bắc đói nghèo hơn miền Nam nhiều, sao lại nói là “*giải phóng*”, dùng từ có ngược hay không. Nhưng tránh cộng sản hai mươi năm sau lại đụng đầu với cộng sản, đành phải vượt thoát nữa. Lần này không phải từ miền Bắc chạy vào miền Nam, mà vì hết đất chạy rồi nên phải vượt biên, mà vượt biên bằng đường bộ thì khó thành công và nguy hiểm quá nên đành vượt biển, vượt biển cũng thập phần nguy hiểm vì 9 phần chết chỉ tìm được một phần sống mà thôi. Nhưng cũng vẫn phải đi, nếu tìm được đường và còn tiền, vì không thể sống chung với Cộng Sản được, sống với y không có tương lai, thà chết còn hơn. Do vậy có nhiều người đã chọn con đường vượt biển để thoát thân khỏi chế độ Cộng Sản. Vượt biển cũng phải tốn thật nhiều tiền, có nhiều người mất sạch bách mà vẫn không đi được, còn bị bắt lại và bị tù đầy. Nhưng ở lại thì không có tương lai, nhất là những người có liên hệ nhiều đến chế độ cũ Việt Nam Cộng Hòa.

Số người ra đi lần thứ hai để tìm đường thoát khỏi chế độ Cộng Sản không phải một triệu người như hồi năm 1954, mà là hai triệu người, chưa kể nhiều người có ra đi mà không đến được bến bờ tự do, họ đã chết ở dọc đường, ước lượng chung của Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc có đến khoảng một triệu người chết. Như vậy số người vượt biên vượt biển sau 30-04-1975 tổng cộng khoảng 3 triệu người. Sự thất bại ở đây, sao nói là quân Bắc Việt vào “*giải phóng*” cho miền Nam đem cơm no áo ấm vào cho họ mà họ lại tìm đường trốn đi. Thực tế thì hỏi tức là đã trả lời rồi, no ấm, tự do sao lại còn trốn đi. Không có xã hội nào bắt công, mất tự do và mất nhân quyền hơn trong chế độ Cộng Sản, cho nên người ta mới bỏ mà trốn đi.

Sau năm 1989 khi Liên Xô vì cùng kiệt kinh tế, mới nhận ra chỉ có chế độ tư bản mới đem lại hạnh phúc cho con người. Hơn nữa không có chế độ nào dã man hơn chế độ Cộng Sản. Không có chế độ nào bỏ tù nhiều, tàn sát nhiều nhân sinh như trong chế độ Cộng Sản, chỉ mới sau 100 năm mà nạn nhân chết vì cộng sản đã là 100 triệu sinh linh. Không có chế độ nào mất nhân phẩm, nhân quyền, mất tự do như trong chế độ Cộng Sản. Cũng không có chế độ nào nghèo khó trường kỳ như trong chế độ cộng sản, người dân thiếu thốn mọi nhu cầu cần thiết như dinh dưỡng, nạn đói ám ảnh đêm ngày, chỉ cần nhìn vào nhà nước Bắc Hàn thì chúng ta thấy được. Chỉ có chế độ tư bản mới đem lại cơm no áo ấm và đời sống kinh tế sung túc. Tiếc rằng những người lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam hiện nay chưa nhận ra. Hay đã nhận ra mà còn muốn ôm lấy đảng để giữ địa vị để có cơ hội làm khổ dân như hồi lộ, tham nhũng, vì không có lối làm giàu nào nhanh hơn bằng tham nhũng của công, của dân như trong chế độ Cộng Sản.

Những năm tháng gần đây nghe nhiều tin về tình hình Trung Cộng xâm chiếm Việt Nam bằng nhiều cách thức khác nhau như: chiếm thác Bản đốc, di

dời cột mốc biên giới, khai thác Boxit ở vùng Tây Nguyên, tham nhũng để trúng thầu nhiều công trình của nhà nước Việt Nam của Tàu Cộng, đưa người sang lập làng lập ấp theo kế hoạch “*tầm ăn dâu*” để đặt Việt Nam trước một sự đã rồi, và gần đây còn nhận Hoàng Sa và Trường Sa là thuộc thẩm quyền của Trung Cộng. Dù trốn thoát Cộng Sản Việt Nam và định cư ở nước ngoài. Nhưng mỗi khi nghe được tin tức Tổ Quốc Việt Nam bị ngoại bang xâm lấn là trong lòng bùng cháy lên như ngọn thủy triều, không khuất phục ngoại bang dù cho chính quyền cộng sản đương thời hèn với giặc, ác với dân. Cho nên để trừ cái ác này, toàn Dân Việt phải đứng dậy lật thuyền để mong cứu nước, cứu dân tộc trước họa ngoại xâm.

Chúng ta không quên được lịch sử, cả hàng ngàn năm bị nô lệ người phương Bắc, bị tàn sát và đầy ải, họ muốn đồng hóa chúng ta, muốn xóa sổ chúng ta trên bản đồ thế giới, nhưng không xóa được một dân tộc Việt kiêu hùng và bất khuất. Rồi đến 100 năm nô lệ giặc Tây, bị cùm kẹp và bách hại, nhưng cũng không tiêu diệt được, chỉ còn di lụy đến hôm nay, người Việt Nam định cư Tỵ Nạn ở Pháp thì hầu như con, cháu chỉ còn biết Pháp Ngữ mà quên mất tiếng Việt, vì, ảnh hưởng cả 100 năm làm thuộc địa. Từ ngày có đảng Cộng Sản, đất nước triền miên chiến tranh vì giặc Hồ. Vì quá ảo tưởng tin vào Marx và Lênine. Tin vào thế giới đại đồng, tin vào chủ nghĩa cộng sản không biên giới, tin vào 16 chữ vàng và bốn tốt của người anh em cùng chung lý tưởng cộng sản.

Nhưng từ Hồ Chí Minh đến lũ đàn em quá ngây ngô, có lẽ vì ít học nên không đủ trí để hiểu biết, khi Đặng Tiểu Bình đã tuyên bố: “*mèo trắng mèo đen miễn bắt được chuột*” mà những người xưng danh là lãnh đạo Việt Nam không hiểu ra được, cứ tin tưởng vào chủ nghĩa Cộng Sản: vô gia đình, vô tổ quốc và vô tôn giáo. Trung Cộng đã từ bỏ thiên đường xã hội chủ nghĩa từ lâu rồi. Họ chỉ cần tiền và cần phát triển kinh tế để có tiền, mà những nhà lãnh đạo Việt Nam, con cháu của Hồ vẫn còn cứ ảo tưởng tin rằng, họ là người cùng chung lý tưởng Cộng Sản. Đến khi họ dạy cho một bài học hồi năm 1979, và bây giờ họ lấn đất dành biển mới ngộ ra, thì thật đã trễ. Đánh giặc khi nó còn ở cửa ải đã khó, để đến lúc nó vào trong nhà rồi mới tỉnh ra mà chống lại thì vất vả lắm thay.

Nhưng chống lại giặc Tàu, thế lực của một kẻ mạnh, cận kề bên một quốc gia nhỏ bé, đất hẹp và ít dân hơn. Nhưng nhất định phải chống lại, vì không thể để một kẻ có truyền thống xâm lăng những quốc gia lân bang như Trung Cộng với Việt Nam thừa nào mà nhường cho chúng một tấc đất của tổ tiên để lại. Người Việt có nhứt nại chịu đựng, nhưng thật thông minh. Điển hình từ sau 30-04-1975 với làn sóng người ra đi tìm tự do khoảng 2 triệu người, nhưng giới trẻ của họ đã làm nổi dậy về sự học hỏi và tiếp nhận hơn các dân tộc khác, về óc thông minh, nên

họ đã trở thành chuyên gia ở nhiều ngành nghề trong các nước văn minh tiến tiến mà cha mẹ họ đến định cư tỵ nạn. Ở những quốc gia nhỏ bé như Hòa Lan, số người Việt Tỵ Nạn có mặt không đông, nhưng 20 năm sau giới trẻ Việt Nam đã bước chân vào nhiều ngành nghề thuộc diện chuyên gia, kỹ thuật cao cấp mà nhiều sắc dân khác ở đây lâu hơn chưa đạt tới được. Đây quả là công khó của các cha mẹ khi đem con mình tỵ còn rất trẻ ra đi tìm tỵ do tránh họa cộng sản và tìm tương lai cho con, cháu.

Có trực tiếp đến dự các lễ mãn khóa của mỗi cấp học, hay dự lễ mãn khóa của các sinh viên sĩ quan ra trường ta mới nhận ra niềm kiêu hãnh về con em của mình khi đến xứ người học tập thành công như thế nào, để từ những hào khí đó một lòng bảo vệ biển đảo và đất liền khi bị ngoại bang xâm lấn.

Đất nước Hòa Lan tuy nhỏ bé, người Việt đến định cư không đông nhưng vẫn có một tờ báo tiếng Việt: Việt Nam Nguyệt San. Hiện vẫn thông tin về tình hình học vấn của các người trẻ Việt Nam định cư tại đây hàng năm, nhất là ở những mùa thi. Người Việt Nam rất hãnh diện về lớp người trẻ gốc tỵ nạn này. Hy vọng họ sẽ là những người nối tiếp lớp người đi trước tới đây tỵ nạn, sẽ trở về chiếm lại đất đai, biển đảo đã mất vào tay ngoại bang, mà thế hệ lãnh đạo hèn, yếu Cộng Sản đã để mất vào tay ngoại bang./-

Tin Thu

Từ Hà

*hừng đông ráng nhẹ lưng trời
lối đi vàng lá rơi rơi mặt đường
vòm cây ánh sáng tựa gương
heo may thoảng mộng bình thường ngày xưa*

*rừng hoang, ruộng cỏ xa mờ
bên trong như có nàng thơ nỡ nường
bóng người lẩn lút trong sương
lung linh như ảo ảnh mường tượng ra*

*đi như không có quê nhà
đi như hồn vía phương xa tìm về
không nghe tiếng bước chân lê
trên tầng lá úa bốn bề hắc hiu*

*người đi cõi bỏ ngục tù
của tâm cùng ý bao vây chập chùng
thân này tại chốn mộng lung
mắt gương tròn trĩnh vui cùng thế nhân*

*nhìn người với lượng từ tâm
nhìn quanh với một chút lòng xót thương
cùng chung một kiếp vô thường
lên đời lấy cảnh đoạn trường làm vui*

Bàn tay Mẹ, bài học con

Đắc Khanh

Một thanh niên học hành xuất sắc nộp đơn vào chức vụ quản trị viên cho một công ty lớn.

Anh ta vừa xong buổi phỏng vấn đầu tiên, ông giám đốc muốn phỏng vấn anh ta lần cuối để quyết định nhận hay không nhận chàng thanh niên này. Viên giám đốc nhận thấy trong học bạ của chàng thanh niên, tất cả đều tốt và năm nào, từ trung học đến bậc đại học, đều xuất sắc. Năm học nào mà anh ta cũng hoàn thành một cách tuyệt vời.

Viên giám đốc hỏi:

“Anh đã được học bổng nào của trường?”

Chàng thanh niên đáp: “Thưa không.”

Viên giám đốc hỏi tiếp:

“Thế cha anh trả học phí cho anh đi học?”

Chàng thanh niên đáp:

“Thưa, Cha tôi chết khi tôi vừa mới một tuổi đầu. Mẹ tôi mới là người lo trả học phí.”

Viên giám đốc lại hỏi:

“Mẹ của anh là việc ở đâu?”

Chàng thanh niên đáp:

“Mẹ tôi làm việc giặt áo quần”.

Viên giám đốc bảo chàng thanh niên đưa đôi bàn tay cho ông ta xem. Chàng thanh niên đưa hai bàn tay mịn màng và hoàn hảo của chàng cho ông giám đốc xem.

Viên giám đốc hỏi:

“Vậy trước nay anh có bao giờ giúp mẹ giặt giữ áo quần không?”

“Chưa bao giờ, mẹ luôn bảo tôi lo học và đọc thêm nhiều sách. Hơn nữa, mẹ tôi giặt áo quần nhanh hơn tôi.” Chàng thanh niên đáp.

Viên giám đốc dặn chàng thanh niên:

“Tôi yêu cầu anh một việc. Hôm nay khi trở về nhà, anh hãy lau sạch đôi bàn tay của mẹ anh, và rồi ngày mai đến gặp tôi.”

Đến lúc ấy, chàng thanh niên linh cảm anh sẽ được nhận công việc này. Về đến nhà, chàng ta sung sướng khoe với mẹ, và xin được cầm lấy đôi bàn tay và lau sạch đôi bàn tay của mẹ. Mẹ chàng cảm thấy có gì đó khác lạ, sung sướng, nhưng với một cảm giác vừa vui mà cũng vừa buồn, bà đưa đôi bàn tay cho con trai xem.

Chàng thanh niên từ từ lau sạch đôi bàn tay của mẹ. Vừa lau, nước mắt chàng tuôn tràn. Đây là lần đầu tiên chàng thanh niên mới khám phá đôi tay mẹ mình, đôi bàn tay nhăn nheo và đầy những vết bầm đen. Những vết bầm làm đau nhức đến nỗi bà đã rùng mình khi được lau bằng nước. Lần đầu tiên trong đời, chàng thanh niên nhận thức ra rằng, chính từ đôi bàn tay giặt quần áo mỗi ngày này đã giúp trả học phí cho chàng.

Những vết bầm trong tay của mẹ là giá mẹ chàng phải trả cho ngày chàng tốt nghiệp, cho những xuất sắc trong học vấn và cho tương lai sẽ tới của chàng. Sau khi lau sạch đôi tay của mẹ, chàng thanh niên lặng lẽ giặt hết phần áo quần còn lại của mẹ. Tối đó, hai mẹ con tâm sự với nhau thật là lâu. Sáng hôm sau, chàng thanh niên tới gặp ông giám đốc.

Viên giám đốc còn thấy được những giọt nước mắt chưa ráo hết trong đôi mắt của chàng thanh niên, và hỏi:

“Anh có thể cho tôi biết những gì anh đã làm và đã học được hôm qua ở nhà không?”

Chàng thanh niên khẽ đáp:

“Tôi lau sạch đôi tay của mẹ, và cũng giặt hết phần áo quần còn lại.”

Viên giám đốc hỏi:

“Cảm tưởng của anh ra sao?”

Chàng thanh niên đáp:

“Thứ nhất, bây giờ tôi hiểu thế là ý nghĩa của lòng biết ơn; không có mẹ, tôi không thể thành tựu được như hôm nay. Thứ hai, qua việc giúp mẹ giặt quần áo, giờ tôi mới ý thức rằng thật khó khăn và gian khổ để hoàn tất công việc. Thứ ba, tôi hiểu sâu xa được tầm mức quan trọng và giá trị của quan hệ gia đình.”

Viên giám đốc nói:

“Đây là những gì tôi muốn tìm kiếm nơi người sẽ là quản trị viên trong công ty chúng tôi. Tôi muốn tuyển dụng một người biết ơn sự giúp đỡ của những người khác, một người cảm thông sự chịu đựng của những người khác để hoàn thành nhiệm vụ, và một người không chỉ nghĩ đến tiền bạc là mục đích duy nhất của cuộc đời. Anh được nhận.”

Sau đó, chàng thanh niên làm việc hăng say, và nhận được sự kính trọng của các nhân viên dưới quyền. Tất cả nhân viên làm việc kiên trì và hợp tác như một đội. Thành tựu của công ty mỗi ngày được nhiều cải thiện.

Thưa các bạn. Một đứa bé, được che chở và có thói quen muốn gì được nấy, có thể sẽ phát triển “tâm lý đặc quyền” và nó sẽ luôn luôn nghĩ đến mình trước. Nó sẽ thờ ơ về các gian khổ của cha mẹ trong thời gian nuôi dưỡng nó thành người.

Khi làm việc, anh ta nghĩ rằng mọi người phải vâng lời anh, và khi trở thành một quản trị viên anh ta có thể sẽ không bao giờ cảm thông sự khó nhọc, chịu đựng của các nhân viên dưới quyền và luôn đổ thừa cho người khác.

Đối với loại người này, họ có thể học giỏi, có thể thành công một thời gian ngắn nhưng thật sự trong đời họ sẽ không bao giờ họ có cơ hội cảm nhận được ý nghĩa của thành tựu. Anh ta sẽ cần nhẫn, lòng chất đầy oán ghét và đấu tranh để có được nhiều thứ cho chính mình.

Nếu chúng ta thuộc loại cha mẹ chuyên bao che con cái như thế này, phải chăng chúng ta đang cho chúng thấy tình thương của cha mẹ hay là đang tàn phá chúng, tạo điều kiện cho chúng phát triển tới đa tính ích kỷ vô nhân?

Bạn có thể cho con cái sống trong những căn nhà lớn, ăn thức ăn ngon, học dương cầm, xem TV màn ảnh rộng... Nhưng khi chúng ta làm vườn, xin bạn vui lòng cho chúng cùng làm việc đó. Sau bữa cơm, hãy để chúng rửa chén bát cùng với anh chị em chúng. Không phải vì các bạn không có tiền để mướn người làm trong nhà, nhưng bởi vì bạn nên thương con đúng cách.

Bạn muốn chúng hiểu rằng, bất kể cha mẹ giàu có cỡ nào, một ngày kia tóc họ cũng sẽ bạc như mẹ của người bạn trẻ kia. Điều quan trọng nhất là con cái của bạn học để hiểu biết hơn về thái độ chân thành của một con người sống trên đời, và tự khả năng của chúng cùng làm việc với những người khác để hoàn thành công tác mà chúng gặp phải trong cuộc sống.

(Dịch từ Story of Appreciation: Clean Your Mother's Hands)

Chiều về

Trần Việt Bắc

*Chiều sang ai vội bước dồn
Lối xưa phượng thắm cô thôn tìm về
Phải chăng nhạt nắng đọng mê
Chân ai quán vắng đường quê dừng chờ*

*Đợi ai khách đứng bờ vơ
Nơi đây chốn cũ thần thờ lạ trông
Cảnh xưa như hiện như không
Tà dương nắng tắt hoài công ai tìm*

Phiếm Luận

Bầu với bán

Tiểu Yến Tử

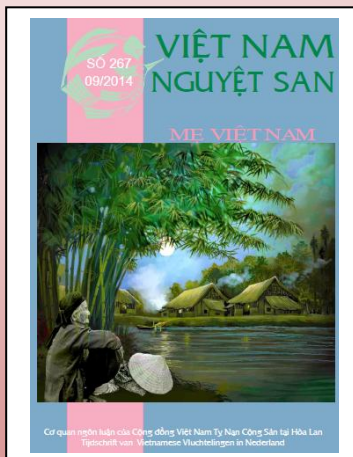
Mấy lúc rày cộng đồng ta lại đến lúc phải tổ chức bầu cử. Nói cho dzui chứ đâu để tìm ra ứng cử viên để mà bầu với bán. Vì cứ mỗi lần bầu cử thì lại phải năn nỉ bà con cô bác muốn chết mới có được vài người chịu 'đứng mũi chịu sào' lèo lái con thuyền cộng đồng ty nạn khỏi phải lao đao vì nghị quyết 36 của 'bộ chấy rận' và để cờ vàng luôn tung bay trên nền trời tự do ở xứ hoa Tulíp này.

Tiểu Yến Tử dám chắc là tuyệt đại đa số dân Việt ty nạn ở Hòa Lan đều đồng ý cả hai chân lẫn hai tay với lập luận trên của Tiểu Yến Tử. Nhưng tại sao mà ban tổ chức bầu cử cứ phải tìm đồ mắt mới tìm ra được vài người chịu ra ứng cử? nhân tài trong cộng đồng chúng ta hẳn không thiếu? Ở xứ sở văn minh như thế này mà phải chịu nhìn cảnh 'tuấn kiệt như sao buổi sớm, nhân tài như lá mùa thu' hay sao?

Thế nên Tiểu Yến Tử phải làm vòng trưng cầu dân ý. Gặp bác T. ở vùng khá đông dân cư người Việt, lại là người đã nhiều năm nằng nổ gánh vác việc chung. Bác bảo: 'chú Tử ơi, mình già rồi, thôi thì tre già thì phải có măng mọc ra chứ?'. Bác nói thật chí lý. Tiểu Yến Tử sung sướng vỗ đùi đánh đét một cái, nhưng chợt nghĩ ra là: các cháu tiếng Việt còn kém, nói tiếng Hòa Lan mới nói hết được ý. Các bác sinh hoạt toàn nói tiếng Việt không à. Tụi trẻ nghe câu được câu không. Làm sao làm việc với nhau bác nhỉ? Bác T. vội chữa lại ý mình: 'Nói là trẻ thì cũng bốn mươi mí hay năm mươi mí cũng đã gọi là trẻ rồi, chú Tử ơi'.

Hiểu ý bác. Tiểu Yến Tử đến thăm anh L. ở khu 'Lệ Hoa Đình', Leeuwarden í mà. Mới nghe nói đến bầu cử anh L. lắc đầu nguầy nguậy. Thôi em chả, xin cho em hai chữ bình an. Nó bảo là: 'Em nói thì ai mà nghe, thôi để các bác các chú nhiều năm kinh nghiệm sinh hoạt cộng đồng đứng ra đảm trách công việc thì có hay hơn không? và lại em còn vợ dại con thơ, công ăn việc làm còn bận rộn lắm, anh Tử ơi!'. Thấy L. thoái thác mình cũng hơn buồn. Vì lứa tuổi cậu, chính là gạch nối giữa hai thế hệ, đứng ra gánh vác chuyện cộng đồng là hợp lý hết sức rồi còn gì. Nhưng việc chung đâu dám ép uống.

Tiểu Yến Tử bèn đi tìm một nữ nhi chí chí để xin ý kiến. Ở bên Anh đã có bà Thatcher. Ở bên Đức đang có bà Merkel. Tại sao cộng đồng mình không có được một bà chủ tịch? Oai ra phết đấy chứ nhỉ? Tiểu Yến Tử lân la đến hỏi chị K., gặp hôm lễ Vu Lan ở chùa Vạn Hạnh. Sẵn tính hay đùa là lời, Tiểu Yến Tử khen chị là theo đạo Thiên chúa mà cũng đi chùa lễ Phật cơ à? Chị phì cười: 'Phật hay Chúa thì cũng đều dạy mình làm việc ngay thẳng anh ơi. Mình đi chùa cũng là dịp để đi sinh hoạt với mọi người và giữ được phong tục tập quán í mà'. Hay quá đi thôi! Vậy mới là phải phải! Chị đúng là người mà Tiểu Yến Tử muốn đề cử vào làm chủ tịch cộng đồng lần này. Không những cộng đồng ta lần này sẽ có một bà chủ tịch để thay đổi không khí 'tê nhạt' của cộng đồng ta bao nhiêu năm nay, mà lại còn được có thêm một khuôn mặt 'liên tôn' như chị K. thì còn gì bằng. Phen này, Tiểu Yến Tử phải bằng mọi cách vận động cho cộng đồng ta có được một bà chủ tịch như chị K. Đồng ý không quý vị? Thế thì Tiểu Yến Tử cũng sẽ xin ngừng múa bút, để nhường sân cho một "Kim Hoa Bà Bà" nào đó.

**Đọc và ủng hộ Việt Nam Nguyệt San
30 Euro một năm**

Địa chỉ liên lạc:
Ban Quản Trị VNNS
Stationsweg 46
2131 XD Hoofddorp
Nederland

Email: dtnghuyen@congdonghoalan.com
Điện thoại: +31 (0)23-5640166

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng

3 mẹ con người Việt Nan trên chuyến bay bị bắn rơi tại Oekraïne

Chiếc máy bay MH 17 của hãng hàng không Malaysia khởi hành từ Amsterdam đến Kuala Lumpur, bị bắn rơi trên vùng đất Oekraïne ngày 17 tháng 7 năm 2014. Tất cả phi hành đoàn và hành khách gồm 298 người đều bị tử nạn. Trong số những nạn nhân này có 3 người Việt Nam.

Ba mẹ con công dân Hòa Lan gốc Việt tử nạn trên chuyến bay MH17

Ba nạn nhân Việt Nam trên chuyến bay xấu số gồm chị Nguyễn Ngọc Minh, sinh năm 1977 và 2 con là Đặng Minh Châu, sinh năm 1997 và Đặng Quốc Huy sinh năm 2001. Theo như dự trù, ba mẹ con sẽ dừng lại tại Kuala Lumpur trước khi về Việt Nam nghỉ hè.

Chị Nguyễn Ngọc Minh và hai cháu sống ở Delft, một thị trấn nhỏ cách thủ Amsterdam 60km. Bố các cháu là Đặng Quốc Thắng vừa qua đời tháng 8 năm ngoái trong một tai nạn lưu thông.

Đại sứ Malaysia tại Liên hợp quốc Hussein Haniff đã thông báo quốc tịch của 298 nạn nhân trên máy bay MH-17 như sau: Hoà Lan (193 người), Malaysia (44), Australia (27), Indonesia (12), Anh (9), Đức (4), Bỉ (4), Philippines (3), Canada (1), New Zealand (1).

Bản Tin Việt Nam

Nhìn Lại Mùa Hè Đầy Biến Động

Như mọi người đều biết, trong những tháng hè vừa qua, cả Hòa Lan lẫn Việt Nam nước nào cũng gặp một biến cố nghiêm trọng. Việc chiếc máy bay của hãng Malaysia Airlines cất cánh từ phi trường Schiphol với gần hai trăm hành khách Hòa Lan bị phiến quân thân Nga bắn rơi ở Oekraïne và những biện pháp trừng phạt kinh tế mà các quốc gia phương Tây áp dụng đối với Nga sau đó đã được mọi giới truyền thông đưa tin và phân tích cặn kẽ. Chúng ta không cần bàn thêm ở đây. Nhân dịp lúc chính trường Hòa Lan chưa hoạt động trở lại, chúng ta hãy thử tìm hiểu thêm về thực trạng chính trị Việt Nam trong giai đoạn sau biến cố giàn khoan Trung Quốc.

Căn cứ vào những gì đã được trình bày trong các lần trước, chúng ta có thể tóm tắt rằng kể từ đầu thập niên 90 của thế kỷ trước cho đến nay, chính trường Việt Nam hầu như không có thay đổi căn bản nào, vì nó bị chi phối bởi **ba yếu tố** gần như bất di bất dịch. Thứ nhất là **sự ngoan cố của người Cộng Sản**. Sau khi chế độ CS tại Đông Âu sụp đổ và nhất là sau khi Liên Xô cáo chung, người CS đã kết luận rằng họ phải dựa vào chế độ CS Trung Quốc để duy trì chế độ của họ tại Việt Nam. Quan trọng hơn là sự kiện người CS Việt Nam không có một hoài bão nào khác ngoài việc duy trì chế độ. Bởi vậy nên họ chỉ thi hành những chính sách cải cách nhằm tạo một nền kinh tế phát triển vừa đủ để người dân không nổi lên lật đổ chế độ. Họ không muốn đi xa hơn, kiến thiết một nền kinh tế hùng mạnh nhưng lại vượt ra khỏi tầm kiểm soát của họ vì phải nới rộng quyền tự do kinh doanh của người dân. Đây có lẽ là lý do chính tại sao tuy dân số Việt Nam tương đương với dân số tỉnh Quảng Đông của Trung Quốc, nhưng nền kinh tế của quốc gia này lại nhỏ hơn nền kinh tế của tỉnh kia rất nhiều. Trong khi người CS Trung Quốc có tham vọng biến quốc gia của họ thành một siêu cường quốc, thì người CS Việt Nam lại chỉ muốn làm một tên “địa chủ” muốn được để yên để sống một cuộc sống nhàn hạ bằng số tiền tô mà họ thu từ những người dân “tá điền” bị họ cai trị. Kinh tế và xã hội Việt Nam, do đó, đã rơi vào tình trạng ứ đọng, không thể phát triển.

Kế đến là **sự bất lực của người chống Cộng**, ở hải ngoại cũng như tại quốc nội. Như đã từng trình bày, những người này chỉ có thể chê bai và lên án người CS một cách tiêu cực trong vô số bài phân tích và bình luận mà họ viết và đăng từ năm 1975 cho đến bây giờ. Họ không có khả năng vạch ra một phương thức đấu tranh tích cực khiến cho triệu triệu người Việt Nam đã và đang lệ thuộc vào chế độ CS có động cơ kinh tế hay vật chất để xa lánh nó. Chế độ CSVN có lẽ không thể tiếp tục tồn tại được, nếu

nó không có sự hậu thuẫn của khối người này. Thế nhưng người chống Cộng không có cách nào gây ra sự rạn nứt sâu rộng giữa họ và chế độ, tạo điều kiện cho nó sụp đổ.

Và cuối cùng là **thái độ thụ động của tuyệt đại đa số người dân Việt Nam**. Người chống Cộng không những không có khả năng thuyết phục khối người ủng hộ chế độ CS rời bỏ chế độ này, họ cũng không biết cách nào làm cho người Việt bình thường đứng lên lật đổ chế độ. Trong những lần trước chúng ta đã cố gắng giải thích sự kiện này bằng lý do kinh tế. Sờ dĩ chế độ CS tại Việt Nam chưa sụp đổ vì phần lớn người Việt, nhất là thành phần trung lưu tại các thành phố then chốt, chưa có đủ động cơ kinh tế để nổi dậy. Những bài viết hay lời kêu gọi của người chống Cộng ở trong cũng như ngoài nước đã không thể thúc đẩy họ làm cái việc không phải là không nguy hiểm đó.

Nhìn từ góc độ của sự bế tắc gần như toàn diện do ba yếu tố nêu trên gây ra, chúng ta có thể nói rằng việc Trung Quốc đưa giàn khoan xâm phạm lãnh hải Việt Nam là một sự kiện có sức mạnh khiến cho quốc gia trì trệ này phải chuyển mình. Ai cũng biết sự kiện đó đã đưa chế độ CSVN vào một tình trạng trên đe dưới búa, bất buộc nó tính đến những thay đổi mà nó không muốn tiến hành, quan trọng nhất trong đó là việc đưa Việt Nam thoát ra khỏi quỹ đạo Trung Quốc. Việc Trung Quốc viện lý do giống tổ trên biển để rút giàn khoan trước thời hạn đã giúp chế độ CSVN thoát khỏi áp lực thay đổi mà nó phải hứng chịu từ tháng Năm cho đến tháng Bảy năm nay...

Các bình luận gia quốc tế nhận định rằng Trung Quốc đã phải làm việc nói trên để ngăn cản Việt Nam thật sự *thoát Trung* như người dân Việt đòi hỏi. Theo tin giờ chót, thì Tổng Bí Thư Đảng CSVN Nguyễn Phú Trọng đã phái Lê Hồng Anh sang Trung Quốc để cầu hòa. Như vậy mọi triển vọng thay đổi có thể đã bị dập tắt trong trứng nước. Người CSVN tiếp tục xem việc duy trì “quốc gia thu tô” của họ là sứ mạng quan trọng nhất.

Tuy nhiên điều này không có nghĩa là chế độ CSVN có thể trở lại nguyên trạng như trước khi biến cố giàn khoan xảy ra. Bên cạnh nguy cơ xuất phát từ Trung Quốc, chế độ hiện giờ còn đang bị đe dọa bởi hai vấn đề kinh tế nan giải cho chính nó gây ra. Thứ nhất là số nợ khổng lồ mà các ngân hàng Việt Nam không đòi lại được. Do chính sách ưu đãi doanh nghiệp nhà nước của chế độ, hệ thống ngân hàng VN đã phải cho khối doanh nghiệp này mượn quá nhiều tiền. Vì làm ăn thua lỗ nên các doanh nghiệp nói trên không thể trả tiền vốn đã mượn nói chi đến tiền lời. Hậu quả là số nợ khó đòi của hệ thống ngân hàng VN ngày càng tăng thêm. Theo một bài viết đăng vào ngày 24 tháng Tám năm 2014 trên trang nhà của nhật báo *Người Việt* tại Mỹ thì “có đến 8

ngân hàng rơi vào cơn mơ nợ xấu tăng chóng mặt: Vietinbank, Vietcombank, ACB, MB, Sacombank, Eximbank, BIDV và SHB, với tổng nợ xấu tăng gần 13.400 tỷ đồng trong 6 tháng.” Điều này có thể làm cho “nhiều ngân hàng cùng lúc sụp đổ.”

Vấn đề nan giải thứ hai có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự tồn vong của chế độ CS tại Việt Nam là sự gia tăng đến mức báo động của số nợ quốc gia (mà người trong nước gọi là nợ công). Do chính sách dành ưu tiên cho khối doanh nghiệp nhà nước nên khối doanh nghiệp tư nhân của Việt Nam thiếu vốn trầm trọng, không lớn mạnh được. Bởi vậy nên rất nhiều doanh nghiệp trong khu vực kinh tế này đã bị phá sản vì không đủ tiềm lực để vượt qua những khó khăn do cơn khủng hoảng kinh tế toàn cầu gây ra. Hậu quả là chế độ không thu được đủ thuế để trả tiền lương cho bộ máy công chức vốn đã quá lớn ngày càng lớn hơn thêm, do chính chế độ thiết lập với mục đích tạo vây cánh cho nó. Để bù vào cho sự thất thu nói trên, chế độ CS càng ngày càng phải mượn thêm nhiều tiền để trang trải những chi phí thường xuyên. Số nợ này hiện nay có thể đã lớn đến mức trong thời gian gần đây chế độ có thể sẽ không còn có khả năng để thanh toán nợ nần đúng thời hạn nữa ...

Như thế thì vấn đề mà chúng ta cần phải chú ý đến là câu hỏi điều gì sẽ xảy ra với chế độ nếu hệ thống ngân hàng VN sụp đổ và chính bản thân nó bị vỡ nợ... Ngoài nguy cơ xâm lăng từ Trung Quốc, hình như chỉ còn có ngày Tận Thế trong lãnh vực kinh tế tại quốc nội mới có thể làm cho chế độ CSVN cáo chung hay đi đến những thay đổi triệt để... Các thế lực thù địch mà báo chí CS thường nhắc đến có lẽ chẳng có ảnh hưởng nào đến việc này bởi lý do giản dị là họ bất lực, nói ít hay không ai nghe...

Ông Năm Chuột tổng hợp các ý kiến và sự kiện lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình và hệ thống thông tin toàn cầu.

Cõi lòng

Lữ Thái Hành

*Nghĩ đến quê hương hồn trần trở
Da diết trong lòng nỗi nhớ thương
Lấn khuất đầu đây hình bóng mẹ
Nỗi lòng đau đớn vì nhung nhớ
Mượn dòng thơ diễn tả tình con
Tình mẹ luôn là dòng suối mát
Nay mẹ đã vắng trong cõi đời
Nhưng mẹ vẫn ngự trong tim con
Vu lan đến làm thơ tặng mẹ
Nơi vĩnh hằng mẹ không tử thân*

Tin Thế Giới

Phòng vệ chung năm hàng đầu trong nghị trình hội nghị NATO

Chiếc chỏ pháo tự hành được nhìn thấy tại một nhà ga ở Kamensk-Shakhtinsky, khu Rostov của Nga, gần biên giới Ukraine, 23/8/2014 Tổng thư ký NATO Anders Fogh Rasmussen nói liên minh đã quan sát thấy các lực lượng Nga gia tăng trong vùng phụ cận Ukraine

28 thành viên khối NATO đang chuẩn bị cho cuộc họp thượng đỉnh ở Wales vào đầu tháng 9 này. Chủ đề chính của cuộc thảo luận là khái niệm phòng vệ chung trong bối cảnh các hành động gần đây của Nga chống lại Ukraine.

Nói một cách đơn giản, tinh thần phòng vệ chung có nghĩa là một cuộc tấn công vào một trong 28 nước thành viên chính là cuộc tấn công vào toàn bộ khối.

Trong một bài viết gần đây đăng trên tạp chí The Wall Street Journal, tổng thư ký NATO Anders Fogh Rasmussen nói liên minh này “phải luôn sẵn sàng, quyết tâm và có khả năng bảo vệ gần 1 tỷ công dân của khối.”

Ông Rasmussen nói thêm rằng các nhà lãnh đạo NATO phải tiến hành các biện pháp để làm cho liên minh “sung sức hơn, nhanh hơn và linh động hơn để đối phó với các thách thức từ bất cứ nơi nào trong tương lai.”

Phòng vệ tập thể NATO

Nguyên tắc phòng vệ tập thể là tâm điểm bàn thảo trước các hoạt động gần đây của Nga chống lại Ukraine qua việc thôn tính bán đảo Krim và ủng hộ những người ly khai Nga ở miền đông của đất nước này.

Đô đốc James Stavridis, từng là tư lệnh tối cao NATO, nói hành vi hung hăng của Tổng thống Nga Poetin sẽ đem lại kết quả ngược lại mong đợi.

“Chiến lược của Tổng thống Poetin sẽ là một thất bại về chiến lược. Trong thực tế, nó củng cố khối

NATO, nó truyền thêm quyết tâm trong liên minh và tạo thêm sự gắn kết trong khối hơn là trước khi có các sự kiện ở Ukraine.”

Hiểm họa từ Moscow

Hành vi của Nga cũng đã truyền sự e sợ và thậm chí là nỗi sợ hãi vào một số quốc gia – như các nước vùng Baltic – rằng Moscow có thể sẽ tấn công một nước thành viên NATO.

Ông Sean Kay, một chuyên gia của trường Đại học Ohio Wesleyan, đã đánh giá tương quan lực lượng của các bên:

“Về mặt phòng vệ các nước liên minh NATO đối với Nga – các nước liên minh NATO có một lợi thế quân sự hơn hẳn về khả năng phối hợp của họ.”

Ông nói thêm, “Cơ chế năng lực chỉ có ở trong tay của phương Tây. Do đó câu hỏi đặt ra là họ muốn sử dụng một cách tốt nhất mối quan hệ với Nga như thế nào trong tương lai trước hành vi gần đây của Nga.”

Ông Stavridis đồng ý như vậy và nói, “Tôi không thức thâu đêm để lo lắng về khả năng tấn công của Nga vào một quốc gia NATO.”

Nhưng để giảm bớt sự lo lắng của các nước lo sợ về hành vi của Nga thì theo đô đốc Stavridis các nhà lãnh đạo khối NATO phải có hành động mạnh mẽ tại hội nghị thượng đỉnh lần này:

“Cần có một số lượng lớn hơn các máy bay tuần tra các đường biên giới của khối liên minh. Chúng ta cần có các triển khai hàng hải lớn ở cả phía bắc trên biển Baltic và phía nam trên biển Đen.”

Ông nói thêm, “Theo quan điểm của tôi, chúng ta cần hậu thuẫn các lực lượng có vũ trang của Ukraine bằng các trang thiết bị, đào tạo, các thiết bị hỗ trợ mạng và giúp họ chuẩn bị trong trường hợp Nga tiến hành bước tiếp theo để công khai xâm chiếm Ukraine.”

Căng thẳng giữa NATO và Nga

Nhìn về phía trước, ông Stavridis thấy căng thẳng tăng cao giữa NATO và Nga – nhưng không phải là quay về một thời kỳ Chiến Tranh Lạnh.

“Trong thời kỳ Chiến Tranh Lạnh, 6 triệu người đối chọi với nhau qua khu vực hành lang Fulda Gap. Các hạm đội hải quân lớn tuần tra trên khắp thế giới và chúng ta đã ở trong tình trạng báo động rất nhạy cảm. Các vũ khí hạt nhân sẵn sàng nổ, nhắm, lên đạn và bắn.” Ông nói thêm rằng: “Đã có các cuộc chiến tranh ủy nhiệm trên toàn thế giới – đó là hoạt động bị chi phối bởi chính trị và quân sự của những năm 20 và 30. Nhưng chúng ta không quay trở về đó.”

Cựu chỉ huy cao cấp NATO nói cuộc họp thượng đỉnh sắp tới cũng sẽ bàn bạc về vai trò của liên minh ở Afghanistan sau hơn 10 năm tham gia và làm thế nào để phân chia chi tiêu quốc phòng công bằng hơn giữa các nước thành viên.

NATO cảnh báo Nga ngưng can thiệp sâu hơn vào Ukraine

Tổng thư ký NATO đã kêu gọi Nga ngưng gửi quân vào nước láng giềng Ukraine dưới cái cờ hành động giữ gìn hòa bình.

Nói chuyện với các phóng viên ở thủ đô Ukraine, Kyiv, ông Anders Fogh Rasmussen nói rằng Nga nên “lui ra khỏi bờ vực, lui ra khỏi biên giới và ngưng sử dụng việc giữ gìn hòa bình như một cái cờ gây ra chiến tranh.”

Ông cũng lên án Moscow về việc tiếp tục nỗ lực làm mất ổn định tại Ukraine, nói rằng sự hỗ trợ phe ly khai thân Nga tại miền Đông Ukraine vẫn tăng cao “cả về quy mô và sự tinh vi”

Rasmussen nói rằng NATO “sẵn sàng giúp đỡ Ukraine” với các cố vấn và những hỗ trợ khác khi phải đối mặt với “sự xâm lược” của Nga. Ông hy vọng rằng Nga sẽ “lui lại” bởi những can thiệp xa hơn vào Ukraine sẽ không có lợi cho Nga.

Tổng thống Ukraine giải tán quốc hội, định ngày bầu cử mới

Tổng thống Ukraine Petro Poroshenko đã giải tán quốc hội và kêu gọi bầu cử sớm, một tháng sau khi chính phủ liên minh cầm quyền của ông sụp đổ.

Ông Poroshenko hôm thứ Hai 25/8/2014 cho biết hành động của ông nằm trong khuôn khổ hiến pháp. Ông cho biết cuộc bầu cử quốc hội mới sẽ được tổ chức ngày 26 tháng 10.

Trước đó, Tổng thống Ukraine nói rằng bất kỳ quyết định nào liên quan đến quốc hội sẽ được định hướng bởi ý nguyện của người dân Ukraine. Ông nói rằng người dân đang yêu cầu điều mà ông gọi là “tái khởi động cỗ máy chính quyền.”

Ông Poroshenko cho biết ông cực kỳ lo ngại về điều mà ông nói là động thái quân sự của Nga ở phía đông.

Giới chức Ukraine cho biết xe tăng và xe thiết giáp của Nga đã vượt biên giới vào vùng đông nam Ukraine, mang cờ của quân ly khai thân Nga.

Theo lịch trình, ông Poroshenko sẽ hội kiến Tổng thống Nga Vladimir Putin vào ngày thứ Ba 26/8/2014 ở Minsk, Belarus.

Văn phòng của ông Poroshenko cho biết ông Poroshenko đã nói với Chủ tịch Hội đồng châu Âu Herman Van Rompuy qua điện thoại rằng ông cũng quan ngại về kế hoạch của Nga định điều một đoàn xe được nói là cứu trợ nhân đạo vào Ukraine.

Nga trước đó đã điều hơn 200 xe tải mà họ nói là chở hàng cứu trợ vào Ukraine.

Chính quyền Kiev không chấp nhận đoàn xe chở hàng này và gọi đó là một cuộc xâm lược của Nga. Ukraine cũng nói Nga đã không chờ Hội Chữ thập hoàn tất nhiệm vụ thanh tra của họ.

Syrie kêu gọi quốc tế giúp chống nhóm Nhà nước Hồi giáo

Bộ trưởng Ngoại giao Syrie Walid al-Moallem nói rằng nhóm Nhà nước Hồi giáo và Jabhat al-Nusra còn nguy hiểm hơn Taliban hay al-Qaeda

CAIRO—

Sau sự kiện một căn cứ không quân của chính phủ Syrie rơi vào tay những phần tử vũ trang Nhà nước Hồi giáo hôm Chủ nhật 24/8/2014, Bộ trưởng Ngoại giao Syrie Walid al-Moallem kêu gọi cộng đồng quốc tế hợp tác với chính phủ của ông và yêu cầu các nước láng giềng ngưng hành động mà Syrie nói là hỗ trợ cho nhóm thánh chiến.

Vị bộ trưởng ngoại giao Syrie dày dặn kinh nghiệm chính thức xuất hiện lần đầu tiên kể từ khi trở lại làm việc sau một ca phẫu thuật tim cách đây vài tháng. Với giọng điệu hòa dịu, ông nói trước nhóm nhà báo

ở Damascus rằng Syrie đang tìm kiếm sự hợp tác quốc tế để chiến đấu chống lại những chiến binh Nhà nước Hồi giáo.

Ông nói chính phủ của ông sẵn sàng hợp tác và phối hợp với khu vực lẫn quốc tế để chống khủng bố nếu chủ quyền và độc lập của Syria được tôn trọng, vì theo lời ông, chính phủ Syrie đại diện cho chủ quyền của đất nước.

Ông Moallem sau đó lý luận rằng những chiến binh của nhóm Nhà nước Hồi giáo và Jabhat al-Nusra còn nguy hiểm hơn Taliban hay al-Qaeda, là những lực lượng mà Mỹ và NATO đã chiến đấu chống lại ở Afghanistan kể từ năm 2001. Ông nói rằng điều mỉa mai là Mỹ vẫn tìm cách làm suy yếu chính phủ và quân đội Syrie trong khi tuyên bố muốn chống khủng bố.

Ông Moallem khẳng định chính phủ của ông sẽ không chấp nhận những cuộc tấn công đơn phương của Mỹ nhắm vào những chiến binh Nhà nước Hồi giáo trên đất Syrie, nhưng không đã động gì đến việc lực lượng Syrie sẽ cố gắng bắn hạ máy bay Mỹ nếu xâm nhập không phận Syrie. Ông cáo buộc Qatar và Thổ Nhĩ Kỳ hỗ trợ các chiến binh.

Lời kêu gọi hợp tác của chính phủ Syrie được đưa ra một ngày sau khi các chiến binh Nhà nước Hồi giáo chiếm được một căn cứ không quân bị bao vây từ lâu gần thủ phủ Raqqa ở miền bắc. Những video nghiệp dư cho thấy các chiến binh hô vang "Allahu Akbar" và bắn chỉ thiên để ăn mừng.

Nhóm này đã đăng những hình ảnh ghê rợn lên Internet cho thấy những thành viên gắn đầu bị chặt lia của những binh sĩ chính phủ lên cọc đi diễu phố. Có tin cho hay những chiến binh này đang áp sát hai căn cứ không quân lớn khác của chính phủ bên ngoài thành phố Hama và Deir ez Zor.

Hilal Khashan, giáo sư khoa học chính trị tại Đại học American ở Beirut (Lebanon), nói với VOA rằng việc các chiến binh chiếm được căn cứ không quân và việc phương Tây đột ngột muốn ngăn nhóm Nhà nước Hồi giáo lan xa hơn nữa có thể giúp Damascus rũ bỏ hình ảnh của mình là một nước bị quốc tế ruồng rẫy:

"Từ nhiều tháng nay, chế độ tại Damascus đã nói về việc họ đi đầu trong cuộc chiến chống khủng bố toàn cầu. Những bước tiến mới nhất của ISIS tại Iraq và việc nhóm này chiếm căn cứ không quân Tabqa ngày hôm qua gửi thêm một điệp ngữ nữa tới cộng đồng quốc tế, rằng 'chúng ta đang cùng chung chiến hào chống lại kẻ thù chung của chúng ta.' Vì vậy cho dù họ có thừa nhận hay không, tôi tin rằng phương Tây sẽ tìm cách hợp tác với chế độ ở Damascus, ngay cả khi việc này được thực hiện một cách kín đáo."

Tuy nhiên, ông Joshua Landis, người đứng đầu

Khoa Nghiên cứu Trung Đông tại Đại học Oklahoma, nói ông nghĩ có "có ít khả năng Washington sẽ có một liên minh chính thức hay bất kỳ hình thức hợp tác nào" với chế độ Assad.

Ông nói rằng "hầu hết các chuyên gia quân sự ở Washington đang kêu gọi một biện pháp nào đó gần giống như 'dọn cỏ,' như điều mà chúng ta chứng kiến Israel làm với Hamas ở Gaza." Ông tin rằng chính quyền Mỹ muốn "tiêu diệt và phá vỡ những tụ điểm và giới lãnh đạo của nhóm Nhà nước Hồi giáo ở Syrie nhưng không hợp tác với quân nổi dậy hay chế độ Syrie để tái chiếm lãnh thổ mà nhóm Nhà nước Hồi giáo đang chiếm giữ."

Anh sắp xác định được danh tính kẻ chặt đầu nhà báo Mỹ

Anh cho biết công nghệ nhận dạng giọng nói tinh vi được sử dụng để lần ra kẻ đội mũ trùm đứng cạnh ký giả James Foley.

Anh quốc tuyên bố gần xác minh được danh tính một người đàn ông mà người ta cho là một người Anh, thành viên của nhóm Nhà nước Hồi giáo, đã chặt đầu ký giả Mỹ James Foley.

Đại sứ Anh tại Hoa Kỳ Peter Westmacott hôm Chủ nhật 24/8/2014 nói với đài truyền hình CNN rằng Anh đang sử dụng các công nghệ tinh xảo, xác định giọng nói để truy tìm kẻ sát nhân đội mũ trùm đầu đứng cạnh ký giả Foley trong video, trước khi chặt đầu ông.

Theo nhật báo *The Sunday Times* các cơ quan tình báo Anh đã xác định được danh tính phần tử thánh chiến, nhưng nguồn tin này không cho biết tên.

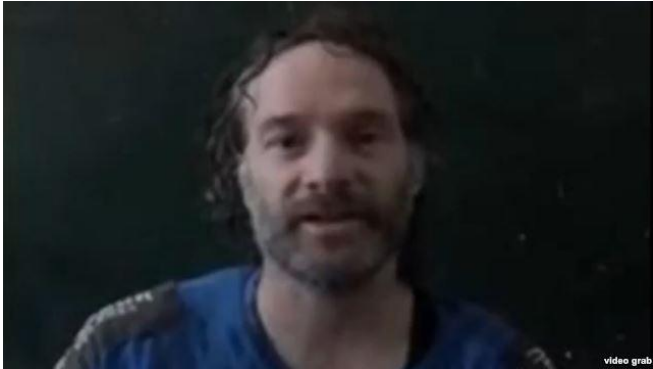
Người đàn ông trong video, một chiến binh của nhóm Nhà nước Hồi giáo, nói tiếng Anh với giọng Anh. Kẻ này còn đe dọa sẽ giết nhà báo thứ nhì là ông Steven Sotloff nếu Tổng thống Hoa Kỳ Barack Obama không ngưng oanh kích ở Iraq. Tuy nhiên các máy bay chiến đấu của Hoa Kỳ vẫn tiếp tục ném bom nhóm Nhà nước Hồi giáo.

Đại sứ Westmacott nói có đến 500 người Anh đã đến Syrie và Iraq để tham gia chiến đấu với các phần tử chủ chiến Hồi giáo.

Ký giả Foley, 40 tuổi, đang công tác ở Syrie khi ông bị bắt và cuối năm 2012 và từ đó bật tin ông. Hôm

Chủ nhật 24/8/2014, Giáo đường ở Rochester, tiểu bang New Hampshire, quê nhà của ông làm lễ tưởng niệm ông.

Nhóm Hồi giáo nổi dậy ở Syrie phóng thích một ký giả Mỹ

Nhà báo Peter Theo Curtis (al Jazeera)

Nhóm nổi dậy Hồi giáo ở Syrie đã trả tự do cho một ký giả Mỹ bị nhóm này bắt giữ từ năm 2012, chỉ vài ngày sau khi một ký giả người Mỹ khác bị chặt đầu.

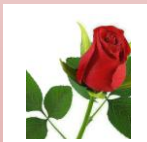
Các kẻ bắt cóc đã trao nhà báo Peter Theo Curtis cho đại diện của Liên hiệp quốc hôm Chủ nhật 24/8/2014, dù hiện nay chưa rõ trong tình huống nào ông được thả ra. Trong một video đưa ra trong thời gian ông bị cầm giữ, ông Curtis cho biết ông là ký giả từ thành phố Boston, bang Massachusetts và được đối xử tử tế.

Theo Ủy ban Bảo vệ Ký giả trụ sở ở Mỹ, ông Curtis nằm trong số khoảng 20 ký giả mà người ta tin đã bị mất tích ở Syrie.

Bộ trưởng Ngoại giao Hoa Kỳ John Kerry ca ngợi hành động trả tự do cho ông Curtis và nói rằng Hoa Kỳ đang vận dụng các liên hệ ngoại giao, quân sự, và tình báo để giải thoát cho các con tin người Mỹ khác bị cầm giữ ở Syrie. Ông nói ông cảm thấy an tâm khi biết ký giả Curtis sẽ trở về nhà sau khi bị nhóm Jahat Al-Nusra cầm giữ.

Danh ngôn

- **Kẻ ngồi rồi ăn không, là sống bám vào xã hội.**
- **Kẻ làm nhiều mà không được hưởng, là vì bị kẻ khác bóc lột.**
- **Kẻ hay tự phụ, thì suốt đời chẳng hơn ai, mà thì cũng chẳng thấy khó.**

Tin Việt Nam

Bà Bùi Thị Minh Hằng bị kết án 3 năm tù giam

Bà Bùi Thị Minh Hằng tham gia một cuộc biểu tình chống Trung Quốc tại Hà Nội.

Nhà bất đồng chính kiến 50 tuổi đã bị kết án 3 năm tù giam trong phiên xử sơ thẩm ngày 26-8-2014 tại Tòa án Nhân dân tỉnh Đồng Tháp với tội danh 'gây rối trật tự công cộng'.

Bà Hằng bị đưa ra xét xử cùng với hai người khác là ông Nguyễn Văn Minh và bà Nguyễn Thị Thúy Quỳnh, và hai bị cáo này bị tuyên án theo thứ tự là 2,5 năm năm tù và 2 năm tù.

Theo một số blogger và Facebooker, một số người tới theo dõi phiên tòa đã bị hành hung và tạm giữ.

Bà Hằng bị bắt hồi tháng Hai năm nay trên đường tới thăm nhà bất đồng chính kiến Nguyễn Bắc Truyền tại huyện Lấp Vò, tỉnh Đồng Tháp.

Cùng đi với nhà hoạt động này còn có nhiều người khác, trong đó có bà Quỳnh, một nhà hoạt động trẻ và ông Minh, một tín đồ Phật giáo Hòa hảo.

Theo cáo trạng đăng tải trên mạng, bà Hằng và bà Quỳnh 'trực tiếp thực hiện hành vi gây rối bằng hình thức la hét lớn tiếng, làm nhiều người dân đến xem và các các phương tiện khác không lưu thông được, gây cản trở giao thông nghiêm trọng trên 2 giờ'.

Trong khi đó, ông Minh bị cáo buộc 'hành hung' nhân viên tuần tra giao thông. Cũng theo cáo trạng, cả ba bị cáo đã 'không thừa nhận hành vi phạm tội gây rối trật tự công cộng'.

Một số nhà quan sát cho VOA Việt Ngữ hay rằng phiên tòa này 'có động cơ chính trị'.

VOA Việt Ngữ đã trao đổi với luật sư Hà Huy Sơn, một trong các luật sư bào chữa cho bà Hằng, ngay sau khi phiên tòa kết thúc.

VOA: Phiên tòa diễn ra như thế nào, thưa ông?

Luật sư Hà Huy Sơn: Về mặt thủ tục, tòa cũng cho các luật sư và các bị cáo trình bày. Về mặt hình thức thì cũng khá là thoải mái, nhưng mà vấn đề là, tòa người ta không chấp nhận các luận cứ của các luật sư đề ra. Các luật sư và các bị cáo đều khẳng định vô tội nhưng mà tòa người ta chủ yếu dựa vào lời khai của các nhân chứng thôi, mà các nhân chứng thì phần nhiều là do cơ quan điều tra người ta dựng lên. Cuối cùng, kết quả phiên tòa là, bà Hằng bị 3 năm, còn ông Minh bị hai năm rưỡi và bà Quỳnh thì 2 năm.

VOA: *Tại tòa, bà Hằng phản ứng ra sao trước cáo buộc đối với mình?*

Luật sư Hà Huy Sơn: Bà ấy cũng cho rằng bà ấy không vi phạm gì pháp luật cả. Bà ấy cũng cho rằng đây là một âm mưu hãm hại bà ấy để trả thù những việc trước đây của bà ấy.

VOA: *Bản thân các luật sư thì có cơ hội để bào chữa cho các thân chủ của mình không?*

Luật sư Hà Huy Sơn: Các luật sư cũng được trình bày các quan điểm của mình, không bị hạn chế nhiều. Nhưng mà vấn đề là tòa không chấp nhận các quan điểm đó.

VOA: *Theo đánh giá chung của ông, phiên tòa này có diễn ra một cách công bằng hay công minh không?*

Luật sư Hà Huy Sơn: Như cá nhân tôi và các luật sư ở tòa đều cho rằng các bị cáo không có tội nên chuyện tòa kết tội các bị cáo với mức án như thế là rất nặng nề và oan cho họ.

Đây không phải là lần đầu tiên nhà hoạt động xã hội trực ngôn bị bắt giữ. Hồi năm 2011, bà Hằng bị tạm giữ 3 ngày sau khi cùng một số người khác xuống đường phản đối Trung Cộng.

Trước phiên xử, một số tổ chức thúc đẩy nhân quyền quốc tế, trong đó có Human Rights Watch, đã lên tiếng kêu gọi Việt Nam trả tự do cho bà Hằng. Trần Bùi Trung, con trai của nhà hoạt động này, mới đây đã tới Mỹ để vận động cho tự do của mẹ mình. Việt Nam chưa lên tiếng hồi đáp trước lời kêu gọi của Human Rights Watch cũng như gia đình của các bị cáo.

Đảng CSVN cử đặc sứ sang Trung Cộng để xoa dịu căng thẳng

Việt Nam phái một quan chức cao cấp trong Đảng Cộng Sản sang Trung Cộng để tìm cách hàn gắn các quan hệ đã bị sứt mẻ nghiêm trọng sau khi Bắc Kinh cho điều giàn khoan dầu Hải Dương 981 vào vùng biển mà Hà nội tuyên bố thuộc chủ quyền Việt Nam hồi tháng Năm.

Hãng tin AP loan tin này, nói rằng sự kiện đó đã gây ra phản ứng giận dữ ở Hà nội, dẫn tới những đồn đoán cho rằng Hà nội có thể tái xét mối quan hệ với Bắc Kinh..

Tuy nhiên nhiều nhà phân tích nói rằng trong nội bộ chính phủ Việt Nam đang có sự giằng co giữa các nhà lãnh đạo ủng hộ một sự thay đổi chiến lược có thể ngả về phía Hoa Kỳ, và một phe phái vẫn tin tưởng là Việt Nam có thể thương lượng với Trung Quốc, đồng minh về mặt ý thức hệ, cũng là nước láng giềng khổng lồ và đối tác kinh tế thiết yếu của Việt Nam, bất chấp những tuyên bố công khai của Bắc Kinh, đòi chủ quyền các khu vực rộng lớn trên Biển Đông mà Hà Nội cho là thuộc chủ quyền của mình.

Theo trang mạng của Bộ Ngoại giao Việt Nam thì mục đích của chuyến đi là nhằm “trao đổi với lãnh đạo Trung Quốc về các biện pháp làm dịu tình hình, không để tái diễn các vụ căng thẳng như vừa qua, thúc đẩy quan hệ 2 Đảng, 2 nước phát triển lành mạnh, ổn định lâu dài, đáp ứng nguyện vọng nhân dân hai nước.”

Lê Hồng Anh được coi là nhân vật quyền lực thứ 5 trong Bộ Chính Trị Đảng Cộng Sản Việt Nam. Ông sẽ là quan chức cao cấp nhất trực tiếp tiếp xúc với Trung Quốc sau khi Ủy viên Quốc Vụ Viện Trung Quốc Dương Khiết Trì sang thăm Hà nội hồi tháng 6 trong một chuyến đi không mang lại kết quả nào.

Ông Nguyễn Trọng Vĩnh, cựu đại sứ Việt Nam tại Trung Quốc có lập trường cứng rắn đối với Bắc Kinh, bày tỏ hoài nghi về các cuộc thảo luận Việt-Trung lần này. Hãng tin AP dẫn lời ông Vĩnh phát biểu: “Lần này cũng sẽ không có bất cứ kết quả gì. Trung Quốc sẽ không bao giờ tương nhượng. Việc họ rút giàn khoan chỉ là tạm thời. Họ sẽ không bao giờ từ bỏ tham vọng xấu xa là độc chiếm Biển Đông.”

Ngư dân Lý Sơn kể chuyện bị tàu TQ ‘cướp phá tài sản’

Ông Lê Khởi, một chủ tàu từ đảo Lý Sơn, cho biết hơn 10 thuyền viên trên thuyền đánh cá của ông đã bị tàu của Trung Cộng ‘tấn công’ hôm 15/8 khi đang đánh bắt thủy sản tại đảo Cây Dừa thuộc quần đảo Hoàng Sa. Đây là lần thứ ba tàu cá của ông Khởi bị

'lực lượng của Trung Cộng tấn công' kể từ năm 2007. Ông kể với VOA Việt Ngữ:

Ông Lê Khởi: Chúng tôi đang đánh bắt tại vùng biển đó thì thấy, phát hiện hai chiếc xuồng bay (xuồng cao tốc) của Trung Quốc với 17 người, trong đó có một nữ, ra rượt đuổi. Họ mặc đồng phục màu đen. Còn khi một tiếng đồng hồ sau thì có một chiếc tàu 46101 có người mặc đồng phục rằn ri. Đó là tàu chắc là không phải hải giám mà chắc là tàu của cảnh sát biển. Họ rượt đuổi thì tôi chạy, cố không cho họ đuổi kịp tàu, nhưng không thể tránh né được. Cuối cùng, khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, họ lên tàu và họ đập cửa kính, họ khống chế, đánh đập. Họ lấy hết tài sản, và các thiết bị trên tàu, lấy cá, lấy hết.

VOA: Vì sao ông nghĩ đó là tàu của Trung Quốc chứ không phải của một nước nào khác?

Ông Lê Khởi: Có cờ Trung Quốc và quốc huy của Trung Quốc. Tôi là một ngư dân đã bị bắt bớ và đánh đập nhiều lần rồi và đã từng ở [bị giữ] trên đảo Hải Nam ba tháng nên bản thân tôi rất rành ba cái chuyện đó.

VOA: Trung Quốc vừa qua có những hành động dẫn tới cuộc đối đầu nhiều ngày với Việt Nam. Vì sao ông vẫn tiếp tục ra khơi?

Ông Lê Khởi: Thứ nhất là vì cuộc sống mưu sinh. Thứ hai đó là truyền thống của ngư dân Lý Sơn. Ngư trường Hoàng Sa như là vườn cây, ao cá, là chỗ mà ngư dân chúng tôi thường xuyên ra đánh bắt. Chúng tôi dù có bị bắt, bị đánh, bị đập chúng tôi vẫn ra đó dù có phải vay mượn hay mất mát tài sản. Năm 2007, tôi ở [bị giữ] trên đảo Hải Nam ba tháng và 2012 tôi cũng bị lấy tài sản hết, cũng bị đánh đập nhưng tới năm 2014 chúng tôi vẫn tiếp tục ra khơi. Tôi quen rồi.

VOA: Khi người của Tàu Trung Cộng lên tàu đánh đập ông và các thuyền viên, ông có kháng cự không?

Ông Lê Khởi: Thứ nhất là mình không thể kháng cự. Lực lượng của họ có đủ thứ, làm sao kháng cự được? Họ đánh đập mình, họ bắt, họ chấn mũi tàu thì chỉ có cúi đầu thôi, ngẩng lên là họ đánh xuống. Họ làm gì thì họ làm. Tiếng họ nói thì có nghe hiểu gì đâu.

VOA: Trên tàu của mình không có những vật dụng để có thể chống đỡ lại được?

Ông Lê Khởi: Không, mình có trang bị gì đâu. Mình chỉ là dân mà.

Trong khi đó, trả lời câu hỏi của VOA Việt Ngữ rằng liệu việc thúc giục các ngư dân ra khơi trong bối cảnh căng thẳng ở biển Đông có đẩy họ vào chỗ nguy hiểm không, ông Nguyễn Quốc Chinh, Chủ tịch Nghiệp đoàn Nghề cá xã An Hải, huyện đảo Lý Sơn, nói:

"Miền Trung đất hẹp, người đông với kinh tế biển là chủ yếu. Kinh tế mũi nhọn của ngư dân là kinh tế

biển. Cuộc sống của họ dựa trên biển. Họ xem ngư trường Trường Sa và Hoàng Sa là ngôi nhà, khu vườn của họ. Họ phải bảo quản vì bao đời cha ông đã gìn giữ để cho con cháu sau này có cuộc sống thì họ phải bảo quản để con cháu họ sau này có cuộc sống. Đó là trách nhiệm của mỗi ngư dân. Họ vẫn thấy được mưu đồ của Trung Quốc. Hiện nay họ cố tình chiếm đoạt biển Đông làm của riêng mình, từ đó họ sẽ ngăn cản, tống va và cướp đoạt tài sản của ngư dân để họ làm cho ngư dân nản lòng. Ngược lại, cuộc sống của ngư dân làm sao mà họ bỏ được?"

Việt Nam chưa chính thức lên tiếng phản đối Trung Quốc về vụ việc mới nhất xảy ra sau khi Trung Quốc rút giàn khoan dầu gây tranh cãi từng gây ra cuộc đối đầu suốt hơn một tháng.

Trung Cộng hoan nghênh Việt Nam bồi thường các nạn nhân các vụ biểu tình bạo động

Các doanh nghiệp và công xưởng ở Bình Dương bị tấn công hồi tháng 5, 2014.

Trung Cộng lên tiếng hoan nghênh quyết định của Việt Nam bồi thường cho các nạn nhân của các vụ biểu tình bạo động hồi tháng Năm, một hành động mà bản tin của Reuters mô tả là nhằm 'gỡ bỏ một cái gai đã phương hại tới các quan hệ song phương' trong nhiều tháng qua.

Phần uất về các hành động lấn chiếm biển đảo của Trung Cộng tiếp theo sau vụ việc liên quan tới giàn khoan Hải Dương 981, hàng ngàn người Việt Nam đã tấn công các doanh nghiệp và các công xưởng mà họ tin là thuộc quyền sở hữu của Trung Cộng. Các vụ ẩu đả giữa bùng nổ ở Hà Tĩnh khiến 4 người thiệt mạng và ít nhất 100 người bị thương. Khoảng 4.000 công nhân Trung Cộng đã rời Việt Nam sau vụ bạo động này.

Trang mạng của Bộ Ngoại giao Trung Cộng đã công bố một thông cáo, dẫn lời Phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Trung Cộng Hồng Lỗi nói rằng "Việt Nam đã bày tỏ hối tiếc" về những vụ bạo loạn hồi tháng 5 nhắm vào các công nhân viên Trung Cộng, và "lấy làm đau buồn về những thương vong mà các công nhân Trung Cộng đã phải chịu đựng."

Vẫn theo nguồn tin này, thì Trung Cộng hoan nghênh thái độ và hành động của phía Việt Nam, và hy vọng rằng Việt Nam sẽ thi hành các biện pháp thích nghi.

Tân Hoa Xã loan tin này, dẫn lời Phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Việt Nam, nói rằng Việt Nam đã thi hành và tiếp tục thi hành những chính sách và biện pháp để hỗ trợ các công ty bị tác động khắc phục những khó khăn và hồi phục hoạt động.

Đồng thời Hà Nội cũng sẽ có những biện pháp nhân đạo nhằm hỗ trợ cho các công nhân viên Trung Cộng bị ảnh hưởng trong vụ việc này.

Bản tin của Reuters tường thuật rằng tuy vậy, sự phần nộ vẫn âm ỉ tại Việt Nam, và các chuyên gia nói rằng vụ tranh chấp Biển Đông với Trung Cộng có phần chắc sẽ đẩy mạnh cuộc tranh luận trong nước về vấn đề lãnh đạo và chính sách đối ngoại của nhà nước, cũng như nhu cầu phải xây dựng các quan hệ thương mại và ngoại giao khác, có thể thay thế các quan hệ với Trung Cộng.

Trung Cộng sắp đưa 10,000 người tới Vũng Áng, Hà Tĩnh

HÀ TĨNH (NV) .- Khoảng 10,000 người Trung Quốc sắp được các nhà thầu Trung Cộng tại khu kinh tế Vũng Áng tỉnh Hà Tĩnh đưa tới thi công các công trình đang dở dang.

Cơ sở của công ty Formosa ở khu kinh tế Vũng Áng, Hà Tĩnh, bị người biểu tình đốt phá hôm 14/5/2014. (Hình: doanhuulong.blogspot)

Tin này được một số tờ báo như Vietnamnet, Đất Việt loan tải gây sựng sốt cho độc giả với nhiều lời bình luận phần nộ. Vấn đề công nhân Trung Cộng được các nhà thầu ồ ạt đưa vào Việt Nam làm đủ mọi loại công việc trong khi hơn một triệu người ở đây thất nghiệp, từng được đề cập trên mặt báo và không hề có lời giải đáp thỏa đáng.

Theo Vietnamnet dựa vào nguồn tin của ban quản lý khu kinh tế Hà Tĩnh, “Công ty Gang thép Hưng nghiệp Formosa và các nhà thầu đã trình hồ sơ, xin tính chấp thuận số lượng hơn 1 vạn lao động nước ngoài (khoảng 90% là người Trung Cộng) đến làm việc tại Formosa.”

Sau vài tuần lễ tiếp theo cuộc biểu tình bạo động chống Trung Cộng ở khu kinh tế Vũng Áng, liên tiếp 2 tháng 6 và 7 năm 2014, nơi đây “đã có hơn 30 nhà thầu đang thi công các gói thầu dự án Formosa xin phép được tuyển dụng số lượng gần 11,000 lao động nước ngoài để phục vụ dự án”.

Theo nguồn tin, đại đa số các nhà thầu xin tuyển lao động nước ngoài đợt này đến từ Trung Cộng. Vietnamnet cho biết “Sau khi các nhà thầu trình văn bản, hồ sơ lao động, ban quản lý khu kinh tế Hà Tĩnh báo cáo UBND tỉnh về tình hình sử dụng lao động tại các gói thầu, về cơ bản UBND tỉnh đã có văn bản đồng ý các gói thầu được tuyển người nước ngoài.”

Tại khu kinh tế Vũng Áng với nhiều dự án gồm cả nhà máy nhiệt điện, nhà máy luyện thép, xây dựng cầu cảng, mà đại công ty Formosa của Đài Loan là chủ đầu tư, tổng cộng có 28 nhà thầu (trong đó có 25 nhà thầu Trung Cộng, 3 nhà thầu VN) tuyển dụng 8,426 lao động nước ngoài để thực hiện các hạng mục lò cao số 1, số 2 và các công trình dự án cảng Sơn Dương.

Hồi đầu Tháng 7, cuộc hội thảo do Bộ Lao động - Thương binh và Xã hội, Tổng cục Thống kê CSVN và Tổ chức Lao động quốc tế (ILO) phối hợp tổ chức tại Hà Nội cho thấy, trên cả nước có hơn 162,000 người trình độ tốt nghiệp đại học các ngành nhưng hiện đang thất nghiệp, trong số hơn một triệu người thất nghiệp.

Khi bị ký giả của báo Đất Việt chất vấn về số lượng rất lớn công nhân Trung Cộng tràn tới Việt Nam trong khi người thất nghiệp nhiều, ông Nguyễn Văn Sơn - Giám đốc sở LĐTB-XH Hà Tĩnh cho biết: "Sở không biết gì trước thông tin hơn 1 vạn lao động Trung Quốc sắp vào Việt Nam". (TN)

Con bướm vườn chanh

Doãn Quốc Vinh

...
Hoa chanh nở giữa vườn chanh
để cho con bướm bay quanh cả đời
mặc cho mây trắng giữa trời
mặc cho ngọn gió không nơi định về
mặc cho hương táo, hương lê...

rằng đây...
là chốn bướm về nương thân
sớm mai tắm nắng trong ngần
hương chanh ẩn dật, chôn thân cuối chiều

DÒNG SÔNG BẮT NẮNG

Ngô D. Thái

Lão già gấp lại tập sách nhỏ của một người bạn học cũ đã không gặp từ hơn bốn mươi năm nay. Lão khẽ thở dài, đưa đôi mắt không còn sáng rực một thời trai trẻ.

Những bóng nắng lung linh dưới bóng cây hoa màu hoa đào mọc ở cái sân sau nhỏ hẹp nhà lão. Mấy mươi năm trên đất nước này, lão nghe tên loài cây này có đến hàng trăm lần. Chẳng hiểu sao, cái trí nhớ một thời siêu việt của lão không bao giờ nhớ được tên, dù vẫn còn nhớ tường tận những hoàng lan, ngọc lan, ngọc nữ luôn cả tên những loài hoa đại ven con sông nhỏ quê nhà.

Quê hương lão, một mảnh đất nhỏ hẹp nằm dài theo biển. Những con sông quê hương chỉ là những con sông nhỏ.

Những dòng sông nhỏ.

Lại một tiếng thở ra rất nhẹ. Ngôi nhà thời thơ ấu của lão, khu vườn rộng mênh mông um tùm những cây cao và những cây hoa đủ loại. Lão tần ngần lật những trang sách một cách gần như lơ đãng. Tò mò nhìn lại trang bìa như chưa từng đọc,

“Bắt Nắng”. Tập sách nhỏ này, tác giả là người bạn thuở xưa vừa gởi tặng lão. Cái nhẹ nhàng, mênh mang, im ắng dịu dàng như mang một nỗi buồn thật mơ hồ, nhưng cũng lung linh sinh động như hồi sinh trong lão một êm đềm quá khứ, những buổi trưa nắng vàng tươi của một ngày thơ ấu dưới bóng mát ven con sông nhỏ quê nhà.

Cái lẳng đãng như thật như hư im vắng nhưng không buồn bã.

Đôi khi. Trong đời. Có những ân tình không hẹn hò không biết trước. Không biết cả nhau để nói được lời cảm ơn. Huống chi...

Thằng bé con chừng mười tuổi, ngồi vắt vẻo trên một cành cây gần mé sông. Nó ngẩn ngơ nhìn dòng sông chảy lững lờ không dễ gì nhận ra nếu không thỉnh thoảng có một chiếc lá vàng cô độc nào đó rơi trên sông. Con sông nhỏ quê thằng bé, gần núi lại không phù sa nên trong vắt. Nhìn thấy cả đáy sông. Cái đáy sông im lặng vô động – như thường hằng – và dòng sông trôi trong im lặng và miên man không nhận biết như thu hút cái tâm tư non nớt. Sao thế nhỉ. Không biết được. Nó như một ưu tư tiền kiếp chìm sâu trong tâm thức đang thức dậy. Và thằng bé con hiểu động không mấy khi ngồi yên một phút, bỗng ngồi yên lững lờ hàng giờ. Và không nghĩ

gì. Nó có biết gì đâu mà nghĩ. Cái đầu thơ dại trống không. Nhưng dường như một bình yên chưa hề có. Lão lục lại thử xem còn nhớ được những gì đã từng đọc một thời. PCT, Henry Miller hai kẻ cuồng ngông cho rằng trên thế giới này chỉ có người kia xứng là bạn mình. Krishnamurti, The first and last freedom, The awakening of intelligence, total freedom và Nietzsche bộc phá với “Thus spoke Zarathustra” rồi đến Hermann Hesse, Siddhartha. Tất cả như một hỗn mang làm lão thấy nhức đầu... Đã hai mươi mấy năm nay lão sống không sách vở không viết và không đọc.

Thơ Basho, nhà Thơ Haiku. Những điều tâm thức cảm nhận, đối diện trong cả một đời người được gióng lên lững lờ không kết thúc và người đọc giả như có chung xao động phải tự tìm kiếm cho mình những gì sau đó. Một thức tỉnh nào đó cho riêng mỗi tâm linh. Những chữ buông bất ngờ rời rạc không liền lạc như những tiếng chuông. Tỉnh thức. Và lão già thức dậy sau giấc ngủ dài.

Người đàn ông, khoảng ba mươi tuổi. Khuôn mặt thanh tú với đôi mắt rực sáng. Hấn trông có vẻ phong trần. Hấn đang đứng im lặng ngẩn ngơ bên cạnh con sông nhỏ có một thân cây với cành chìa ra mé nước. Dòng sông cũng đang lững lờ trôi. Phải rồi, hấn chính là thằng bé con hai mươi năm trước. Đã quay về. Hấn quay về thăm lại dòng sông cũ. Dòng sông của một thời thơ ấu.

Từ mười tuổi cho đến hai mươi, hấn ngổn vào đầu những kiến thức mà có lẽ vào lứa tuổi hồn nhiên không nên đọc. Hấn bước chân vào đời khập khiễng với tất cả những thứ hấn không hiểu hay hiểu sai hoặc giả cũng có điều hiểu đúng.

Thằng bé sống ít bạn bè, vô cùng hiểu động nhưng tới lui cũng chỉ một mình. Thế nên trong những ngày mưa dầm lê thê của những mùa bão rét, không chạy ra đồng hay vào rừng chơi được, nó nằm ngấu nghiến những quyển sách của Ông nó.

Mắt vẫn ngẩn ngơ nhìn chăm chú vào dòng sông. Nhưng trong đầu gã trung niên đầy những hỗn độn. Gã băn khoăn đây có phải là dòng sông xưa, thuở thiếu thời không nhỉ. Gã chợt nhớ loáng thoáng những gì đã đọc lúc nhỏ “Siddhartha” được dịch thành “Câu chuyện dòng sông”. Gã chẳng còn nhớ rõ nữa. Những năm tháng sắt máu trầm luân, gã chẳng nhớ gì nhiều và cũng không muốn nhớ. Chắc là không phải dòng sông cũ. Ai đó đã nói “không ai có thể tắm hai lần cùng một dòng sông”. Nietzsche “eternal recurrence of the same”, gã chẳng hiểu gì hết dù đã từng cho rằng mình hiểu.

Những kiến thức hỗn độn gã mang vào đời chẳng giúp gã làm được điều gì cho chính bản thân gã đứng nói chi đến núi sông dân tộc.

Lão nghĩ đến câu “Ta tư cách gì nói chuyện núi sông”

Tập sách nhỏ như lời TS Mãn Giác “Tiền đình tạc dạ nhất chi mai” Đêm qua sân trước một cành mai. Lão muốn sửa chữ chi để chi co “một đóa” mai thôi.

Nó như một thức tỉnh thầm lặng không ồn ào, im lặng nhẹ nhàng mà vững chãi.

Lão lại tìm thấy lại được cái dòng sông thuở nhỏ. Chảy như không chảy. Im lặng. Không âm thanh. Lại đánh thức lão từ một giấc ngủ quá dài. Có những ân nghĩa đến thật tình cờ. Nhiều khi đến từ xa xôi. Thế nên lão nghĩ ,cuộc đời này dẫu bạc. Vẫn có những đóa mai chột nở trong đêm. Lão gấp lại quyển sách nhỏ “Bất Nắng” một cách thận trọng. Đưa mắt nhìn quanh khu sân sau chật hẹp rồi ngược mắt lên bầu trời rộng. Đôi mắt tinh anh hơn trước. Lão lẩm bẩm như một lời ra lệnh cho chính lão “Phải thăm lại dòng sông dù lần này hẳn phải sau 40 năm”

HẠNH PHÚC

Song Thao

Mưa tháng sáu

Ngọc Trân

*Cứ mỗi lần ngắm mưa về lại nhớ,
Nhớ vô cùng những tháng sáu trời mưa.
Mưa ướt núi rừng thắm mái poncho,
Ngồi ôm súng nhớ cơn mưa phố thị.*

*Mưa tháng sáu nơi rừng sâu nhớ mẹ,
Chắc mưa về mẹ cũng ngóng tin con?
Mưa giăng giăng che khuất những lối mòn,
Cùng chiến hữu mắt căng tìm bóng giặc.*

*Mưa tháng sáu mưa buồn nơi chiến trận,
Nhìn mưa rơi nhớ lại chuyện ngày xưa.
Tuổi học sinh ôi thương mấy cho vừa!
Bao kỷ niệm những chiều mưa tháng sáu.*

*Mưa tháng sáu phượng hồng như nhò máu!
Tiền người đi nào biết sẽ về đâu?
Cho lòng ta nhớ mãi thuở ban đầu!
Tình cảm nín làm sao mà quên được?*

*Mưa tháng sáu quân trường ta chung bước,
Khúc quân hành vui nhịp hát bên nhau.
Rời trường xưa xây đắp giấc mộng đầu,
Mang chí hướng đi bốn vùng chiến thuật.*

*Mưa tháng sáu nhớ bạn bè đã khuất!
Tuổi đôi mươi dang dở mộng sông hồ!
Lời thề xưa mang vào cõi hư vô,
Máu thịt đã thấm tô cho đất nước.*

*Tháng tư đen với nỗi buồn mất nước!
Tháng sáu mưa buồn tù ngục giam thân!
Quê hương ta đang chịu cảnh điêu linh!
Ta uất hận trong âm thầm đau đớn!*

*Những tháng sáu mưa về ta lại đón,
Nơi xứ người năm tháng vẫn qua mau!
Ta nhìn ta đã bạc nửa mái đầu!
Vẫn còn đó nỗi buồn cao chất ngất!*

*Tháng sáu mưa về chợt nghe câu hát,
"...Trời không mưa anh cứ lay trời mưa..." Ta nơi
này không lay trời cứ mưa,
Cho vương vấn những mùa mưa tháng sáu !!!!!*

Bé gái mới làm người được hai ngày, chưa có được một cái tên, mút lầy mút để nếm vú mẹ. Đôi tay nhỏ xíu hồng màu máu quơ quào quanh bầu ngực trắng muốt của Liwah. Đôi mắt đắm thương yêu của nàng rử xuống nhìn cặp môi mỏng manh bám vào núm vú. Chiếc áo ngủ màu xanh nhạt điểm những cánh hoa nhỏ xíu màu xanh đậm trật ra hở cả một khoảng vai tròn trĩnh mượt mà.

Trường ngồi lặng ngắm hình ảnh lạ lẫm trước mắt. Có lẽ được làm mẹ Liwah mới biểu lộ được hết vẻ dịu hiền của nàng. Trường đọc được ngàn nét hân hoan trên mặt vợ. Cặp mắt dịu dịu ngời sáng, đôi môi hồng mỏng lơ là trĩ xuống, cánh mũi phập phồng như muốn thu vào tất cả mùi vị thơ ngây thoang thoảng phát ra từ giọt máu tinh khôi của hai vợ chồng. Đôi tay bông con còn ngượng nghịu ém chặt như muốn cột chắc con vào lòng mẹ.

Đứa bé no nê nhả núm vú ra. Bầu ngực căng sữa rung rinh cứng cõi. Nụ hồng xinh xinh của Trường như được phết thêm một lớp màu nâu non đậm đà. Nước miếng của con ướt đầm cả quãng ngực mẹ. Trường cảm thấy tất cả nhiệm màu trong sự thay da đổi thịt của vợ. Bầu ngực thanh tân ngày nào nay đã kết trái thành nguồn sữa cho con.

Liwah liếc nhìn chàng. Tay nàng vội kéo áo che ngực. Gò má ửng hồng. Trường mỉm cười nhìn vợ đang lúng túng với vạt áo lệch thếch vướng víu. Anh nhớ lại lần đầu gặp Liwah trong thư viện nhà trường. Nàng như một người vừa từ trời rớt xuống, ngờ ngác ôm chiếc cặp ép sát vào ngực, luống cuống với khung cảnh chung quanh. Thư viện im phăng phắc. Những con người học hành đang chúí mũi vào sách vở. Chẳng ai thèm ngó ai. Liwah tiến tới gần anh, đứng như trời trồng, khuôn mặt tái xanh run rẩy. Anh ngược mắt nhìn lên bắt gặp đôi mắt của một người không biết mình đang làm gì. Bàn tay giữ chiếc cặp trước ngực run run như chiếc lá trước gió. Liwah gom góp hết can đảm mới thốt được nên lời: " Xin lỗi chỗ này có người ngồi không ạ?" Trường máy móc vờ đóng sách lại trước mặt, chỉ chiếc ghế trống bên cạnh trả lời: " Cô có thể ngồi đây được."

Liwah khép nép ngồi xuống ghế, thả chiếc cặp xuống bàn, rút trong túi áo mảnh giấy kleenex nhàu nát ra thấm những giọt mồ hôi trên mặt. Nàng ngồi thừ người e dè liếc nhìn chung quanh. Lẽ ra nàng chẳng nên có mặt ở chốn này. Trông người nào cũng thoải mái sang trọng. Nàng nhìn xuống bộ quần áo đang mặc. Trông chẳng giống ai. Vậy mà nàng đã hãnh diện mua sắm trước khi sang đây du học. Nàng cảm thấy bị gạt ra khỏi cuộc đời. Nỗi cô đơn cuộn cuộn dâng lên trong nàng. Nàng ngồi thừ người buồn bã. Nếu khóc được một chút chắc đỡ hơn. Cặp mắt nàng hoe đỏ. Nàng đã từng chảy nước mắt trong những giờ học khốn khổ. Giáo sư nói thao thao bất tuyệt mà tai nàng như tai gỗ tai đá. Có bắt được chữ này thì lại để lọt mất chữ kia. Nàng bơi trong ngôn ngữ chưa thông đến ngạt thở. Tập ghi chú của nàng chỉ vờn vện được tên sách tham khảo giáo sư ghi trên bảng.

Nàng ngồi thần thờ trước tên sách. Người con trai bên cạnh có khuôn mặt Á Đông vẫn cắm đầu vào những trang sách. Nàng đánh bạo hỏi:
" Anh có phải người Hoa không?"
Đôi mắt đen nháu dưới cặp kính trắng.
" Không!"

Liwah thất vọng nảo nề. Mắt nàng cay xè. Nàng thấy nhòe nhoẹt khuôn mặt của người thanh niên ghéch qua hỏi:

" Cô có cần chi không?"

Liwah đẩy cuốn tập qua chỉ vào hàng chữ:

" Tôi muốn kiếm mấy cuốn sách này."

Trường giơ tay chỉ:

" Cô ra chỗ quầy có mấy cái computer kia mà tìm."

Mắt anh lại dán chặt vào những trang sách kín chữ. Liwah vẫn ngồi lì tại chỗ. Cái ý nghĩ phải đứng lên, vượt qua cả mấy chục cặp mắt, tới cái quầy đang có dăm ba người gõ lên bàn chữ computer làm nàng nổi gai trên người. Nàng muốn thu mình lại như một con ốc đầy mặc cảm. Hai tay nàng vờ vẽ cây viết kìm giữ sự bối rối đang dập dềnh trong lòng. Tiếng lao xao của hai cô gái tóc vàng ghé vào tai Trường làm Liwah ngẩng mặt lên. Trường đứng dậy đi theo hai cô gái. Họ trẻ trung, thoải mái và sôi động. Liwah thấy thêm được như họ.

Gần một tiếng đồng hồ sau, Trường một mình trở lại chỗ ngồi. Anh liếc mắt qua phía Liwah. Hình như chẳng có gì thay đổi. Anh nhíu mày:

" Cô kiếm được sách chưa?"

Liwah cắn chặt môi dưới lác đầu. Vẻ chịu đựng như loài cỏ nằm rạp dưới đất. Trường thấy bất nhẫn:

" Sao vậy?"

" Tôi ngại! Vả lại tôi không biết kiếm sách làm sao."

Trường cười hiền lành. Liwah cảm thấy được vỗ về. Nàng nhướn đôi mắt nhìn anh. Trường bắt được đôi mắt đăm đặc tin cậy. Anh kéo Liwah đứng dậy ra dàn computer.

Trường tới ngồi sát bên vợ. Liwah ngả người vào anh. Nàng vẫn cảm thấy an tâm khi ở bên cạnh anh

như lần đầu gặp gỡ. Nghĩ tới cái lơ ngơ ngày đó nàng vẫn còn muốn đỏ mặt. Quần áo chẳng giống ai. Giày dép chẳng ai giống mình. Lại thêm mớ tóc xoa xuống thẳng đuột còn cài thêm một cánh hoa nhựa bên cạnh. Nàng tựa cằm vào vai Trường hỏi:

" Em hỏi thực anh nghe. Lần đầu mình gặp nhau, anh có thấy em quê lắm không?"

Trường tùm tùm cười. Quả là quê thật. Nhưng sao cái bộ điệu e dè sợ sệt với đôi mắt cam chịu của Liwah có cái vẻ tội nghiệp làm sao ấy. Như một thứ cây leo quờ quạng mắt chỗ bám víu. Cái tâm hay giúp người của Trường vươn vai đứng dậy. Anh sung sướng gánh vác nỗi hoang mang sợ sệt của Liwah.

Thấy chàng không nói gì, Liwah hôn nhẹ lên má anh

" Có quê không? Sao anh không trả lời?"

Trường ú ớ:

"Thì cũng hơi khác những người chung quanh một chút."

Liwah vò đầu Trường:

" Chồng em khéo nói quá! Quê thì nói quê đại cho rồi. Mà sao em lớ ngớ như vậy mà anh lại để ý tới em?"

" Tại lúc đó em ngồi gần anh quá, ông tư bà nguyệt bất ngờ đi ngang, giờ đó chắc hai ông bà đi dùng lunch, trông ngứa mắt, sẵn sợi xích thẳng cầm ở tay trói ghềnh hai đứa lại với nhau cho bố ghét!"

Liwah nhìn con đang say ngủ trong nôi, giọng chót chạ:

" Bây giờ thì anh bị cô bé nằm kia trói thêm một lần nữa. Tội anh tội quá! Chạy đâu cho thoát."

Trường gục đầu vào cổ vợ. Mùi sữa ngai ngái làm anh thích thú. Anh bỗng nhận chân ra niềm vui trong anh làm anh ngộp thở. Anh thì thào trong cổ Liwah:

" Có chạy đâu chân cũng dính vào tấm lưới hạnh phúc em giăng ra."

Hạnh phúc anh đang có đã tới với anh bằng con đường gập ghềnh. Anh cũng chẳng biết từ lúc nào lòng thương người của anh đã nhảy qua lần ranh tình yêu. Anh cảm thấy như có một sợi dây vô hình cột anh vào người con gái ngu ngơ nương dựa vào anh. Anh săn sóc Liwah từng chút một, hướng dẫn nàng làm quen và hội nhập vào cuộc sống nơi đây. Thình thoảng anh dẫn nàng về nhà ăn cơm với gia đình anh. Cái lốt của một cô gái Trung Quốc du học rơi rụng lần lần. Từ bộ điệu, áo quần, son phấn tới lời ăn tiếng nói, lối học hành, cách xử thế. Vậy mà Liwah vẫn còn lác lõng với gia đình anh.

Ông anh lớn của Trường một hôm đã nửa đùa nửa thật hỏi:

" Con nhỏ Trung Quốc đó có yêu mày thật không vậy?"

Câu nói nửa khích bác nửa chế nhạo làm Trường nhột nhạt khó chịu. Anh dấm dấm:

" Sao anh không hỏi thẳng nó?"

" Mắc mớ gì tao phải hỏi!"

Trường nghe thấy vương vịu trong cuống họng:

" Vậy thì thôi!"

Ông anh Trường cười khẩy:

" Tao chỉ sợ nó lợi dụng mày để xin ở lại sau khi học xong. Được việc rồi thì mày cũng hết nhiệm vụ!"
Cái xuất xứ Trung Quốc của Liwah đã trở thành một hàng rào vô hình ngăn cách nàng với gia đình anh. Bố Trường là người đã khơi cao chiếc hàng rào ngăn cách lên hơn nữa. Ông đã sống dưới chế độ Cộng Sản. Ông đã bị đày đọa trong các trại cải tạo. Lúc nào cái dấu hỏi to lớn cũng dựng đứng trong đầu ông khi phải tiếp xúc với những gì dính dáng tới cái màu đỏ chói chóa mà ông kính sợ. Những con người được sinh ra và sống dưới chế độ Cộng Sản, họ chẳng có tội tình gì, nhưng ông vẫn nghi ngại. Mấy ai được trui rèn trong lò lửa mà chẳng lem lấm bụi than. Cái trí trá của một chế độ để tạo ra cái trí trá trong mỗi con người.

Ông nhìn Liwah với ánh mắt dè dặt:

" Bạn con là người Hoa à?"

" Dạ."

" Bố nghe nói cô ta sanh trường ở Trung Hoa lục địa phải không?"

" Dạ"

" Con thấy cô ấy ra sao?"

" Theo con thấy thì tính tình rất tốt, hiền lành, biết điều và dễ chịu."

" Con có rõ lòng người không vậy?"

" Con nghĩ rằng con không nhầm."

" Bố cũng cầu mong là con không nhầm."

Câu nói hình như không thoát ra từ miệng mà như từ cặp mắt không một chút tin tưởng của ông. Ông bỏ lửng câu chuyện bằng cái nhướn mày làm Trường nhột nhạt.

Mẹ Trường vốn đã ít nói lại thêm cái tính cả nể. Chẳng muốn mất lòng chồng mà cũng chẳng muốn làm buồn lòng con. Bà như một đọt cây yếu ớt ngã theo mọi chiều gió. Vậy mà bà cũng chép miệng bảo Trường:

" Giá là người mình thì tốt hơn, con nhỉ!"

Trường chẳng biết trả lời sao. Anh có cảm tưởng như mình là cái gạch nối vụng về chẳng đần kết được Liwah với gia đình mình. Liwah trong mắt anh chẳng phải là Liwah dưới mắt những người thân của anh. Cánh cửa dẫn vào nhà anh không khóa nhưng nàng vẫn phải bấm chuông đứng chờ như một người khách lạ. Chưa ai sẵn sàng ban cho nàng ánh mắt thân mật. Hạnh phúc anh có vẫn chỉ là của riêng anh. Anh muốn chia sẻ mà người nào cũng thờ ơ, ngại ngần giơ tay ra đón nhận.

Liwah ngó sững ra ngoài trời. Chiếc màn cửa màu hồng nhạt được vén gọn qua hai bên phô ra một màu trắng xóa. Trận tuyết hai mươi phân hồi sáng phủ kín mít mọi vật trên đường. Trời đã khuya nhưng mặt tuyết vẫn sáng ánh lên soi rõ mọi cánh vật. Một vài chiếc xe thận trọng bò trên mặt đường được trải muối chống tuyết. Đường phố vắng hiu vắng hắt. Một vài bộ hành co ro bịt kín từ đầu tới chân dò dẫm trên những hè đường trơn trượt. Chắc ngoài trời lạnh lắm. Bản tin thời tiết mới cho biết thành phố đang bị chìm trong độ ẩm. Cái lạnh lẽo

ngoài trời làm nàng thấy trong phòng ấm cúng hơn. Chồng bên cạnh, con trước mặt, nàng cảm thấy cuộc đời đang hậu đãi nàng thừa thãi.

Nàng nhào người xuống chiếc nôi lặng ngấm giấc ngủ thơ ngây của con gái đầu lòng. Lòng nàng rộn ràng ước muốn vùi mặt vào đứa con đã được tượng hình trong bụng nàng. Liwah cảm thấy dâng lên trong người tình thương bao la đứt ruột. Tình mẫu tử như cơn lốc cuộn cuộn trong lòng. Nàng nghiêng yêu hai hàm răng nói với Trường:

"Thấy con chó con dễ thương quá, em chỉ muốn cắn một cái cho đã nư. Mà chó con chưa có tên anh ơi. Anh định chọn tên nào cho con chưa?"

Từ mấy tháng trước, khi được bác sĩ cho biết sẽ sanh con gái, hai vợ chàng đã loay hoay chọn tên cho con. Tên thì thiếu khối gì nhưng chọn được một cái tên vừa ý chẳng phải dễ. Tính Trường vốn cẩn thận. Cái tên đi theo cả đời người, làm sao nghe cho hay ho, có ý nghĩa lại phải khác lạ không trùng với người khác. Liwah rất miễn cảm trong tình mẫu tử, tìm mãi chẳng thấy cái tên nào xứng đáng với cục cưng trong bụng. Rốt cuộc cho tới bây giờ, con nằm đó mà cái tên vẫn lơ lửng tận đâu đâu. Trường đọc được trên mặt vợ lòng thương con dào dạt nên muốn nhường cho vợ quyết định.

" Anh cho em toàn quyền chọn tên cho con đó."

Liwah giãy nảy:

" Em chịu thôi. Mình em quyết định thì tội cho con quá. Em nghĩ ra rồi. Mình nhờ bố đặt tên đi."

Liwah nói bằng tiếng Việt. Tiếng "bố" được nàng phát âm bằng cặp môi chúm lại nghe tròn trĩnh mặn mà. Tiếng Việt của Liwah bây giờ trơn tru như một người Việt chính gốc. Không ai nghe nàng nói mà lại có thể nghĩ rằng nàng là người Hoa rất sống ở lục địa Trung hoa chẳng một chút dây mơ rễ má gì với xứ sở của chàng. Đó là công khó học hỏi của nàng. Đó cũng là tình thương nàng dành cho Trường.

Trường phải cảm ơn cô đầm mắt nâu tóc vàng gặp trong tiệc cưới của một người bạn. Bàn tiệc mười người chỉ có hai người ngoại quốc. Một người nhìn là biết ngay không phải người Việt, còn một người nếu không mở miệng nói thì ai cũng bảo là người Việt. Người trước là cô đầm, ngồi cạnh ông chồng Việt Nam. Người sau là Liwah, ngồi cạnh bạn trai Việt Nam. Vậy mà cái người lạc lõng trong bàn lại là Liwah. Cô đầm ăn phải đĩa của ông chồng hơi kỹ nên nói tiếng Việt như gió. Cái giọng đúng là giọng Việt Nam rất dòng. Cả bàn tiệc bữa đó vui nhộn hẳn lên khi mọi người thú vị nói chuyện với một cô đầm không còn một chút đầm nào cả. Chuyện thông thường đã đành, chuyện tếu, chuyện tiểu lâm cô đầm cũng nhạy bén cười nói đầu láo ra gì. Cái hàng rào ngôn ngữ bị sụp đổ đã làm tóc cô đầm bớt vàng, mắt bớt nâu và tâm hồn phảng phất mùi nước mắm đượm nồng. Còn trơ khắc ra một Liwah mắt đen tóc đen xa lạ trong bàn tiệc. Từ bữa đó Liwah say mê

học tiếng Việt. Không phải chỉ qua Trường mà còn qua cả đồng sách dạy tiếng Việt nàng bê về xếp đầy trên bàn học. Cái miệng nói tiếng Việt của nàng đã mở được tất cả các cánh cửa trong nhà Trường. Mọi người trong gia đình dễ dàng chấp nhận người dâu tương lai. Nó cũng như người mình chứ có khác gì đâu, mẹ Trường đã có lúc hân hoan nói với anh như vậy.

Liwah say mê nói tiếng Việt cũng là Liwah say mê con nít. Những đứa trẻ lững chững ngoài đường là những thỏi nam châm quyến hút đôi chân nàng không rời bước. Nàng quẩn quít với những sinh vật nhỏ bé dễ thương này tới mức Trường phải nắm lần bảy lượt kéo đi nàng mới chịu xa chúng. Trong túi xách của nàng lúc nào cũng có kẹo để dụ con nít. Trường đã phải cản ngăn nàng, nói cho nàng biết là các bậc cha mẹ ở đây e dè không thích con cái nhận đồ ăn của người lạ. Nhiều người còn không muốn cho con ăn kẹo nữa. Vậy mà đồng kẹo trong túi xách của Liwah vẫn cứ vui dần. Nàng nghiện cặp mắt sáng, nụ cười tươi, tiếng cảm ơn thốt ra từ những chiếc miệng xinh xinh khi nhận kẹo. Lạ một cái là nàng chưa bao giờ bị các bậc cha mẹ cản ngăn cả. Hình như cái tâm của nàng với trẻ em đã hiện rõ trên nét mặt nàng làm mọi người đều đọc được một cách rõ ràng. Đã có lần nữa đùa nửa thật Trường hỏi:

" Con tim em dành cho con nít hết, đâu còn góc nào cho anh đâu nhỉ?"

Liwah cười lấp lửng:

" Anh khỏi lo. Em có tới hai trái tim lận. Anh chiếm nguyên một trái rồi còn đòi gì hơn nữa. Nếu có phải chia thì sau này anh mới phải chia với con thôi. Chẳng lẽ cha lại ganh tị với con sao!"

Trường làm bộ dỗi:

" Vậy thì anh không muốn có con đâu."

Liwah dỗ dành:

" Em thích con nít như vậy mà anh không cho em sanh con thì đâu có được. Cũng phải có chút đỉnh chứ. Anh đừng lo, không nhiều lắm đâu."

" Không nhiều là bao nhiêu?"

Liwah giơ hai bàn tay lên, chẳng có ngón tay nào chịu sụp lại cả. Trường trợn mắt:

" Chúa ôi! Mười đứa?"

Liwah gật đầu bồi thêm:

" Mà toàn con gái hết."

Trường phá cười lớn, giơ cao hai tay lên trời làm bộ đầu hàng:

" Bộ em tính lập một đoàn nữ binh hay sao vậy? Thôi, anh chịu thua trước cho rồi!"

Sắc mặt Liwah xa vắng. Cặp mắt nàng như vương vùi chút bụi hoe đỏ. Giọng nàng buồn thõng:

" Em nói thiệt đó!"

Câu nói của Liwah như một cơn mưa tuyết làm Trường đông cứng. Bộ mặt đùa giỡn của anh bị thắng gấp trở nên lạc lõng. Anh lúng túng dang tay ra ôm vai vợ.

" Anh xin lỗi em."

Lời xin lỗi của Trường làm nước mắt Liwah trào ra. Nàng lau mắt giọng cười. Bàn tay nàng tìm bàn tay Trường bóp nhẹ.

" Lẽ ra em chẳng có giờ phút hạnh phúc này bên anh."

Trường ôm chặt tấm thân nhỏ nhắn của Liwah. Anh muốn bóp nát nàng trong vòng tay. Tình thương như cơn sóng miệt mài dâng lên trong anh. Anh ầm giọng:

" Em có chuyện buồn phải không?"

Liwah thả người lơ lửng trong nỗi xúc động khôn cùng. Những hình ảnh ngày nhỏ hiển hiện trước cặp mắt mệt mỏi thờ thẩn.

" Thuở nhỏ em thèm có một đứa bạn gái để chơi mà tìm không ra. Chung quanh nhà em toàn là con trai không. Em tức quá tới khóc với ba em. Ông ôm em vào lòng dỗ dành. Em đòi ông phải cho em một em bé gái. Con nít có nhiều cái chướng tức cười như vậy. Ba em cười hỏi em xem trong xóm có nhà nào có hai đứa con không. Không có thiệt anh ạ! Nhà nào cũng chỉ có một đứa. Có vài nhà còn không có con nít nữa. Ông mới nhỏ nhẹ nói cho em nghe là chính phủ chỉ cho phép mỗi gia đình có một đứa con thôi. Mà người nào cũng cần giữ tập tục từ ngàn xưa là muốn có con trai nối dõi tông đường. Họ giết con gái để được đẻ thêm cho có con trai. Em nghe mà nổi gai ốc khắp người. Em ôm chầm lấy ba em khóc nức nở. Em sợ quá. Ba em bảo là ba thương em nên đành không có con trai. Từ lúc đó em có mặc cảm kỳ lạ lắm. Em thấy những người hàng xóm người nào như cũng có thể giết em được. Em len lén muốn cơ mình lại mỗi khi ra khỏi nhà. Em nép vào ba em, coi ông như một chiếc bóng lớn che chở em an toàn. Em thương ba mẹ em vô cùng, những người mà em nợ cuộc sống của em, mạng sống của một bé gái không có quyền sống. Lớn lên em có tình thương lạ lùng với trẻ em, nhất là với những bé gái!"

Cô bé trong nôi nhúc nhích, mở to mắt, méo xệch mồm khóc. Liwah luống cuống xỏ vội chân vào đôi dép, nhào tới đu đưa chiếc nôi, tay vỗ vỗ vào tấm mền ôm kín thân hình đứa nhỏ. Tiếng khóc lặng dần, đôi mắt từ từ nhắm lại nhưng chiếc mồm nhỏ xíu còn méo xệch vài lần nữa mới chịu yên. Trường nhìn thấy tất cả về say mê trong đôi mắt Liwah đang đắm đuối nhìn con. Trông nàng thật tội. Anh nghĩ nàng là người mẹ mặn nồng nhất với con gái.

Trường nhớ lại khuôn mặt đầm mồ hôi của Liwah trong phòng sanh. Mệt mỏi ra rời nhưng vẫn ánh lên vẻ hài lòng mãn nguyện. Tay anh nắm chặt tay vợ lạnh ngắt yếu ớt. Mỗi nhịp thở của nàng là một nhịp thương của anh. Nàng tái tê trong cơn đau từng chập. Chiếc bụng ngạo nghệ nhồi lên nhồi xuống trước cặp mắt xót xa của anh. Liwah đang mua tình mẫu tử bằng những cơn đau xé ruột. Tóc nàng từng bết ướt đầm dưới bàn tay ve vuốt của Trường. Cả thân người nàng vật vã dưới tấm mền trắng lấm lấm những vệt đỏ. Bàn tay Liwah quờ quạng bầu chặt tay anh như muốn tìm một nương dựa. Bàn tay anh cũng nắm chắc tay vợ như muốn san sẻ nỗi đau tím

người của nàng. Trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ: cầu mong sao cho vợ qua được cơn đau nhứt nhứt này. Tiếng khóc của đứa bé làm anh mừng muốn khóc theo. Liwah là người nhắm mắt. Đôi môi khô khốc của nàng nhếch nhẹ một nụ cười.

Nụ cười của Liwah lúc nào cũng đầy đặn tươi tắn. Như thể chỉ nguyên cuộc sống tự nó đã là một hạnh phúc rộn ràng. Nàng như một đứa trẻ cuống quít chạy quanh trong vườn hoa, muốn hái tất cả không chừa một đóa hoa nào. Trường có thể hiểu được niềm vui bao la của vợ. Anh như ngất được ở hạnh phúc của anh. Trường chăm chọc:

" Em đã ngán sanh chưa? Còn muốn mướn đứa con gái nữa hay thôi?"

Liwah vẫn không mất nụ cười. Nàng chẳng một chút nao núng.

" Sợ chi! "

Trường rùng mình:

" Anh sợ. Coi em sanh mà anh ngán quá!"

Liwah kẹp hai ngón tay bẹo má Trường:

" Trông gồ ghề vậy mà nhát. Lần sau cho anh đứng ở ngoài. Đau một chút mà có con chó con nằm dễ thương thế này còn đòi gì nữa." Nàng dán chặt mắt vào đứa bé đang ngủ " Phải cho chó con có bạn chơi chứ, phải không cưng của mẹ?"

Trường liếc xéo vợ:

" Bao nhiêu bạn lận?"

Liwah ngón ngoèn giơ hai bàn tay sát vào mặt Trường. Mười ngón vươn lên thẳng đứng cứng cáp.

Chúc Mừng

Trong tâm tình hân hoan và cảm tạ Hồng Ân Thiên Chúa
 Gia đình chúng tôi nhận được tin mừng
 Soeur: **Elisabeth du Saint- Esprit Nguyễn Thị Thiên Thanh**
 Đã đáp lại lời mời gọi của Chúa trong ngày lễ
 khấn dòng trọng thể do
 ĐGM. Giáo Phận Tournai Mgr. Guy Harpigny
 chủ tế
 Vào: Ngày thứ bảy 06-09-2014 lúc 11 giờ
 Tại: **Đan Viện Cát Minh Boussu, Rue Adolphe Mahieu 89**
7300 Boussu Belgique

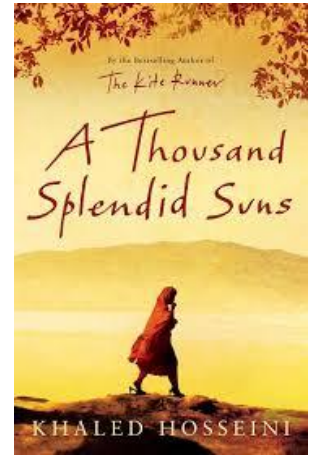
Trong tâm tình tạ ơn, gia đình chúng tôi hợp ý cầu Nguyện xin Chúa Ban ơn nâng đỡ Sơ Thiên Thanh trung thành đến cùng với ơn gọi đời tận hiến.

Gia đình Bùi Văn Đỗ

Ngàn ánh dương rực rỡ

Khaled Hosseini

Trúc Hà dịch

Chương 8

Buổi sáng, Mariam nhận được một chiếc áo tay dài màu lục đậm để mặc với quần vải trắng. Bà Afsoon đưa cho nàng chiếc khăn trùm đầu màu xanh lá cây và một đôi dép cùng màu.

Nàng được đưa đến căn phòng có cái bàn dài màu nâu, chỉ khác là bây giờ giữa bàn đặt một chén kẹo hạnh nhân ngào đường, một quyển kinh Koran, một chiếc khăn che mặt mỏng màu lục và một cái gương. Tại bàn đã ngồi sẵn hai người đàn ông Mariam chưa hề gặp – nàng định chừng là hai người nhân chứng – và một giáo sĩ Hồi nàng không quen.

Ông Jalil dẫn nàng đến một chiếc ghế. Ông mặc bộ đồ vét màu nâu nhạt và đeo cà vạt đỏ. Tóc ông mới gội. Khi kéo ghế cho nàng ngồi, ông cố nở nụ cười khích lệ. Bà Khadija và bà Afsoon lần này ngồi cả bên phía bàn của Mariam. Người giáo sĩ ra hiệu chỉ chiếc khăn che mặt và bà Nargis lấy khăn trùm lên đầu Mariam, trước khi bà ngồi xuống ghế. Mariam cúi đầu nhìn xuống đôi bàn tay của mình.

"Gọi anh ta vô được rồi," ông Jalil bảo một người. Chưa thấy người, Mariam đã ngửi thấy mùi. Mùi thuốc lá và mùi dầu thơm nồng nặc, chứ không thoang thoảng như ông Jalil, ngấp cả mũi nàng. Dưới tấm khăn voan che mặt, nàng liếc thấy một người đàn ông cao lớn, bụng phệ, vai rộng, khom lưng đứng nơi ngưỡng cửa. Vóc dáng to lớn của anh ta khiến nàng gần mất thở. Nàng không dám nhìn tiếp, tim đập thình thịch, nhưng vẫn cảm được anh ta đứng tần ngần ở cửa một lúc trước khi nặng nề bước chầm chậm vô phòng. Chén kẹo trên bàn rung theo nhịp bước của anh ta. Rồi anh ta buông người xuống chiếc ghế bên cạnh nàng, vừa lâu bà vừa thở thật to.

Người giáo sĩ mở lời chào mừng hai người và nói đây sẽ không là một lễ cưới theo đúng truyền thống. "Tôi được biết anh Rasheed đã mua vé xe đò đi Kabul và xe sắp khởi hành. Vì vậy để cho kịp giờ, chúng ta sẽ bỏ qua một số nghi thức cổ truyền để buổi lễ được tiến hành nhanh chóng."

Người giáo sĩ ban phước lành rồi nói đôi ba lời về sự quan trọng của hôn nhân. Ông hỏi ông Jalil có điều gì phản đối cuộc hôn nhân này hay không, và ông Jalil lắc đầu. Rồi người giáo sĩ hỏi Rasheed có thực sự muốn kết hôn với Mariam hay không. Rasheed nói, “Có.” Giọng nói thô và khàn của anh ta làm nàng nhớ đến tiếng lá khô bị dẫm nát dưới chân.

“Còn Mariam, cô có nhận người đàn ông này là chồng hay không?”

Mariam im lặng. Có nhiều tiếng tăng háng.

“Cô ấy nhận,” một giọng đàn bà trả lời từ phía cuối bàn.

“Đúng ra,” giáo sĩ nói, “chính cô ấy phải trả lời, và cô ấy phải chờ ta hỏi ba lần, bởi vì anh ta là người muốn lấy cô ấy, chứ không phải ngược lại.”

Người giáo sĩ hỏi lại hai lần nữa, và khi Mariam không trả lời, ông hỏi thêm lần nữa, lần này có vẻ quyết liệt hơn. Mariam có cảm giác rõ rệt là bên cạnh nàng ông Jalil ngồi không yên trên ghế, hai chân ông hệt tréo lại duỗi ở dưới bàn. Thêm nhiều tiếng háng giọng. Một bàn tay nhỏ trắng thò ra búng chút bụi trên bàn.

“Mariam,” ông Jalil thì thầm.

“Có,” nàng run rẩy trả lời.

Một cái gương được đưa vô dưới khăn voan che mặt. Nhìn vô gương, đầu tiên Mariam thấy khuôn mặt của chính mình, với cặp chân mày chẳng cong mà cũng chẳng được tiả, tóc xẹp lép, đôi mắt buồn màu xanh lục gần nhau quá khiến người ta dễ lầm là mắt lé. Da thì thô, tối và không mịn. Nàng cho là trán mình quá rộng, cằm quá hẹp, môi lại quá mỏng. Cảm giác chung là một khuôn mặt dài, hình tam giác, hơi bướng bỉnh. Nhưng lạ lùng thay, tất cả những điểm không có gì đặc sắc đó lại tạo nên một khuôn mặt, tuy không đẹp nhưng cũng khá dễ nhìn.

Trong gương, lần đầu tiên Mariam thấy được hình ảnh của Rasheed: một khuôn mặt bự, vuông và đỏ; mũi quặp; má đỏ ửng ra chiều vui ranh mãnh; hai mắt ướt, đỏ ngầu; hàm quá nhiều răng với hai cái răng cửa đẩy nhau như cái mái nhà; chân tóc thấp ngoài sức tưởng tượng chỉ cách đôi chân mày rậm không tới hai ngón tay chập lại; mái tóc muối tiêu, thô và dày.

Ánh mắt hai người thoáng chạm nhau trong gương và tản đi ngay tức khắc. Khuôn mặt của chồng mình đó, Mariam nghĩ.

Rasheed lôi trong túi áo ra hai chiếc nhẫn vàng mỏng và hai người đeo nhẫn cho nhau. Móng tay của anh ta vàng khè như ruột trái táo hư, có vài móng gần muốn sút. Tay nàng run lên khi nàng cố đẩy chiếc nhẫn vô ngón tay của anh ta, khiến anh ta phải phụ nàng. Nhẫn của nàng thì hơi chặt, nhưng Rasheed đã không ngần ngại đẩy mạnh nó qua mấy đốt ngón tay của nàng.

“Xong,” anh ta bảo.

“Nhẫn xinh quá,” một bà vợ nói. “Đẹp lắm, Mariam.”

“Chỉ còn phải ký tên vô hợp đồng nữa thôi,” người giáo sĩ bảo.

Mariam ký tên mình - chữ m, chữ r, chữ y và một chữ m nữa - mà biết mọi cặp mắt đang đổ dồn nhìn bàn tay của nàng. Lần kế tiếp Mariam phải đặt chữ ký lên một văn bản, hai mươi bảy năm sau, mới lại có mặt một giáo sĩ Hồi.

“Các con đã thành vợ chồng,” người giáo sĩ nói. “Tabreek. Chúc mừng.”

Rasheed ngồi chờ trên chiếc xe đồ sơn đủ màu. Từ chỗ nàng đứng với ông Jalil, phía sau xe, Mariam không thể nhìn thấy anh ta, chỉ thấy khói thuốc lá cuộn bay lên từ cửa sổ. Chung quanh họ, người ta bắt tay nhau nói lời từ biệt. Những quyển kinh Koran được chia ra để người ta hôn. Những đứa bé trai chân đi đất tất bật tới lui giữa đám hành khách. Chẳng ai nhìn thấy được mặt mũi chúng vì chúng bị che sau những mâm kẹo cao-su và thuốc lá.

Ông Jalil lu bu kể lể rằng thành phố Kabul rất đẹp, cho nên hoàng đế Babur muốn được chôn ở đó. Mariam biết, tiếp theo đó ông sẽ kể về những khu vườn ở Kabul, những cửa tiệm, cây cối và không khí ở đó, và chẳng mấy chốc khi nàng đã lên xe rồi, ông sẽ còn đi theo bên ngoài, sẽ vẫy tay tiễn nàng một cách vui vẻ như thể ông không hề bị ảnh hưởng hay bị tổn thương gì hết cả. Mariam không thể nào chấp nhận được điều đó.

“Trước kia con tôn sùng cha lắm,” nàng nói.

Ông Jalil khựng lại ở giữa chừng câu nói. Ông khoanh tay lên, rồi lại bỏ thòng xuống. Có hai vợ chồng người Ấn đi ngang qua, người vợ bế đứa bé trai, còn người chồng kéo cái va li. Hình như ông Jalil mừng vì bị gián đoạn. Cặp vợ chồng xin lỗi, và ông mỉm cười lịch sự đáp lại.

“Ngày thứ năm nào con cũng ngồi hàng giờ để chờ cha, cứ thấp thỏm sợ cha không đến.”

“Đường xa lắm. Con nên ăn chút gì.” Ông nói ông có thể mua cho nàng ít bánh mì và phô mai dê.

“Lúc nào con cũng nghĩ đến cha. Con thường cầu nguyện cho cha sống lâu đến trăm tuổi. Con nào có biết đâu. Con nào có biết cha xấu hổ vì con.”

Ông Jalil cúi gằm mặt xuống và dí ngón chân xuống đất như một đứa con nít già trước tuổi.

“Cha xấu hổ vì con.”

“Cha sẽ đến thăm con,” ông lầm bầm. “Cha sẽ đến Kabul thăm con. Mình sẽ - “

“Không. Không,” nàng nói. “Đừng đến. Con sẽ không gặp cha đâu. Đừng vác mặt đến. Con không muốn nghe nói đến cha nữa. Không bao giờ. Không bao giờ nữa.”

Ông đưa mắt nhìn nàng với vẻ tổn thương.

“Mọi chuyện chấm dứt ở đây giữa cha con mình. Cha nói lời vĩnh biệt lần cuối đi.”

“Con đừng ra đi như thế,” ông nói thật nhỏ.

“Thậm chí, cha cũng không đủ lịch sự cho con thời gian để con từ biệt thầy Mullah Faizullah của con nữa.”

Nàng quay lại và đi vòng qua bên hông xe. Nàng nghe ông bước theo. Bước đến cửa xe, nàng nghe tiếng ông gọi sau lưng.
“Mariam, con.”

Nàng bước lên xe và dù liếc thấy ông đi song song theo, nàng vẫn không hề nhìn ông. Nàng đi xuống phía cuối xe, nơi Rasheed ngồi với chiếc va-li của nàng kẹp giữa hai chân. Nàng không hề quay đầu nhìn khi ông đưa bàn tay ép vô kiếng xe và gõ nhiều lần. Khi chiếc xe đồ chuyển bánh, nàng không quay lại để nhìn thấy ông chạy chậm chậm theo. Và khi xe chạy đã xa, nàng không quay lại để nhìn thấy ông thụt lùi dần, rồi biến mất trong đám bụi mù.

Raseed đã ngồi chiếm cái ghế gần cửa sổ và ghế giữa, anh ta đặt bàn tay dầy cui lên tay nàng.
“Thôi nào, cô bé. Thôi.” anh ta nói, mắt nheo nheo nhìn ra cửa sổ, như thể có điều gì đó thú vị hơn vừa lọt vào mắt anh.

Chương 9

Chạng vạng tối ngày hôm sau, họ về đến nhà Rasheed.

“Mình đang ở Deh-Mazang,” anh ta nói lúc họ đứng bên ngoài, trên vỉa hè. Một tay xách chiếc va-li của nàng, tay kia Rasheed mở khóa cánh cổng gỗ nhỏ trước nhà.
“Ở phía Tây Nam của thành phố. Sở thú ở gần đây, trường đại học cũng gần đây.”

Mariam gạt đầu. Nàng đã nhanh chóng nhận ra rằng mỗi khi anh ta mở miệng nói, nàng phải chăm chú lắm mới hiểu được anh ta nói gì. Nàng không quen với tiếng Farsi của vùng Kabul, cũng như giọng Pashto của những người quê quán ở Kandahar như anh. Anh ta thì ngược lại, hình như không khó khăn gì để hiểu tiếng Farsi vùng Herat của nàng.

Mariam đưa mắt quan sát thật nhanh con đường hẹp không trải nhựa trước nhà Rasheed. Những căn nhà trên con đường này đều liền vách nhau, phía trước cách đường bởi những khoảng sân hẹp có tường bao quanh. Hầu hết mọi nhà đều có mái phẳng và được làm bằng gạch nung, một số nhà làm bằng đất bùn màu bụi xám xịt như màu của những ngọn núi bao quanh thành phố. Những đường rãnh cống ngập nước bùn chảy dọc hai bên đường chia cách vỉa hè với mặt đường. Đây đó Mariam nhìn thấy những đồng rác nhỏ đầy ruồi nhặng.

Nhà của Rasheed có hai tầng và ngày trước hình như màu xanh lơ.

Rasheed mở cánh cổng trước và Mariam bước vô một khoảng sân nhỏ không được chăm sóc, cỏ cháy vàng từng mảng thưa thớt. Bên phải có cái sân nhỏ, ở đó nàng trông thấy một cái nhà ngang, và bên trái

là một cái giếng với máy bơm tay và một hàng cây non đã chết khô. Kế bên giếng nước là chỗ cất dụng cụ chỉ có mái che phía trên, và một chiếc xe đạp dựng bên tường.

“Cha em nói em thích câu cá,” Rasheed nói khi hai người băng qua sân để vào nhà.

Mariam thấy nhà không có sân sau. “Ở trên phía Bắc có nhiều thung lũng, và sông nhiều cá lắm. Để bữa nào tôi dẫn em ra đó.” Anh ta mở khóa cánh cửa trước để nàng bước vô nhà.

Nhà của Rasheed nhỏ hơn nhà của ông Jalil nhiều, tuy nhiên so với căn chòi của Mariam và bà Nana thì nó là một biệt thự.

Tầng dưới gồm có hành lang, phòng khách và nhà bếp nơi Rasheed chỉ cho nàng chỗ để nồi, chảo và một cái nồi áp suất cùng với một cái bếp dầu hơi. Trong phòng khách có đặt một cái ghế dài màu xanh lục nhạt, bên hông rách một đường dài được khâu lại một cách cầu thả. Vách tường trần trụi. Có một cái bàn, hai cái ghế mây, hai cái ghế xếp và trong góc phòng có một cái máy sưởi bằng gang màu đen.

Mariam đứng giữa phòng khách đưa mắt nhìn quanh quẩn. Sống trong căn chòi vách đất, nàng chỉ cần đưa ngón tay là chạm được trần nhà. Nàng có thể nằm trên giường mà vẫn biết được lúc đó mấy giờ, qua góc độ của ánh sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ, biết cánh cửa mở tới đâu thì bản lề sẽ kêu cọt két. Ba mươi miếng gỗ sàn nhà, nàng biết hết chỗ nào bị tét chỗ nào bị nứt. Giờ đây tất cả những thứ quen thuộc đó đã biến mất. Bà Nana đã chết, và bây giờ nàng ở đây, nơi một thành phố xa lạ, tách xa cuộc đời trước của nàng cả bao nhiêu thung lũng, bao nhiêu dãy núi tuyết phủ và cả bao nhiêu sa mạc. Nàng ở trong căn nhà của một người xa lạ, với những phòng ám mùi khói thuốc, với toàn những cái tủ lạ lẫm đựng đầy những vật dụng không quen, với màn cửa dày nặng màu xanh lá cây đậm, và với trần nhà nàng biết mình sẽ không bao giờ với tới. Toàn bộ căn nhà làm Mariam nghẹt thở. Nàng khao khát nhớ đến bà Nana, ông giáo già Mullah Faizullah và cuộc sống cũ của nàng.

Rồi nàng bật khóc.

“Tại sao khóc?” Rasheed nói một cách cáu kỉnh. Anh ta thò tay vô túi quần, rồi kéo mấy ngón tay của nàng ra và đặt vô đó một cái khăn tay. Anh ta đốt diêm thuốc và đứng dựa lưng vào tường, theo dõi Mariam đưa khăn chặm mắt.

“Xong chưa?”

Mariam gạt đầu.

“Chắc không?”

“Có.”

Anh ta cầm khuỷu tay của nàng và dẫn nàng đến bên cửa sổ phòng khách.

“Cửa sổ này nhìn về phía Bắc,” anh vừa nói vừa gõ ngón tay trở móng cong queo lên kính. “Ngày trước

mặt là núi Asmai – có thấy không? – còn bên trái là núi Ali Abab. Trường đại học ở ngay dưới chân núi. Phía sau lưng, hướng đông, từ đây nhìn không thấy đâu, là núi Shir Darwaza. Mỗi ngày đúng 12 giờ trưa, người ta bắn một phát súng cả nông từ đó. Nín khóc đi, nín ngay tức khắc. Tôi không nói giỡn đâu.” Mariam chậm mắt.

“Có một thứ tôi không chịu được,” anh ta nói một cách cau có, “đó là tiếng khóc của đàn bà. Xin lỗi, nhưng mà tôi không có kiên nhẫn mấy cái vụ này.”

“Tôi muốn về nhà,” Mariam nói.

Rasheed thở dài bực bội. Hơi thở đầy mùi thuốc lá hắt vào mặt nàng. “Cứ cho là không phải tại tôi mà cô khóc đi, nhưng một lần này thôi nhé.”

Một lần nữa, anh nắm khuỷu tay Mariam để dẫn nàng lên lầu.

Trên đó có một hành lang hẹp, sáng lờ mờ và hai phòng ngủ.

Cánh cửa phòng ngủ lớn mở hé. Nhìn vô, Mariam thấy không có bao nhiêu đồ đạc trong đó, cũng như những nơi khác trong nhà: trong góc, một cái giường trải ra màu nâu và một cái gối, một cái tủ đứng và một cái tủ có ngăn kéo. Trên tường không treo gì ngoài một cái gương nhỏ. Rasheed đưa tay đóng cửa phòng lại.

“Phòng này của tôi.”

Anh ta nói Mariam có thể ở trong phòng dành cho khách. “Hy vọng em không phản đối. Tôi quen ngủ một mình rồi.”

Mariam không để lộ cho anh biết nàng nhẹ nhõm bao nhiêu khi nghe anh ta nói như vậy.

Căn phòng anh ta bảo sẽ là phòng của nàng nhỏ hơn nhiều so với căn phòng nàng ở tạm tại nhà ông Jalil. Trong phòng có một cái giường, một cái tủ có ngăn kéo cũ màu nâu xám và một cái tủ đứng nhỏ. Cửa sổ nhìn xuống sân và xa hơn một chút nhìn thấy cả con đường phía dưới. Rasheed đặt va-li của nàng ở góc phòng. Mariam ngồi lên giường.

“Em không để ý thấy gì à.” Anh ta bảo lúc đứng nơi ngưỡng cửa, người phải hơi khom một chút mới vừa khung cửa. “Nhìn nơi bệ cửa sổ kia. Biết hoa gì không? Tôi để ở đó trước khi đi lên Herat đó.”

Bấy giờ Mariam mới nhìn thấy cái giỏ đựng đầy hoa huệ trắng đặt trên bệ cửa sổ.

“Em thích không? Có vui không?”

“Có.”

“Vậy cảm ơn tôi đi.”

“Cảm ơn. Xin lỗi. Tashakor (cảm ơn).”

“Em đang run. Hay tôi làm em sợ. Tôi có làm em sợ không? Em có sợ tôi không?”

Tuy không nhìn mặt anh ta nhưng Mariam nghe được chút gì đùa cợt xảo trá trong những câu hỏi như kim châm của anh ta. Nàng vội vã lắc đầu và nhận ra ngay đây là sự dối trá đầu tiên của nàng trong cuộc hôn nhân này.

“Không hả? Vậy thì tốt. Tốt cho em. Bây giờ, đây là

nhà của em. Rồi em coi, em sẽ quen và sẽ thích. Tôi đã nói em biết chưa, nhà này có điện ban đêm và gần như cả ngày.”

Anh ta dợm bước ra khỏi phòng, nhưng đến cửa bỗng nhiên dừng lại, hít một hơi dài và nheo mắt vì khói thuốc. Mariam tưởng anh sẽ nói điều gì, nhưng không, anh chỉ đóng cửa phòng lại, bỏ nàng ở đó với chiếc va-li và mấy cái bông.

(còn tiếp)

Nhận làm các loại bằng đá thiên nhiên(natuursteen)như:

- ❖ Mặt bếp
- ❖ Bàn ăn
- ❖ Bàn Salon
- ❖ Trang trí phòng tắm
- ❖ Mộ bia v.vv...

Xin liên lạc với: Dương Đệ

Tel: 077-4752391

Mobiell : 06-41887617 (sau 18 giờ)

Lời Mẹ Việt Nam

*Mẹ hiền thương nhớ ngóng trông con
Viễn xứ tha hương sự sống còn
Tâm ý ní non lời nhắn nhủ
Tình nhà ơn nước ví bằng non
Việt Nam tên gọi còn vang tiếng
Lịch sử ngàn năm của tổ tiên
Sông nước phù sa dòng sữa ngọt
Sơn hà gấm vóc với hồn thiên*

2014 HTN

Vườn Thơ

Lời ru của Mẹ

Ngọc Lan

Lời ru có tự thừa nào
 Ru con giấc ngủ đi vào trong mơ
 Lời ru của Mẹ ngày xưa
 Mãi còn đến tận bây giờ trong con
 Lời ru con lớn con khôn
 Không quên dưỡng dục sinh thành mẹ cha
 Lời ru của Mẹ thiết tha
 Trong từng câu hát câu ca ngọt ngào
 Lời ru dưới ánh trăng sao
 Trên thềm nhà cánh võng đò Mẹ đưa
 Lời ru trong những buổi trưa
 Mùa hè oi ả tay đưa quạt mềm
 Lời ru có cả thâu đêm
 Để cho con Mẹ dịu êm giấc nồng
 Mẹ như số kiếp con tầm
 Đệt cho đời những óng vàng lụa tơ
 Bây giờ con chợt hiểu ra
 Trong lời ru ấy thiết tha tình người
 Mẹ hy sinh trọn cuộc đời
 Để dành tất cả ngọt bùi cho con
 Dẫu rằng con đã lớn khôn
 Trong vòng tay Mẹ vẫn còn bé thơ
 Cảm lời Mẹ những lời ru
 Mãi còn đến tận bây giờ trong con.

Tình Cha

Ngọc An

Cha là ngọn núi
 Bao bọc chở che
 Từ lúc sơ sinh
 Đến tuổi trưởng thành

Cha đổ mồ hôi
 Cày sâu cuốc bẫm
 Nhịn đói nhịn khát
 Cũng chỉ vì ta

Đêm nằm trần trọc
 Sáng lợi bùn nhơ
 Băng chông vượt hào
 Cũng vì trẻ thơ
 Tình cha cao cả

Hy sinh một đời
 Biểu tượng sáng ngời
 Soi chung nhân thế

Đừng để cha buồn
 Đừng gây nỗi khổ
 Chừng Cha mất rồi
 Ăn năn đã muộn

Cha là ánh sáng pha lê
 Dắt dìu bước nhỏ u mê vào đời
 Ngày nay danh phận rạng ngời
 Ơn Cha ghi khắc một lời sắt son

Nắng vàng vừa đậu ngoài hiên

Tuệ Nga

Yêu tà áo Mẹ dịu dàng
 Ơi, yên cả những con đường Mẹ đi
 Và sương trên cánh Tường Vi
 Lại con bướm nhỏ thăm thì bên hoa

Yêu màu tím nụ bông cà
 Để thương vườn nhỏ đầy hoa trong vườn
 Bàn tay Ngoại ấp tình thương
 Bàn tay Mẹ cả thiên đường tình yêu

Bình an Mẹ niệm kinh chiều
 Cầu cho con được muôn điều ấm êm
 Mẹ dòng suối ngọt dịu hiền
 Con như hạt cát ẩn bên suối hồng

Suối hồng dòng ngọt nước trong
 Bao la tình Mẹ, ơi dòng suối thơ
 Có ai về bến sông xưa
 Giùm tôi khoe nhé, bài thơ Mẹ Hiền
 Nắng vàng vừa đậu ngoài hiên
 Tường như mang cả hoa niên trở về...

Mẹ tôi

Quảng Chánh

Mẹ tôi có một vườn trầu
 Quanh năm tươi tốt một màu xanh dương
 Bao năm xa vắng quê hương
 Nỗi buồn viễn xứ, nhớ thương vườn trầu
 Tóc con nay đã bạc màu
 Vì thương nhớ mẹ dạ sầu héo hon
 Ngày nào mẹ ở bên con
 Thức khuya dậy sớm lo toan mọi điều
 Giờ đây cảnh cũ điều hiu
 Mẹ đâu còn sống dắt dìu con thơ

BẾN MẸ

Trần Kiêm Đoàn

- Đừng ra xa nữa, coi chừng... hồng cẳng chết trôi con ơi!

Nhớ ngày xưa, mẹ tôi vẫn thường nhắc tôi như thể mỗi buổi chiều ra tắm sông Bồ. Hai phần đời người đi qua. Mẹ tôi không còn nữa. Bến Dấu Hàn trên khúc sông Bồ viền quanh phía Đông làng Liễu Hạ năm xưa nay đã “cũ”. Tôi về thăm lại, chỉ còn thấy cỏ lũng, cỏ lát mọc um tùm. Thế nhưng tiếng vọng của Mẹ – bất cứ bà Mẹ nào trên trái đất – cũng đều là lời kinh ghi nhớ suốt đời cho những đứa con. Gã Đất Lành (Gable Goodearth), nhà tâm lý giáo dục Ireland, đã làm một cuộc thăm dò suốt 12 năm với gần 1026 tử tù trên khắp thế giới đã tìm thấy rằng, có hơn 810 người tù kêu tiếng cuối cùng là “Mẹ”, “Mẹ ơi!”, “Con thương Mẹ”, “Mẹ tha thứ cho con”! trước giây phút bị hành quyết.

Tử tù! Những tâm hồn bạo tàn, oan khiên, chai đá nhất cũng chỉ còn Mẹ là dòng tinh huyết cuối đời trước khi nhắm mắt buông tay.

Viễn khách, kẻ tha hương thường liên tưởng quê hương với Mẹ. Ngày còn Mẹ, mỗi lần về thăm quê có nghĩa là về thăm làng. Ngày vắng Mẹ, đứa con phương xa về thăm đất nước; đâu cũng là tổ quốc, làng cũ vẫn như xưa nhưng tôi vẫn cảm thấy hình như thiếu một chút chất men nồng đượm của quê nhà. Có lẽ vì quê hương là quê mẹ. Ngày vắng mẹ rồi, lòng mẹ trải dài khắp mọi miền đất nước nên đâu cũng là..., mà cũng không là, trọn vẹn một quê hương!

Tiếng vọng lời dặn dò của Mẹ “coi chừng hồng cẳng” cứ mãi theo tôi mà lớn, mà già, mà phần đầu với đời, mà hiện hình với ngày tháng.

“Hồng cẳng” với mẹ tôi là gập vùng nước sâu trên sông, chân không đứng được trên đất sẽ bị uống nước, chết trôi. Hồng cẳng giữa đời là chơi với không có chỗ đứng cho mình, cuộc sống sẽ bị chao đảo, mất chỗ dựa. Nhưng hồng cẳng trong chính mình mới quả thật là bi kịch của đời sống.

Thời mới lớn, ngay cả khi biết bơi khá giỏi, đủ sức bơi ngang bơi dọc trên sông Bồ, sông Hương tôi vẫn còn lo... hồng cẳng. Trong dòng nước tuy đã quen, nhưng khi bơi trên những tầng rong rêu xanh lè vờn qua, vờn lại dưới đáy sông, tôi vẫn cảm thấy rờn rợn

khi tưởng tượng đến thế giới bí ẩn bên dưới. Có chăng những âm binh, ma rà, quái vật sẵn sàng kéo tôi về một thế giới khác. Lòng sông cũng như lòng người. Khi thấy được thì chẳng phải là điều đang thấy; khi dẫm chân lên hay sờ mó được thì nó biến tướng vô hình hay thiên hình vạn trạng.

Vào đời, tôi muốn cầu toàn nên lại càng thường xuyên bị... hồng cẳng. Trẻ là hồng chân: Trẻ giờ, trẻ hèn. Thiếu là hồng cẳng: Thiếu thông tin, thiếu chính xác, thiếu của, thiếu người, thiếu tin tưởng. Mất là hồng sạch: Mất công, mất thì giờ, mất việc, mất bạc, mất vui, mất sướng... đều là những khoảng trống làm hồng chân, hồng cẳng bất cứ khi nào.

Thằng Bờm còn có cái quạt mo để đổi. Thằng Cuội còn có gốc cây đa để ngồi. Người trần gian lên tới vua, quan, công, hầu, khanh, tướng... sau một đời đi qua, rồi cũng tan loãng như mây trên đỉnh núi. Bơ vơ. Bèo bọt. Không một chỗ nương thân. Tại sao tôi không có cái bến nào để tới, để dựa, để khỏi hồng chân? Có dừng lại một chút với cơm áo, gia đình, cuộc sống thì liền theo sau là cả một chuỗi hồng chân như kéo dài bất tận.

Mọi vật và mọi việc đổi thay như chong chóng mà tôi thì không tìm thấy một bến bờ nào để dựa hay ít nhất cũng có thể trú chân cho khỏi hồng cẳng. Có chăng một nơi vượt ra ngoài mọi lý luận, định kiến và hoài nghi. Chỗ dựa cuối cùng không bao giờ đổi thay với cảnh, với tình, với người, với vật... làm ta hồng cẳng là Lòng Mẹ. Nhưng chiều nay về làng cũ sau 25 năm sống lang bạt nơi quê người, Lòng Mẹ nơi xóm nghèo một thuở bỗng đi đâu. Gió Nồm cho Mẹ “dền” lúa vẫn về. Tiếng cu cườm gáy buồn và xa vắng vọng tới. Nắng vàng tươi trẻ sớm mai vẫn già đi với màu chiều sẫm lại. Nơi quê Mẹ, đi đâu cũng có tình Mẹ mang theo. Tôi không cởi áo quần, không nhông nhẫy xuống hụp lặn dưới sông Bồ hồn nhiên như xưa nhưng cái cảm giác “hồng cẳng” chợt ủa đến. Tôi nhìn dòng sông quê hương vẫn còn rong rêu chờn vờn bên dưới. Tầm nhìn xa xôi bị ngắt quãng vì nhà cửa lác đác mọc lên bên ruộng lúa một thời xa tít tắp. Dư âm tiếng Mẹ thuở nào không còn đồng vọng. Đời có tươi thì có phai; tình có ấm lên thì có nguội. Vẫn biết thế nhưng tình cảm tự nhiên con nhớ Mẹ, thương Mẹ vượt ra ngoài biên giới chật hẹp của sự hợp lý và vô lý thường tình. Tôi muốn được gối ngủ trên phản gỗ hay giường tre có bàn tay phe phẩy cái quạt mo cau già của Mẹ. Tôi muốn ra bến Dấu Hàn để tắm nhưng có ai tắm được hai lần trên cùng một dòng sông. Sông Bồ còn đó, nhưng Mẹ không còn và bến xưa đã lấp.

Trái tim của Mẹ dấu là yên nguyên, là kim cương, là vĩnh cửu vẹn toàn, nhưng cũng phải đổi thay. Ngày Mẹ không còn nữa, dấu lòng Mẹ có bao la trời biển thì cũng chỉ còn là một ý niệm đẹp. Dẫu có về Bến Mẹ thì vẫn bị lạc hướng vì không biết bến ấy nơi đâu.

Bến Mẹ, bờ xa tìm đâu cho thấy...

Có lần được xem một trò chơi cổ của xóm Ấn Độ, tôi nghe chòm âm thanh reo lên từng đợt từ miệng của đám trẻ: “Pa-ra-mi-ta! Ba la mật đa?!”

Khái niệm gốc của tiếng reo “Paramita” có nghĩa là “được rồi” hay “tới bến”. Cái “tới bến” đó đôi khi chẳng có gì to lớn hay kỳ vĩ mà đơn giản như hơi thở. Chỉ cần một hơi thở ra và thở vào lại được cũng là đã “tới bến” rồi. Bởi vì mỗi giây phút đi qua trên quả đất này đều có hàng trăm đứa trẻ sinh ra mà không thở vào được và có hàng nghìn con bệnh thở hắt ra rồi xuôi tay nín luôn, không còn được một hơi thở vào khi sự sống đã mất. Vì thế, một đứa trẻ kiềng chân, nín thở để ném được viên bi của nó vào mục tiêu trong cuộc chơi thi đua cũng kể là... tới bến rồi. Có những bến bờ không thấy được vì sự xung động nhẹ như sương ném xuống hồ. Hồ vẫn vắng lặng với tình cảm và tâm linh. Cái bến vô hình đầu tiên ấy là “Bến Mẹ”.

Bến Mẹ là bến yêu thương tròn đầy nhất giữa cuộc sống êm đềm và gai góc này. Nhưng rồi, Mẹ già, Mẹ cũng phải rũ áo ra đi. Bến Mẹ chỉ còn trong tâm tưởng của con! Mẹ về với những người muôn năm cũ.

Mùa Vu Lan, khi thu về, là mùa của Mẹ Việt Nam. Bóng dáng bà mẹ phương Đông không là mùa Xuân hoa phấn, mùa Hè rực rỡ như bà mẹ Mỹ châu hay mùa Đông cần cỗi úa tàn như bà mẹ Phi châu. Mẹ Việt Nam là mùa Thu: Nắng thời xuân xanh của Mẹ đã nhạt màu vì gieo neo nuôi con. Thu quyến rũ vì Thu mong manh. Trời thu cao rộng và sâu thẳm. Mẹ mong manh vì nhân dáng Mẹ đã vàng phai; nhưng lòng mẹ càng xanh mướt mênh mông và sâu lắng vô cùng.

Vu Lan về khi cả thế giới đang vào Thu. Đi từ phương Đông về phương Tây mười lăm năm trước, lòng tôi đã từng ảm hoài khi còn Mẹ; nhưng năm nay, tôi cũng bay theo hướng mặt trời mà chỉ thấy màu nắng cũ buồn thiu khi Mẹ không còn.

Đâu đó, từ trong tâm thức, tôi nghe tiếng vọng “Bát Nhã ba la mật đa – Prajna Paramita...”, một tuyên ngôn của đại trí tuệ chinh phục chính mình. Làm sao chinh phục được những xao động ngay chính trong lòng tôi; bất thời gian của ngày xưa còn mẹ và hôm nay mẹ không còn dừng lại thành một điểm. Và nếu thời gian chỉ còn một điểm không có ngày xưa và bây giờ thì Mẹ nơi đâu? Vui, buồn; thương, ghét... không thể diễn ra cùng lúc mà phải có trình tự trước sau. Cho dẫu hít vào và thở ra hay viên bi rời tay đứa trẻ lăn vào lỗ thì cũng cần động tĩnh của thời gian và không gian.

Tuyên Ngôn Chinh Phục Chính Mình có giải quyết được gì trong dòng biến hiện không ngừng? Khi Bồ tát Quán Tự Tại – là Avalokitesvara, là Như Lai, là

Tánh Phật, là Người Thật trong mỗi chúng ta – chinh phục được chính mình và về lại hoàn toàn tuyệt đối trọn vẹn với chân tính của mình thì chẳng cần gì cả. Cần gì mắt mới thấy; cần gì tai mới nghe; cần gì mũi để ngửi; cần gì lưỡi để nếm; cần gì thân để cho hay nhận; cần gì ý để suy nghĩ về ta... một khi ta đã là ta. Cái Ta chân nhân, trong suốt, rỗng lặng không còn cưu mang hai bờ đối nghịch. Không sinh thì có gì để mà diệt; không dơ thì đâu cần sạch; không tăng thì còn gì để mà giảm... nên mọi giá trị nhìn ngắm, cân đo, lớn nhỏ, đẹp xấu, thương giận cũng không còn.

Chiều Vu Lan, bao người thổn thức buồn thương vì mất Mẹ. Người ta bỗng hóa buồn vui vì tưởng tượng và khách thể hóa bóng mẹ, hồn mẹ với đóa hoa hồng. Cảm xúc thuần túy như rượu ngon, chẳng phá được nỗi buồn vì nỗi buồn như bóng đêm âm u. Chỉ có trí tuệ tuyệt vời mới tìm về được Mẹ. Trí tuệ bát nhã giúp người con đại hiếu Mục Kiền Liên tìm ra được mẹ Mục Liên Thanh Đề đang chịu đựng khổ đau dưới chín tầng địa ngục. Tuy gặp được mẹ rồi nhưng vẫn còn một vọng niệm ta và mẹ nên cơm hóa thành than. Chỉ khi nào Mẹ có trong ta, ta có trong Mẹ; ta không tìm Mẹ, Mẹ không tìm ta mới gặp được Mẹ. Chỉ khi nào Mục Kiền Liên đứng trước cửa địa ngục A Tỳ mà thấy hết những linh hồn đau khổ bằng cái tâm của Phật - Bồ Tát mười phương; không phân biệt ta, người khắp cả chín tầng địa ngục thì lửa từ bi trí tuệ mới dập tắt được lửa tham ái vô minh. Dẫu có đệ nhất thần thông nhưng còn chấp ngã – chỉ biết khóc cho mẹ mình – thì thần thông ấy cũng sẽ trở thành vô dụng. Bài học Mục Kiền Liên là bài học nhân sinh, rằng, dẫu có tu đến bậc “thánh tăng” trước đôi mắt trần nhỏ bé của người đời mà vẫn còn cố chấp, ngã mạn, tham ái lợi quyền thì vẫn phải còn quay cuồng trong vòng ngũ thú: Tài ba cho lắm cũng đành bó tay khi cơm đến gần mẹ, cháy đỏ thành than vì lửa mê muội, vô minh phát ra từ chính tâm hồn mình. Khi nỗi suy tư về Mẹ gặp nỗi suy tư về ta dấy lên, hòa quyện vào nhau, phá tan thành quách thì hai bến bờ đối đãi cũng không còn. Tiếng chuông, Bến Mẹ, chỉ còn rỗng lặng hư không. Lửa cháy ngát trời hay mây trắng phiêu du trôi đi và chuyển hóa ngay trong lòng ta chỉ bằng một niệm...

Ta gặp Mẹ.

Khi cả tỷ - tỷ người nói lao xao mà cũng chẳng có ai nói với ai lời nào hết vì mỗi người đang tự nói với chính mình. Mỗi người tự chinh phục mình, dặt mình về Bến Mẹ. Gate, gate, paragate, parasamgate ... Bồ đề tát bà ha! Đi, đi, đi cho tới bờ tới bến. Không hươ tay, kiềng chân; chẳng phải bước đi đâu cả mà giữ cho tâm hoàn toàn rỗng lặng, nuốt hết lời, hóa thân thành “tuyên ngôn chinh phục chính mình” với tâm không thành trí tuệ nên mới gọi là Tâm Kinh. Bát Nhã Tâm Kinh. Bến Mẹ đây rồi. Hạnh ngộ Mẹ ời!

Một Con Thú Rừng Độc Ác sao lại gọi: Vị Cứu Tinh Dân Tộc?

Hoàng Hoàng Mai

Hôm nay 19-8-2014 là ngày kỷ niệm Hồ Chí Minh (HCM) " cướp chính quyền của...", tôi lại ngẫm nghĩ sự đời sao cay đắng cho dân tộc VN quá !...Và tôi ngồi viết những điều không thể tin nổi, nhưng lại có thật. Dù những điều bí mật về HCM trong thời gian gần đây đã được tiết lộ khá nhiều ở các trang mạng, vẫn còn những âm mưu chạy tội cho cho HCM - MỘT CON THÚ RỪNG ĐỘC ÁC rất bài bản !... Ở VN hàng năm người ta thường tổ chức rất rầm rộ ngày "cướp chính quyền 19-8-1945" và ngày "tuyên ngôn độc lập 2-9-1945". Nhưng năm nay có vẻ im lặng chỉ vì trào lưu: HUYỀN THOẠI HCM, VỊ CỨU TINH DÂN TỘC, ÔNG TIÊN SỐNG LẠI, THÁNH NHÂN....đã bị hầu hết nhân dân Việt Nam (NDVN) tẩy chay trong những tháng gần đây !. Dù vậy, đảng Cộng sản Việt Nam (ĐCS) vẫn mưu mô lắt léo với ngôn từ đầy tình nghĩa với Hồ: "uống nước nhớ nguồn". Vâng, "nguồn" và "nước" ông Hồ phải không? Nhưng cái "Hồ nước" ấy đã hoàn toàn bị ô nhiễm..thối um rồi, không thể uống được! Nay cái "mặt nạ" đội lốt VỊ CỨU TINH DÂN TỘC đã rơi rụng, lộ hẳn hình thù ghê rợn CON THÚ RỪNG ĐỘC ÁC NHẤT HÀNH TINH; NDVN không thể nhẫn nhục chịu đựng mãi ! Trong tựa đề bài này cũng vậy, tôi đã dám tung ra những tài liệu sự thật kinh khủng của Hồ.

Những danh hiệu "HUYỀN THOẠI HCM, VỊ CỨU TINH DÂN TỘC, ÔNG TIÊN SỐNG LẠI, THÁNH NHÂN"...v...v...là những tên sách mà các nhà văn, nhà thơ cực kỳ nổi tiếng của chế độ XHCN viết ra hẳn hoi, nó có tên tuổi chính thức chứ không phải là "ngôn từ dân dã", vì vậy nó biểu hiện cả một thời đại mà ĐCS hay tung hô " THỜI ĐẠI HCM VĨ ĐẠI " của cả dân tộc Việt Nam và "cả nhân loại". Ở đây tôi dùng chữ "cả nhân loại" vì HCM đã tự nhận Việt Nam mình là TIỀN ĐỒN của phe XHCN từ thời quốc tế cộng sản Nga. HCM như MỘT CON THÚ RỪNG ĐỘC ÁC sao lại gọi VỊ CỨU TINH DÂN TỘC ?

Hồ Chí Minh là CON THÚ RỪNG ĐỘC ÁC có đầy bằng chứng:

Những năm tháng trước đây tôi tình cờ nhận được những cái tin động trời về "cha già kính yêu của dân tộc" rằng: ông ta vẫn có vợ, có con, không những

một mà nhiều vợ con nữa là khác, nhưng ông tìm mọi cách thủ tiêu vợ, từ bỏ con. Thậm chí ông hiệp tâm nhiều đàn bà, trẻ em, sau đó là thủ tiêu họ để mất tung tích... Chỉ mới nghe về cái đời tư đầy thú tính man rợ ấy của ông tôi đã thấy rùng mình, ghê tởm...huống chi nói tới những hoạt động tình báo để phá hoại dân tôi, tôi càng phẫn uất hơn nữa, có lúc tôi đã thề nguyện rửa "sao ĐCSVN ngu thế, ác thế ! nhục, nhục !!!!". Cay cú hơn nữa là mỗi khi vào mạng nhìn những hiện tình đất nước đang lâm vào ngõ cụt, tôi như thấy ĐỨC CHÚA TRỜI TOÀN NĂNG đang nổi cơn thịnh nộ trên đầu tập đoàn ĐCS

Bạn đọc chắc đã biết tất cả về Hồ là ai qua hàng chục, hàng trăm tài liệu gần đây đã được bật mí, nhưng tôi vẫn muốn viết nữa, viết mãi cho tới khi nào cả nước thức tỉnh, không còn một ai bị u mê bởi những luận điệu xảo trá của bác đảng. Đây, chuyện lạ nhưng có thật: có những bốn ông Hồ, nhưng Hồ thật người VN thì chỉ có một, còn lại là Hồ giả của tình báo Hoa Nam cài vào:

1. Hồ: Nguyễn Ái Quốc: là Hồ người Việt : Dù là Hồ VN nhưng cũng đã xấu xa rồi, giờ này ai cũng biết. Nhưng tôi cũng xin viết thêm vài chi tiết khá kỳ cục này: có một người cùng quê HCM từ nhỏ biết ông Hồ, ông nói Hồ sinh ở làng Chùa (có tên là Hoàng Chùa) chứ không phải Làng Sen như "bác đảng" thường nói dối để dùng đóa hoa sen tượng trưng ĐỨC PHẬT mà bốc thơm cho Hồ. Về sau vì chuyện gian dối sinh quán Hồ từ làng chùa chuyển thành làng Sen, nên dân hai làng ghen tức..xuýt chém lẫn nhau ! Còn một chuyện nữa: Hồ không đến bến cảng Nhà Rồng để sang Pháp "tìm đường cứu nước", thực tế là Hồ chỉ xuống bến cảng mới xây không có tên rõ, và người dân ở đây tự gọi "Hãng Đầu Ngựa" hay " M M" cho vui mồm. ĐCS đã dùng cái từ " cảng Nhà Rồng " để bốc thơm ông ta như Con Rồng, Con Phượng thôi !

Trong tài liệu " Hồ Chí Minh -một gián điệp hoàn hảo" của Huỳnh Tâm có nhắc đến: Nguyễn Ái Quốc là người của KGB và là tên gián điệp nhị trùng làm tình báo cho Pháp, với trách nhiệm xâm nhập vào những nhóm người Việt sống ở Pais (Pháp) và Marseille miền Nam Pháp nhưng ông ta bị lộ nên Moskva thủ tiêu !

2. Hồ: Nguyễn Tất Thành: Trong tài liệu " Giặc Hán đốt phá nhà Nam" của Huỳnh Tâm (HT) và "HCM - Một gián điệp hòa hảo" Huỳnh Tâm xác định: Nguyễn Tất Thành đã lâm nguy bởi nhiều bệnh do ăn chơi trác táng, say đắm phong trần làm cơ thể hao mòn, mang bệnh truyền nhiễm cấp cao độ, nghiện ngập "nàng tiên nâu", hết thuốc chữa trị. Ông ta qua đời tại nhà tù Hương Cảng (1892-1932). Người thân của ông tên HZYEN BUHB(Hồ Vinh - Nguyên Vinh) đến nhận xác và tất cả vật dụng cá nhân của ông đem hỏa táng. Tro cốt của Hồ có mã số : 00567 lưu trữ tại nghĩa trang Kuntseyo ở Nga; Còn tài liệu lưu trữ vẫn ở Hương Cảng

3. Hồ: Hồ Tập Chương: Khá lâu trước đây, tôi có đọc tài liệu "Tìm hiểu về cuộc đời của HCM" của Hồ Tuấn Hùng là cháu ruột của Hồ Tập Chương, ông Hùng cũng khẳng định: ông Hồ-Nguyễn Tất Thành đã chết trong nhà tù Hương Cảng và ông Hồ Tập Chương được thay vào do tình báo Hoa Nam. Ghi chú gia phả và sự nghiệp của HCM trong hồ sơ : HTC 4567 lưu trữ tại quân ủy TW (CPC) và tình báo Hoa Nam như sau " Đường sự được ĐCSTQ huấn luyện hơn một thập niên tại học viện Hoàng Phố - Vân Nam. Trong tài liệu còn có ảnh chụp HTC, mẹ và em trai của HTC thời niên thiếu. So sánh với tài liệu này thì tài liệu của Huỳnh Tâm viết cũng hoàn toàn trùng khớp nhân vật HCM chính là HTC

Chính là trong quyển sách " trăm năm trồng người " của Mao Trạch Đông tại VN đã chỉ ra cho Hồ: sự hăng hái, đầy mạnh sự giáo dục thiếu nhi lên hàng đầu để thực hiện chiến lược Hán Hóa với khẩu hiệu " vì lợi ích mười năm trồng cây; Vì lợi ích trăm năm trồng người". HCM luôn với bộ râu giả cải trang, có lúc gỡ bộ râu giả ông thầm nói " ta gỡ bỏ bộ râu này dễ như gỡ bỏ tám bản đồ Việt Nam ". Hồ Tập Chương cũng có tên là Hồ Quang với chức vụ thiếu tá: khi ấy Mao đã "nhìn mặt mà đặt tên" cho Hồ: Mao thấy Hồ Quang giống như CON THÚ RỪNG hăng tiết máu...nên Mao chọn ông trong vai tình báo Hoa Nam, và đặt cho ông biệt danh tình báo " THÚ RỪNG SỐ 5 ". Chính vì vậy mà một người bạn trai của Hồ khi nghe ĐCSVN cho Hồ vào lãng tâm lúc chết, ông đã thốt lên " Hồ Quang khi còn sống cũng thối lắm, nên khi chết cứ chôn đi, không cần lãng tâm làm gì ". Rõ ràng HCM là " THÚ RỪNG SỐ 5 " mà Mao đặt cho hẳn rất đúng !

Trong tài liệu của Huỳnh Tâm còn kể: "Huỳnh Tâm biết HCM là HTC vào 1987 khi lặn lội thập tử nhất sinh ở TQ, khi này ông đã mang quân hàm thiếu tướng tình báo: Nhưng HT không dám lộ điều đó ra ở thời điểm quá sớm". Nhưng vì sao ĐCSVN lại dựng lên cảnh ông chết 2-9-1969? HT cho biết khi ấy ĐCSTQ đã chịu hy sinh hai tình báo Hoa Nam để chết thay Hồ vì đó là một cái chết đã được tình báo Hoa Nam lên kế hoạch từ lâu với Mao + Chu + Hồ. Kế hoạch đánh trận Khe Sanh ký hiệu: TTC TNT68/ Khe Sanh - là sứ mạng cuối cùng của HCM /HTC ở VN 1968. Một HCM chết xong, bày trong lăng kính để đón khách quốc tế đến phúng viếng , còn một HCM khác chết xong đưa vào bệnh viện TW 108 cho các chuyên gia ướp xác LX ngâm ngay vào bồn dung dịch ướp xác. như vậy tất nhiên HCM/HTC vẫn còn sống sau trận Khe Sanh rồi trở về TQ, thọ 92 tuổi (1901--1992) nên H T mới được gặp 1987.

Dù là một người Trung Quốc (TQ) nhưng HT đã sống ở VN khá lâu nên ông có cái nhìn thiện cảm với VN, ông cũng dùng những từ chỉ về người TQ thâm hiểm với VN không khác gì người VN nói về người TQ, cho nên ông mới dịch ra những tài liệu bí mật của tình báo Hoa Nam từ tiếng TQ ra tiếng Việt.

Cũng chính vì vậy ông tự viết : "Chợ Lớn trước 1975 là một ổ tình báo TQ. Mẹ của Nhất Biến là một tình báo TQ hoạt động ở Chợ Lớn cũng là người giúp HT giải mã một số tài liệu mật của tình báo Hoa Nam vào thời điểm 1987 ". Ông kể điều đó như một người Việt thương dân, yêu nước ; do vậy mà tôi rất tin những gì ông viết. Qua đó ta cũng thấy tình báo Hoa Nam ghê gớm như thế nào, chúng cho HCM đóng giả người Việt làm chủ tịch nước để giết hại dân ta thì thế giới cũng còn khó tin, huống chi là dân Việt ta làm sao tưởng tượng được ! Vì vậy mà những ông CS cỡ bự của ta cũng bị lừa... Họ bị lừa mãi cũng thành quen nên họ bị nhiễm bản chất lừa, lừa đảo, xảo trá !

4. Hồ: HCM BIS : Trong một tài liệu khác tôi có đọc, nói rằng: HTC cũng chỉ làm có 16 năm rồi Mao cho thay người khác năm 1956 được gọi là HCM BIS. Đặc biệt Hồ Bis nhập vai rất kiệt xuất; tất cả thói hư tật xấu của HCM/HTC ông đều làm được. Nhưng đôi khi Hồ Bis cũng bị lộ bịch, Hồ Bis hút thuốc lá loại hảo hạng của Thượng Hải, còn HCM/HTC thì tự tay quán. Hồ Bis có hộp đựng thuốc hai ngăn: một ngăn loại thuốc thuốc rẻ tiền, một ngăn loại đắt tiền, ngăn thuốc rẻ tiền ông chỉ có thâm ý để mời những người trong bộ chính trị hay nông dân, như vậy mới có vẻ mình: "cần, kiệm, liêm, chính, chí, công, vô, tư" có đạo đức đây! Dần dà Lê Duẩn, Lê Đức Thọ phát hiện Hồ Bis có một kho đều cang...điều này qua quyển sách "Hậu Hắc Học" của Lý Tôn Ngô.

Một tình báo Hoa Nam tên Báy Vân có cụm từ : GAT732 sau này làm bộ trưởng Lương Thực Việt Nam, ông này, Huỳnh Tâm cũng tình cờ quen. Ông BV còn mở tám lòng cho HT biết: Nguyễn Đức Thụy cố vấn tình báo Hoa Nam sau được làm bộ trưởng VN. Hai ông bạn mới quen chụp ảnh chung với những tình báo Hoa Nam mà gốc Việt. Như vậy là ĐCSTQ và ĐCSVN đã nhập chung từ lâu rồi. Không còn gì để nói nữa !.....

Trong bốn ông Hồ, ông 1 và 4 ít có chứng cứ, nếu bạn đọc tin hay không tin thì tùy bạn. Dù bạn tin chỉ có một ông Hồ Tàu là Hồ Tập Chương thì cũng đủ kết luận bản chất HCM đều, âm mưu Hán Hóa chúng ta rồi, không cần thiết tin tất cả.

CÓ NÊN TIN NHỮNG TÀI LIỆU CỦA HUỖNH TÂM KHÔNG ? Về phần này tôi xin trích những dòng kết luận của Huỳnh Tâm là chủ yếu để bạn đọc thấy HT là người: dù là gốc Tàu nhưng rất thân yêu VN và viết rất trung thực.

Trong phần 4 của tài liệu "HCM một gián điệp hoàn hảo", tác giả HT viết " HCM là LÃNH CHỦA ĐỆ NHẤT QUÂN TỬ VN và "siêu quần" "ác đảng" nhất nhân loại. Đảng của "bác" gian hùng, tham nhũng, mua quan bán chức hơn ngàn lần thời phong kiến. Đảng bác sinh ra đã có thể căn cước gián điệp vô sản quốc tế. Bác sống được là nhờ bàn tay bọc sắt, khủng bố và đi đêm bán nước...v...v.. Trước đây tôi

có gởi tặng đảng của "bác" TRÊN 340 BÀN " công văn gián điệp của Hồ hoạt động cho TQ. Và cũng đã gởi tặng những nhà biên khảo làm cơ sở chuyên khảo về HCM. Vậy vấn đề gián điệp của "bác" không còn là chuyện "thâm cung bí sử nữa. HCM chính thức ẩn mình dưới lớp áo Trung Cộng ký ngày: 20-2-1948...". Theo tôi, thực tế cũng đã xem như ĐCSVN gia nhập vào ĐCSTQ từ lâu rồi 1940 và đất nước VN đã trở thành một tỉnh lẻ của TQ, chỉ tới năm 2020 sẽ trở thành chính thức công khai một tỉnh lẻ trong bản đồ TQ cho TG xem !

Trong phần 5 của tài liệu trên, Huỳnh Tâm có viết những dòng bóc trần bộ mặt lưu manh của TC và Hồ : " Với bản chất vốn khác máu của TC đưa Hoa Nam vào tiền tuyến, tìm mọi thủ đoạn thu hút nguồn sinh lực đối phương từ đó khai thác.....Hồ là người xây dựng nền cộng hòa dân chủ VN,và MẶT TRẬN DẪN TỘC KHÁC MÁU NHẤT HÀNH TINH CỦA THẾ KỶ 20, độc trị một đất nước người dân không bằng mặt, không bằng lòng..... Hồ là linh hồn của ngọn cờ chói lọi, từng hành quyết nhân dân Việt Nam vô tội, lãnh đạo toàn đảng, toàn dân, toàn quân chiến đấu thiêu thân; Một trang sử viết lên nỗi lòng của dân tộc uất khúc, u buồn nhất. Hồ không phủ nhận mình là người Hán, và nói: ông không có liên hệ với Nguyễn Ái Quốc hay Nguyễn Tất Thành. Tuy nhiên H công nhận là: bạn thân đồng ruột thịt với Mao Trạch Đông..."

KẾT LUẬN : Qua một số bằng chứng và đôi lời kết luận về HCM: tôi hoàn toàn không nghĩ là Huỳnh Tâm có ác ý đưa ra những tài liệu động trời, để tung hỏa mù trong nhân dân VN như nhiều người nhận xét. Những dòng văn của ông TÂM chứa đựng tình người: có lương tâm và uyên bác của một người Tài Đức đi song song. Ông báo trước cho VN phải cảnh giác ngay TC đã và đang âm mưu Hán hóa. Tôi nghĩ người VN phải biết CẢM ƠN ÔNG, mặc dù tôi hoàn toàn không quen biết ông. Nếu ai còn cho là : "chớ đánh giá tình báo Hoa Nam thấp kém, vì chúng có thể sáng tác ra tất cả các màn kịch tình báo để ép buộc ta theo chân Tàu! ". Nhưng tôi xin hỏi: nếu vậy thì chúng cũng có thể hành động: cài ông Hồ Tập Chương vào làm lãnh chúa nước Nam, vì chúng là tình báo cực giỏi?...Thực tế từ ngày có mặt ông Hồ tại VN, ông đã gây ra không biết bao nhiêu thảm họa cho NDVN...đó là bằng chứng sống động HCM là HTC. Cả nước như bơi trong Hồ nước lầy lội hôi hám, không lối thoát của tên tình báo biệt danh " THÚ RỪNG SỐ 5"..

Người thời đại

Cô Hoang

Có những sự việc mà xưa nay thật bình thường, bình thường như thể đó là lẽ tất nhiên, là điều kiện tất phải có trong cuộc sống hàng ngày vậy. Nhưng rồi chỉ một sớm một chiều bỗng nhiên lại trở nên hết sức "không-bình-thường" đến độ... nhức nhối.

Này nhé, hãy làm một vòng loanh quanh theo gót nhân tình thế thái trong ngày sẽ thấy ngay cái lẽ "biến thể" làm đau lòng, nhói tim của một số sinh hoạt quen thuộc đó.

I

Đầu tiên hãy theo ông A – cứ tạm gọi là như vậy đi – để khởi hành. Ông A đến Mỹ vào lúc tuổi hơi xé chiều nên mọi việc đều lờ lẩn lờ dài. Đi học lại thì dư tuổi, mà đi làm thì khả năng chưa đựng tới đâu. Ông bèn ở nhà giúp con cái, trông chừng bày cháu cho bố mẹ chúng đi làm kiếm sống. Công việc mỗi ngày của ông là đưa cháu đi học sáng sớm và đón chúng về vào khoảng xế trưa. Còn lại khoảng trống dài trong ngày ông hay làm những chuyện vặt vãnh như vào thư viện mượn vài quyển sách hay phim bộ về xem với bà. Có khi bà nhờ ông đi chợ mua hộ vài bó rau, cọng hành, củ tỏi..., luôn tiện nhật báo rơi về đọc chơi cho biết chuyện thời sự với thiên hạ. Những công việc này ông xem như một bổn phận phải làm đồng thời lại là một phương tiện giải trí thú vị.

Thật vậy, chưa bao giờ ông cảm thấy nhàm chán trên con đường công tác thường nhật cả. Nhà ông ở khoảng giữa đường mà đầu trên là khu có đông dân cư người Việt và đầu dưới là chợ búa, thư viện. Nên muốn đến những nơi cần thiết này thì ông phải leo lên một đoạn xe buýt, mà trên đó sau chín giờ sáng thường rất trống và luôn có sự hiện diện của vài người Việt. Gặp nhau thường xuyên họ trở thành quen thân, rồi chuyện trò xí xỏ xí xào trên xe một cách hết sức là... tự nhiên. Lâu ngày thành thói quen, không gặp lại thấy nhớ nhớ và hỏi thăm nhau. Thí dụ ông Cam hỏi ông Quýt: "Ơ hay, bà Ổi đâu mà mấy hôm nay tôi chả gặp trên xe nhỉ". Hoặc ông Mít hỏi ông Xoài: "Gớm, lâu không gặp cứ ngỡ ông đã đổi chỗ ở rồi chứ". Thế rồi những câu

chuyện chẳng đầu đuôi cui nheo sẽ kéo dài hơn cả đoạn đường trước mặt và nỗ lực chớp như bấp rang cho đến khi họ cùng đổ xuống chợ hoặc thư viện.

Giờ thì thời thế đã xoay chuyển hẳn. Gặp nhau trên xe họ chào nhau một cánh ân cần vội vã. Rồi bà Ổi kê sát cái điện thoại di động vào bên tai mà miệng nói không ngừng không nghỉ, còn tay kia khoa tới khoa lui hay chỉ chỗ lung tung như đang đàm thoại với người vô hình trước mặt. Có lúc mãi nói bà quên cả xuống xe. Còn ông Xoài thì tai mang một ống nghe nối dài xuống cái MP3 giắt ngang lưng quần. Gặp ông A ông chỉ kịp khoát tay chào, miệng giải thích: “Đang nghe đọc chuyện. Hay lắm ông ạ. Cháu nó mới cho cái MP3 đấy”. Rồi ông lim dim cặp mắt chăm chú nghe, chẳng còn để ý đến mọi thứ chung quanh nữa. Đại khái là những chuyện đổi thay một cách khó chấp nhận như vậy đó.

Và ông A lẻ loi, cô độc giữa đám người đồng hương của mình trên những chuyến xe buýt mà ông đã một thời hết sức thích thú, say mê tiêu khiển cho hết ngày dài, đời già.

II

Bây giờ là chuyện bà B. Bà được cái may mắn sang Mỹ mà không phải vật lộn, bươn chải kiếm sống. Như bao người đàn bà Việt Nam gương mẫu khác, bà ở nhà lo việc cơm nước, nhà cửa, chăm sóc cho chồng cho con. Niềm hạnh phúc gia đình và giây phút quý báu nhất trong ngày của bà là những bữa ăn tối, vợ chồng con cái cùng quây quần bên nhau. Cơm nóng, canh sốt bốc khói lại thêm những mẩu chuyện chồng kể hấp dẫn về việc vui trong sở sùng, con cái háo hức phác họa ra sinh hoạt nhộn nhịp sắp đến của mùa khai trường mới... Mọi người tranh nhau nói, chồng gheo nhau cười. Chuyện cứ liên tục giòn như pháo nổ. Niềm vui cứ đọng đầy theo thức ăn ngon miệng. Bức tranh gia đình hạnh phúc của bà B tưởng chừng như được treo vĩnh viễn trong căn phòng ăn ấm cúng mà bà đã vun đắp, bảo tồn lâu nay.

Rồi kỹ thuật điện tử càng ngày càng phát triển, nhanh và lên cao vút như phi thuyền phóng vào không gian. Rồi liên hệ gia đình dường như ngày một xa cách bản bật như con tàu đang đi vào Hỏa tinh. Chồng bà B từ đam mê computer trong phút khởi đầu nay lại đến laptop, notebook, tablet, ebook... Rồi tiến lên mấy bước ông học sang sửa chữa, cắt ghép hình ảnh, xâm lấn vào website, facebook, blog... để giải trí. Ông say đắm trong những học hỏi, khám phá mới. Thường khi ông quên ăn quên ngủ, bỏ cả những thói quen sinh hoạt hàng ngày. Rồi con bà mãi miết với những cái Ipad, Iphone đời mới. Ôi thôi, hàng ngàn những tên lạ hoắc lạ hươ và vô nghĩa đối với bà. Chồng và con bà cảm cú, miệt mài chạy theo những thứ mà bà nghĩ sẽ không bao giờ cùng, không bao giờ tận. Bà thấy chạnh lòng, thương tâm giùm cho họ. Chung chung thì cũng chỉ toàn là mối đe dọa thực sự cho bức tranh hạnh phúc gia đình mà bà đã dày công tạo dựng.

Những bữa ăn tối đã bắt đầu rời rạc, lộn chôn, so le. Mạnh người nào người nấy ăn tùy theo giờ giấc thuận tiện của mình. Bà có kêu réo gọi mời riết thì ông gạt ngang: “Bà và các con cứ ăn trước đi. Tôi đang bận download cái program mới này một lát. Nó mắc lắm, để huốc rất ồng”. Các con bà có buộc chúng vào ăn chung thì cũng chỉ vợ và vài miếng rồi buông đũa và trở về dán mắt vào cái Iphone đời mới nhất. Dường như đối với chồng và con cái của bà, không có gì quan trọng và hấp dẫn hơn những món đồ điện tử vô tri vô giác đó.

Bà B ngồi một mình chờ vợ, lặng lẽ bên mâm cơm nguội lạnh y như bà đang đứng đơn độc, chênh vênh bên dòng kỹ thuật tân tiến đang cuộn cuộn chảy xiết không ngừng nghỉ. Nước mắt bà lưng tròng.

III

Lại thêm cái chuyện “bình thường” bao năm qua trong hăng của cô C.

Đã kề cận sát tuổi về hưu mà cô C vẫn còn cố nắm níu công việc hiện tại của mình thêm một vài năm nữa rồi mới chịu nghỉ luôn. Nhờ vậy nên khi thiên hạ đua nhau chạy theo cái “Hi-Tech” thì cô cũng ráng ì ạch bò lần theo, dù bị bỏ rơi xa lác xa lơ dọc đường. Cô tự nhủ: “Rùa bò riết rồi cũng có lúc theo kịp thỏ thôi”. Và cô yên phận rùa.

Thế nhưng, lại có những cái “bất thường” đã không để cho cô yên được. Mà cô xoắn xang con mắt. Cô xót xa trong lòng. Chung qui cũng chỉ tại cái tật nhanh mồm lẹ miệng, cái tánh hay nói xởi lởi, bả bui nó làm phiền cô.

Một ngày như mọi ngày. Sáng nào cũng thế, vừa bước chân vào hăng thì điểm dừng đầu tiên của mọi người là phòng ăn trưa. Họ để túi, bọc hay hộp thức ăn vào tủ lạnh hoặc các bàn trống quanh đó. Nơi đây giờ này dường như là chỗ quy tụ nhiều nhân viên nhất trong ngày. Gặp cô họ thường chào hỏi đơn đả, cười nói niềm nở, sẵn đón nhiệt tình, đôi khi còn trêu gheo cô một cách lém lỉnh. Vì một phần cô là người làm việc ở đây lâu đời, quen biết hầu hết. Phần khác có lẽ họ là những nhân viên nam nữ mong muốn được sống già đến trăm tuổi, đến răng long tóc bạc, nên họ đã hết lòng thực thi câu “kính lão đắc thọ” cũng không chừng. Dầu thế nào thì không khí buổi sáng vẫn luôn làm cô vui vẻ, hăng hái trong suốt một ngày dài làm việc.

Đến buổi ăn trưa chung thì đầy sự ồn ào, sôi nổi và hấp dẫn. Có những tin tức nóng bỏng bên Ta, bên Tàu, bên Tây, thời sự lạ lùng trên toàn thế giới, chuyện gà què rỗng rấn bên đường... đều được đem vào bữa ăn. Để thông tin cũng có; để làm đề tài phiếm luận cũng nên; để chọc phá, đùa bỡn nhau không chừng. Nói chung trong giờ ăn trưa mọi người đều được hưởng những giây phút thoải mái, vui vẻ và tạm quên mọi căng thẳng trong lúc làm việc.

Rồi, không biết bắt đầu từ lúc nào, không khí trong phòng ăn bỗng trở nên yên tĩnh hơn, êm đềm hơn, những lời chào hỏi thưa thớt hơn. Cho đến khi cô C

- người luôn chậm chạp trong mọi tình huống - nhận ra được cái sự thay đổi lớn lao, cái bất thường trầm trọng này thì tất cả đã thành thói thành lệ.

Đây là những lời đối thoại rời rạc, lổm bổm vào mỗi buổi sáng sớm trước giờ làm việc trong phòng ăn:

“Lại đổi phone mới?”

“Ừ.”

“Giờ đó? Apple? / Samsung hả?”

“Ừ. / không.”

“Ipod? / Iphone 5? / Galaxy 3? / Smartphone?”

Câu trả lời thật ngắn gọn. Rồi lại rơi vào im lặng.

Mọi người còn đang mải vừa đi vừa nhẩn nhẩn, kéo kéo, rạch rạch, rà rà vào mặt phone.

Hoặc:

“Hello anh D”. Cô C lên tiếng.

“Hi... cô”. Câu trả lời hờ hững, nhẹ hều, không thấy ai ngóc đầu lên hết.

“Tin tức có gì lạ không anh?” Cô kiên nhẫn hỏi tiếp.

“Đa... dà... cũng có.”

Câu trả lời miễn cưỡng, lạnh nhạt. Đương sự còn đang bận rộn dán chặt mắt vào mặt phone. Tiếp tục yên lặng.

Giờ ăn trưa mỗi người ngồi một góc. Một tay xúc thức ăn một tay nhận lia lịa, xoay xoa vào mặt phone. Họ đang ăn những gì nằm gọn lỏn trong màn ảnh nhỏ xíu đó chứ không phải thực phẩm bên ngoài. Có hôm cô C bước trờ vào phòng ăn để lấy nước và gặp hai đứa trẻ một nam một nữ còn độc thân ngồi cạnh nhau. Cô cứ ngỡ chúng thủ thủ thì tâm sự nên định bước ra. Nhưng cô chẳng nghe một âm thanh nhỏ nào phát ra từ miệng chúng. Thắc mắc cô vuột miệng hỏi:

“Ừa, bộ hai đứa giận nhau rồi hay sao mà thấy im re vậy?”

“Dạ đâu có. Con đang gửi text cho ảnh đó chứ.”

Đứa con gái trả lời tinh bơ, làm như đứa con trai đang ở nghìn trùng xa cách vậy.

Trời đất! Những câu nói ngọt ngào, bóng bẩy, văn vẻ để tán gái biến đâu mất tiêu rồi? Những lời nũng nịu, luyến thỏai làm duyên, những cái liếc mắt gọi tình, cái nhìn e ấp gọi nhớ đã tuyệt gốc tự thuở nào chẳng?

Âm vang đàm thoại sôi nổi, rộn ràng trong đám đông; câu nói êm ái, dễ thương trao đổi giữa đôi trai thanh gái lịch; lời đối thoại thông minh, lịch lãm, hoạt bát; mẩu chuyện tếu kể một cách duyên dáng, tế nhị, bén nhạy... đã không còn tồn tại trên thế gian nữa.

Mọi người đang sử dụng một loại “ngôn ngữ chết”, một thứ “tiếng nói câm” trong sinh hoạt hàng ngày.

Cô tự hỏi thời vàng son của ngôn từ, của tiếng nói có âm thanh đẹp đẽ đã chám dứt từ đây thật sao?

Đau đớn biết bao! Vì cô C vẫn còn chưa muốn quên câu hát “Tôi yêu tiếng nước tôi... từ khi mới ra đời...” Dù chữ “tiếng” ở đây - theo ý cô C - là bất cứ loại ngôn ngữ gì có thể phát thành âm thanh, thành tiếng nói để đối thoại, để hàn huyên như mọi khi thì đúng hơn.

Cô C thấy mình lạc lõng giữa khu rừng chết, đầy những xác khô còng khô queo đang lặng lẽ múa may theo sự điều khiển của kỹ thuật điện tử tối tân

tột đỉnh. Cô chỉ muốn quay trở về cái thuở xa xưa của mình (chỉ mới đây thôi chứ có lâu lắc gì mà cô cứ tưởng chừng như đã hàng nghìn hàng triệu năm qua vậy) – thời đầy sinh động – thời mà người ta sử dụng tất cả tinh hoa của ngôn từ, của cử chỉ, hành động và trí óc để diễn đạt tâm tư, tình cảm, để duy trì mối tương quan người với người. Cô đang cố bơi con thuyền đời mỏng manh trôi trên dòng nước ngược.

Ồi! Thảm thương thay những tâm hồn vẫn còn vẫn vương “ngày xưa Hoàng thị...” mà phải sống bên cạnh những bóng ma đang mê mẩn chạy theo sát nút cái văn minh điện tử quá ư là máy móc này.

Lời này cho ai?

Nguyễn Thế Hoàng

Tuổi xuân má đỏ môi hồng
 Nào ai tránh khỏi nỗi lòng vấn vương
 Trăng sao vời vợi đưa đường
 Ai mang người đến tỏ tường nợ duyên
 Trao nhau ánh mắt thề nguyện
 Niềm tin nóng bỏng đôi miền chờ mong
 Mong sao duyên phận thỏa lòng
 Khúc ca hạnh ngộ ta đong tháng ngày
 Thế mà một thoáng hương bay
 Ân tình rơi rụng, tình này dừng đọng!
 Sao người vợi vãi nửa chừng
 Cho lòng đau đón đếm từng sầu rơi!
 Hiểu rằng duyên phận bởi Trời
 Nhưng lòng ta đã không vương nỗi sầu
 Hắt hiu đèn lụn khô dầu
 Đêm tàn trăng lặn lòng đau vấn dài
 Điệu buồn biết tỏ cùng ai
 Lời này biết gửi cho ai hờ người!?

Cuộc Viễn-du

Đăng-Chương, N. V. T.

Núi rừng tịch-mịch, thấy hoang-vu,
 Cuộc đời thanh-thân mấy kiếp tu!
 Vui cùng sông nước, không vương vấn,
 Chẳng lụy ưu-phiền, cuộc Viễn-du.

Người Trẻ Hòa Lan Dẫn Thân vào Những Sinh Hoạt Cộng Đồng

Thực tế, đã từ rất lâu Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản Tại Hòa Lan mong muốn các bạn trẻ dẫn thân vào những sinh hoạt chung, thì đây là thời điểm đã bắt đầu cho những dẫn thân đó. Chúng ta đã có những buổi lễ, buổi tưởng niệm, biểu tình kỷ niệm ngày 30-04 hàng năm, những buổi lễ Tết, những buổi lễ tổ chức để gây quỹ giúp cho một vấn đề nào đó ở quê nhà như: lũ lụt, trẻ em thiếu dinh dưỡng hoặc khuyết tật, giúp các thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa. Nhưng gần đây và mới nhất, chúng ta được thấy những bạn trẻ trong ban nhạc Mây Hồng đã có chương trình gây quỹ giúp cho những vấn đề xem ra thật cấp thiết và trước mắt, gần gũi với chúng ta ở đây như việc xây Chùa mới Vạn Hạnh ở thị xã Almere, giúp vào quỹ cho giáo xứ Việt Nam ở tại Hòa Lan. Và sắp tới đây ngày 20-09-2014, tổ chức đêm văn nghệ gây quỹ xây dựng tượng đài thuyền nhân tại Hòa Lan.

Những công việc thiết thực này trước đây do Cộng Đồng hoặc các tổ chức tôn giáo, đoàn thể tự đứng lo toan, nay có những người trẻ thế hệ kế tiếp lo phụ giúp, quả là một điều thật đáng mừng.

Đã từ rất lâu, thừa đầu khi người Việt Nam tỵ nạn có mặt tại xứ này khoảng năm 1977, 1978, đã có Cộng Đồng VNTN CS tại đây, 14 năm sau, vào năm 1992 khi các sắc dân có người tỵ nạn tại Hòa Lan được có một người làm phó trí viên cho cộng đồng của mình, làm việc toàn thời gian. Ưu tư của PTV Việt Nam thời đó là làm sao cho các thế hệ Việt Nam tại đây có người nối tiếp công việc chung của Cộng Đồng chúng ta, vì dù muốn dù không, với thời gian, thế hệ đầu tiên rồi sẽ qua đi. Quả thấy khó khăn vì lớp trẻ phần vì lo học tập vào dòng chính của người bản xứ, lớp lớn hơn thì lo hội nhập vào cuộc sống, mỗi lần tìm nhân sự để chọn lựa người ra lãnh đạo Công Đồng Việt Nam Tỵ Nạn thật nhiều khê. Nhưng dù khó khăn, Cộng Đồng VNTNCS tại Hòa Lan vẫn duy trì được một BTV cho đến hôm nay. Đến bây giờ là thời điểm những mơ ước đó trở nên hiện thực, những thế hệ nối tiếp sẽ từ từ lo toan gánh vác việc chung cho những thế hệ đến trước.

Người tỵ nạn Việt Nam sau ngày 30-04-1975, vượt thoát biển khơi và đường bộ để đi tìm tự do, thật gian nan khổ khó. Số người tìm đến vùng đất có tự do khoảng 2 triệu người. Nhưng số người đọc và biết được mặt thực của Hồ Chí Minh và đảng Cộng Sản Việt Nam lại không nhiều, một phần vì thiếu tài liệu, một phần vì dân ta sau khi tìm được tự do không còn thiết tha với bản tin Việt Ngữ, như CĐVNTN tại Hòa Lan, vẫn tồn tại tờ Việt Nam Nguyệt San, nhưng số đọc giả không đông. Nếu mọi người cùng biết, cùng hiểu như nhau thì Cộng Sản Việt Nam không tồn tại đến ngày hôm nay, không có những lớp người trá hàng, trở cờ, không có đoàn lũ người Việt về thăm quê hương khổ đau, đem tiền về nuôi sống chế độ Cộng Sản Việt Nam đến ngày hôm nay, để kim kẹp 90 triệu dân phải lầm than khổ

(trong đó chỉ có khoảng 3 triệu đảng viên). Và người trẻ đã dẫn thân ngay từ thừa đầu. Không để đến hai, ba thập niên sau người trẻ mới nhập cuộc.

Nếu có theo dõi chúng ta sẽ đọc và nghe được tin rất phấn khởi khi người trẻ ở nước Úc đã tổ chức thành công tại Đại Học Victoria Thành Phố Melbourne Đại Hội Thanh Niên Úc Châu từ 10 đến 13/07-2014 do Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam Liên Bang Úc Châu và Mạng Lưới Tuổi Trẻ Việt Nam Lên Đường cùng thực hiện. Đã qui tụ được số giới trẻ đáng khích lệ. Trong diễn văn khai mạc của sinh viên Lê Xuân Đôn là một trong hai trưởng ban tổ chức đã đề cập đến phần đóng góp của người trẻ trong các sinh hoạt của Cộng Đồng như sau: "*Kính thưa quý vị và các bạn. Hôm nay chúng ta cùng nhau tế tựu về đây tại Victoria University để tổ chức một Đại Hội thanh niên sinh viên Úc Châu với chủ đề Một Ước Mơ: Tuổi trẻ Việt Nam Tiếp Nối và Hành Động. Mục tiêu của đại hội này là gây dựng một phong trào vững chắc cho các bạn sinh viên, học sinh và chuyên gia trong giới trẻ Úc gốc Việt trở thành những thành phần lãnh đạo trong xã hội và cộng đồng trong tương lai. Chúng tôi hy vọng được thấy tuổi trẻ phát triển tiềm năng, tham gia vào những sinh hoạt xã hội dân sự và biểu hiện bầu nhiệt huyết để đóng góp cho xã hội mỗi ngày mỗi tốt đẹp hơn . . .*". Cùng lúc, tuổi trẻ các nước khác đã chỗi dậy, trong đó có Hòa Lan.

Giữa thời buổi kinh tế toàn cầu đều gặp khó khăn mà trong buổi văn nghệ gây quỹ giúp xây Chùa Vạn Hạnh mới và giáo xứ Việt Nam tại Hòa Lan hôm 08-06-2014 tại Zaanstad đã thu vào được số tiền 11.510,00 Euro, sau khi trừ mọi chi phí, là một kết quả không nhỏ và thật đáng khích lệ. Khích lệ ở chỗ người trẻ đã đóng góp phần mình trong những sinh hoạt của Cộng Đồng.

Và những ngày tháng sắp tới, ban nhạc này (*Mây Hồng*) sẽ tổ chức một buổi văn nghệ gây quỹ giúp Cộng Đồng trong việc xây dựng Tượng Đài Thuyền Nhân tại Hòa Lan, để các thế hệ về sau nhận ra căn cội của mình có mặt nơi đây. Công tác này là công tác của Cộng Đồng chung người tỵ nạn Cộng Sản Việt Nam có mặt tại Hòa Lan từ những năm 1977-1978 đến nay đã gần 40 năm. Nhiều nước có người tỵ nạn Việt Nam đã thực hiện. Nay đến lượt đất nước chúng ta, có sự cộng tác của giới trẻ là một sự khích lệ vô cùng lớn lao. Người Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản định cư ở xứ nhỏ bé hoa Tulipen Hòa Lan nên đến khích lệ và hưởng ứng đóng góp phần mình trong việc xây dựng Tượng Đài Thuyền Nhân ở đây.

Địa điểm tổ chức đêm văn nghệ gây quỹ xây dựng Tượng Đài Thuyền Nhân tại Hòa Lan vào ngày:

Thứ bảy 20-09-2014

Tại: Partycentrum Concordia, Koemarkt 45 Purmerend

Nguyên PTV. Cộng Đồng VNTNCS Tại Hòa Lan 1992-1996

Bộ máy thuần hóa của CSVN

Nguyễn Chính Kết

Mâu thuẫn trong chế độ CSVN

Chế độ CSVN là một chế độ hàm chứa rất nhiều mâu thuẫn và nhiều điều khó hiểu, khó hiểu đến nỗi có nhiều người không hiểu nổi hoặc không sao giải thích được.

Chẳng hạn, có thể nói: xét về khả năng xây dựng đất nước thì CSVN là một chế độ ngu xuẩn và tệ hại nhất trong lịch sử nước ta, và không chừng còn là ngu xuẩn nhất thế giới. Thế mà những người lãnh đạo chế độ này thường vỗ ngực tự xưng là “đỉnh cao trí tuệ loài người”. Thật vậy, trước 1975, VNCH hay miền Nam Việt Nam – vốn vẫn minh hơn những nước chung quanh như Thái Lan, Lào, Miến Điện, hay ít nhất là ngang hàng hoặc hơn chứ không thể kém Philippines, Đài Loan, Đại Hàn. Thế mà sau 1975, khi chiếm được miền Nam, CSVN đã biến cả Miền Nam lẫn miền Bắc trở thành một nước lạc hậu hàng trăm năm so với những nước kể trên. Sự tự hào của bọn lãnh đạo CSVN quả là một ngu xuẩn, ngu xuẩn đến nỗi người bình thường khó mà hiểu được!

Tuy nhiên, nghĩ theo chiều hướng hoàn toàn cục bộ thì sự tự hào ấy xem ra cũng có lý. Hồ Chí Minh khi sinh tiền đã từng nói: “Đánh thắng giặc Mỹ ta sẽ xây dựng bằng năm, bằng mười ngày nay”. Khi thấy thực tế là đất nước dưới chế độ CSVN đã nghèo đi gấp năm gấp mười lần trước đó, chúng ta thường nhạo báng lời của ông Hồ. Sở dĩ thế là vì chúng ta tưởng ông Hồ có ý nói về việc xây dựng đất nước. Nhưng nếu áp dụng cho việc xây dựng đảng và đời sống của các đảng viên CSVN thì lời đó của ông Hồ đúng 100%. Thật vậy, sau khi “đánh thắng giặc Mỹ” và chiếm được Miền Nam, đảng và các đảng viên CSVN đã giàu lên không chỉ gấp năm gấp mười mà gấp đến cả trăm, cả ngàn lần.

Cũng vậy, sự kiện các lãnh đạo CSVN vỗ ngực tự xưng là “đỉnh cao trí tuệ loài người”, nếu đừng hiểu trí tuệ này áp dụng vào việc xây dựng đất nước, mà chỉ áp dụng vào việc bảo vệ đảng, bảo vệ sự độc tôn trường trị của đảng, thì ta phải công nhận họ đã thật sự đạt đến đỉnh cao của trí tuệ loài người. Có thể nói tóm gọn là CSVN rất ngu xuẩn trong điều thiện, nhưng lại vô cùng khôn ngoan trong điều ác; rất ngu xuẩn trong việc bảo vệ và phát triển đất nước, nhưng lại rất khôn ngoan và hữu hiệu trong việc bảo vệ và phát triển độc quyền thống trị đất nước của họ. Trí tuệ hay sự khôn ngoan ở đây cần phải hiểu theo chiều hướng gian manh, quỷ quyệt, mưu mô, thủ đoạn...

Những câu hỏi khó trả lời

Khi chưa hiểu được những phương cách đảng CSVN áp dụng để bảo vệ quyền lực và độc quyền thống trị đất nước của họ, thì nhiều người trên thế

giới, nhất những nạn nhân của chế độ CSVN, đều lấy làm lạ tự hỏi:

– Tại sao các cán bộ CSVN, cụ thể là những người công an CSVN lại có thể tàn bạo và dường như hoàn toàn vô cảm trước sự đau khổ tận cùng của người dân, vốn cùng là máu đỏ da vàng với mình, có khi là những người có họ hàng gần xa với mình như vậy?

– Tại sao chế độ CSVN lại dung dưỡng cho các cán bộ cấp dưới được tự do cướp nhà cướp đất của người dân mà không thêm xét xử?

– Trước nguy cơ mất nước rất lớn vào tay Trung Cộng, biết bao người dân đang hết sức lo âu cho vận mệnh dân tộc, tại sao một Quốc hội gồm 500 dân biểu với tư cách đại diện cho dân lại có thể thờ ơ và vô cảm trước sự kiện này đến nỗi không thể ra được một văn kiện chính thức phản đối Trung Cộng? Tại sao những người lãnh đạo cao cấp nhất trong nước lại phản ứng như đồng lõa, tiếp tay với kẻ thù xâm lược?

– Giặc Tàu xâm lược rất mạnh và hung bạo đã xông vào nhà mình, mà mình là nước nhỏ vừa nghèo lại vừa yếu, chắc chắn chống giặc không nổi, tại sao CSVN lại ngu xuẩn đến nỗi tuyên bố sẽ không liên kết với nước nào khác để chống lại giặc? Trong lịch sử thế giới, có nước nào hay ông vua nào lại ngu xuẩn đến thế không? Hay là CSVN muốn đầu hàng hoặc muốn dâng cả nước Việt cho Tàu?

– Tại sao công an CSVN trở nên phi nhân tính đến mức tàn bạo, dã man, vô cảm như hiện nay? Trước khi trở thành công an, họ có như vậy không? Họ tàn bạo, vô cảm nên mới xin làm công an, hay vì họ làm công an nên mới trở thành như vậy? (Nhiều người cũng hỏi câu tương tự như vậy đối với các cán bộ cộng sản).

– Còn hàng trăm câu hỏi khác người dân thắc mắc mà không dễ dàng gì trả lời cho xuôi...

Nhưng nếu chúng ta hiểu được cách chế độ CSVN tự bảo vệ mình và duy trì quyền lực tuyệt đối trên toàn dân tộc, nhất là trên các đảng viên hay cán bộ của mình bằng việc thiết lập một bộ máy có khả năng thuần hóa một cách rất hữu hiệu những người làm việc trong bộ máy đó, chúng ta sẽ rất dễ trả lời những câu hỏi trên.

Phương cách bảo vệ quyền lực và độc quyền thống trị của CSVN

1/ Bộ máy thuần hóa người dân và đảng viên

Từ khi cướp được chính quyền, đảng CSVN chủ trương phải làm sao thành lập và duy trì được quyền lực tuyệt đối trên toàn dân Việt hầu muôn đời trường trị trên đất nước này, hầu có thể mãi mãi đè đầu cưỡi cổ người dân bất chấp họ có chán ghét và bất mãn chế độ đến đâu. Vì thế đảng chủ trương một chế độ độc tài, phi nhân, lấy gian trá và bạo lực làm phương châm hành động hầu tồn tại lâu dài. Ngoài ra đảng CSVN còn tạo nên một bộ máy thuần hóa người dân, nhất là thuần hóa những đảng viên và những cán bộ từng phục vụ cho chế độ, biến họ thành những người tuyệt đối trung thành với chế độ, và trung thành cho đến chết.

Bộ máy thuần hóa này hệ tại một số những yếu tố sau:

• Chủ trương vô thần, vô tôn giáo, vô gia đình, vô tổ quốc và đứng trên luật pháp giúp cho các đảng viên và các cán bộ cộng sản không còn bị một ràng buộc nào khác ngoài sự ràng buộc với chế độ. Nhờ thế, họ chỉ còn biết tuân lệnh đảng và trung thành với đảng mà thôi.

a) Vô thần hay vô tôn giáo khiến người cộng sản không còn tin vào Thượng Đế, vào sự tồn tại của linh hồn sau khi chết. Do không tin, người cộng sản không cảm thấy lo sợ hay áy náy khi làm điều ác, cho dù đó là những tội ác tày trời như giết người, cướp của, cướp đất của dân nghèo, hay sẵn sàng bán nước cho ngoại bang... Còn người hữu thần hay có tôn giáo, nếu thật sự tin vào luật luân hồi, nhân quả nghiệp báo, hoặc tin vào sự thưởng phạt sau khi chết, họ thường không dám làm điều ác hay xử sự bất công với người khác, vì họ sợ sẽ bị phạt ở đời sau nếu họ phạm những tội ác ấy. Nhờ bản chất khuyến thiện và chống ác, tôn giáo giúp các tín hữu sống tốt hơn. Chính vì thế, cộng sản luôn luôn muốn tiêu diệt tôn giáo, do tôn giáo luôn chống lại điều ác, làm ngăn trở hữu hiệu bộ máy thuần hóa của chế độ.

b) Vô gia đình, vô tổ quốc khiến họ không còn đặt nặng tình cảm cũng như trách nhiệm đối với gia đình cũng như đối với tổ quốc. Chủ trương vô gia đình khiến những người cộng sản thuần thành sẵn sàng thoát ly gia đình, không còn để tình cảm gia đình chi phối, thậm chí sẵn sàng theo lệnh đảng tố khổ cha mẹ mình hay anh em ruột thịt của mình. Điển hình và là gương mẫu cho tính vô gia đình này là Trường Chinh, một lãnh đạo cao cấp của đảng CSVN, đã đầu tố chính cha mẹ mình. Chủ trương vô tổ quốc khiến họ không còn coi tổ quốc là quan trọng, mà coi đảng là trên hết. Những khẩu hiệu như “Trung với đảng, hiếu với dân”, “Mừng đảng, mừng Xuân, mừng Quê Hương”, “Còn đảng còn mình”, v.v... với thứ tự đảng trước dân sau, hoặc đảng rồi tới xuân rồi mới tới quê hương... cho thấy tinh thần của những khẩu hiệu này là đặt đảng lên trên hết, trên cả dân tộc và tổ quốc. Do đó, người cộng sản bị thuần hóa sẵn sàng hy sinh cả dân tộc cho đảng, coi sự tồn tại và quyền lợi của đảng quan trọng hơn sự tồn tại và quyền lợi của cả dân tộc.

c) Đảng đứng trên luật pháp, hiến pháp nên đảng không bị luật pháp chi phối, và đảng được hoàn toàn tự do vi phạm luật pháp cũng như hiến pháp. Pháp luật trong nước hoàn toàn phải theo ý muốn và chủ trương của đảng, từ việc soạn thảo đến việc thi hành hiến pháp và luật pháp. Hiến pháp là do đảng lập, luật pháp cũng do đảng viết; luật pháp do đảng chỉ thị có nhiều điều luật ngược hẳn lại hiến pháp, nhưng đối với đảng, điều đó không đáng quan tâm. Ngồi xồm trên luật pháp, đảng có quyền kết án buộc tội ai tùy tiện, cho dù họ hoàn toàn vô tội; và tuyên bố ai vô tội, không kết án, tùy ý đảng, cho dù tội người ấy có tày trời chẳng nữa. Hiến pháp và luật pháp chỉ dùng để ép buộc người dân phải tuân hành

ý muốn của đảng mà thôi. Đối với đảng, vấn đề quan trọng là các đảng viên hay các cán bộ có trung thành với đảng hay không. Hễ trung thành với đảng thì mọi tội ác hay mọi vi phạm pháp luật đều có thể bỏ qua, hoặc được giảm nhẹ tối đa có thể. Hễ chống lại đảng hay tạo nên những bất lợi cho đảng thì dù không có tội, đảng cũng tìm cho ra tội để kết án, bỏ tù hoặc giết chết.

• Đảng chủ trương phải làm sao để các cán bộ cộng sản chỉ có một con đường sống là trung thành bảo vệ chế độ cho đến hết đời mà thôi, không còn một con đường sống nào khác. Không trung thành hoặc phản lại đảng thì chẳng những mất hết tất cả những gì nhờ đảng mà mình tạo được (như quyền lực, danh vọng, của cải...) mà còn có thể bị tù tội hoặc thủ tiêu. Vì thế, đừng lấy làm lạ khi thấy các cán bộ cộng sản dù đã biết chế độ này là chế độ bán nước hại dân, và việc theo đảng của mình là một sai lầm vô cùng to lớn, nhưng vẫn cứ phải tỏ ra ủng hộ và nói tốt cho chế độ.

Về lãnh vực này phải nói rằng đảng CSVN hết sức tài tình. Đảng đã tạo ra được một bộ máy nhà nước có khả năng thuần hoá tất cả các cán bộ cộng sản làm việc trong bộ máy này, biến họ trở thành những người chỉ biết có đảng, chỉ biết tuân lệnh đảng, bất chấp lệnh đó là phi lý, phi nhân, tàn bạo, có hại cho dân tộc, cho tổ quốc...

Làm sao đảng làm được điều đó?

2/ Phương cách tạo nên bộ máy thuần hóa

a) Trước hết, đảng dồn người dân vào thế bần cùng. Mà “bần cùng sinh đạo tặc”. Người dân muốn sống được thì phải biết lươn lẹo, gian trá, trộm cắp, đút lót, hối lộ, thậm chí phải hại cả người khác [1]. Do người dân phải lươn lẹo, gian trá, trộm cắp, đút lót, hối lộ... để sống mà đảng luôn luôn có lý do để kết tội người dân khi cần. Cách hay nhất để tiến thân trong xã hội, sống thoải mái sung sướng là trở thành đảng viên, thành cán bộ cộng sản. Cuộc sống của đảng viên hay cán bộ sung sướng hơn dân thường rất nhiều, nên nhiều người dân đã phấn đấu để được trở thành đảng viên hay cán bộ.

b) Khi đã trở thành người của đảng, của bộ máy nhà nước, người ta bỗng nhiên có một thế đứng, một quyền hạn nào đó, và đương nhiên họ bị cám dỗ lạm dụng những lợi thế đó. Nhiều cán bộ đã sử dụng bằng giả để tiến thân, hay hối lộ cấp trên để được thăng chức, hay lạm dụng quyền hành để cướp nhà cướp đất của dân, hay ăn thụt két, trộm cắp của công, hay làm những điều tồi bại khác... Đảng sẵn sàng làm ngơ trước những vi phạm pháp luật đó nếu đảng viên hay người cán bộ vẫn tỏ ra trung thành với đảng. Tuy làm ngơ nhưng đảng vẫn ghi nhận trong hồ sơ những vi phạm ấy. Và những hồ sơ vi phạm này chỉ được khai ra khi đảng cần kết án vì đương sự trở nên có hại cho quyền lực của đảng [2].

Hầu hết những cán bộ hay đảng viên đã lỡ tay “nhúng chàm” do lòng “tham sân si” của mình hay do bị gài bẫy [3] đều nhìn thấy cái án treo sẵn trên đầu mình. Án này cứ treo mãi trên đầu như thế cho

dẫn mình có tiếp tục “nhúng chàm” nhiều hơn nữa cũng không sao, miễn là cứ tỏ ra trung thành với đảng, là đảng sẵn sàng bảo vệ. Nhưng án đó sẽ sập xuống ngay khi đảng viên hay cán bộ ấy chống lại đảng, không tuân lệnh đảng, hay có ý phản đảng, nhất là khi họ thức tỉnh lương tâm, nhận ra đảng toàn làm những điều sai trái, toàn gây tội ác đối với nhân dân, nên không còn muốn tuân lệnh đảng nữa, hoặc muốn đứng về phía người dân để bênh vực cho quyền lợi của người dân...

c) Những ai từng tỏ ra trung thành với đảng, đảng luôn luôn tạo điều kiện để họ trung thành với đảng hơn nữa. Ngoài việc làm ngơ khi họ vi phạm pháp luật, hay cướp nhà cướp đất của dân, đảng cho họ được thăng quan tiến chức, bắt chấp họ có xứng đáng hay có khả năng đảm nhiệm tốt chức vụ đó hay không. Đối với giới công an, đảng ra thật nhiều luật thậm chí rất phi lý để công an có lý do làm tiền người dân. Vì luật càng nhiều, càng phi lý thì càng có nhiều người dân vi phạm những luật ấy. Mà khi dân bị công an bắt gặp vi phạm luật, chẳng hạn không đội mũ bảo hiểm trên xa lộ, chạy xe không chính chủ, v.v... thì để khỏi bị công an làm lỗi thời mất thì giờ, người dân sẵn sàng bỏ tiền ra hối lộ công an cho xong chuyện. Nhờ đó công an có điều kiện làm giàu, và cũng nhờ đó công an phải trung thành và gắn bó với chế độ hơn. Nhiều người dân quá sợ bị mời về đồn công an và bị tra tấn đến chết như đã từng xảy ra chỉ vì vi phạm luật giao thông hay một lỗi nhỏ khác [4] nên sẵn sàng hối lộ để tránh nguy hiểm cho mình. Việc pháp luật làm ngơ hoặc xử án thật nhẹ những công an đánh chết người, vừa để người dân sợ mà nhanh nhẩu rút lót làm giàu cho công an, vừa để cho người công an thấy sự dung dưỡng của chế độ đối với mình mà trung thành với đảng hơn.

Tóm lại, bộ máy thuần hóa của đảng CSVN gồm những yếu tố:

1) Người cộng sản được “giải phóng” khỏi những ràng buộc do lương tâm, do tôn giáo, do gia đình, do tổ quốc để chỉ còn bị ràng buộc vào đảng mà thôi.

2) Người nào theo đảng, trung thành với đảng thì được đảng tạo đủ mọi điều kiện để sống thoải mái, giàu có, có quyền lực, địa vị... lại được pháp luật làm ngơ trước những vi phạm luật của mình. Điều này giúp họ dễ dàng thỏa mãn những đòi hỏi của lòng tham sân si cũng như thất tình lục dục của mình.

3) Những vi phạm luật này khiến họ phải tiếp tục trung thành với đảng để được tiếp tục hưởng ơn mưa móc của đảng và để khỏi bị truy tố về những tội ác của mình.

4) Những ai không còn tuân phục đảng, hay phản bội đảng, hoặc làm theo lương tâm mình mà gây bất lợi cho đảng thì chẳng những mất hết những gì mình đang có mà còn có thể nguy hiểm đến tính mạng mình và nhiều khó khăn sẽ xảy đến cho gia đình mình.

Chính sách “cây gậy và củ cà-rốt”, hay nói cụ thể hơn là “khủng bố và quyền lợi”, được đảng CSVN

sử dụng rất nhuần nhuyễn và tài tình, tạo nên một bộ máy thuần hóa rất hữu hiệu đối với người dân, và nhất là đối với đảng viên hay cán bộ cộng sản.

Do đó, đối với các đảng viên hay cán bộ cộng sản, chuyện công khai bỏ đảng, nhất là trở thành một người đấu tranh cho dân chủ nhân quyền là chuyện hi hữu, là những trường hợp đặc biệt. Làm được chuyện này phải là người rất can đảm, rất đáng phục nhờ trong quá khứ họ sống thanh liêm, trong sạch, tay chưa hề “nhúng chàm” nên không sợ bị chế độ truy tố. Thiết tưởng chúng ta cần nâng đỡ tinh thần họ, khuyến khích họ làm theo lương tâm, hơn là cản trở hay tỏ ra nghi ngờ họ.

Tuy nhiên, do luật quả báo, đảng CSVN lại bị Trung cộng hay đảng Cộng sản Trung Quốc thuần hóa cũng bằng những phương cách tương tự như những phương cách mà CSVN đã thuần hóa người dân và đảng viên của mình. Bị thuần hóa đến nỗi đảng CSVN muốn thoát khỏi ảnh hưởng của Trung cộng để tự cứu mình và cứu cả đất nước cũng không sao thoát được! Đúng là luật quả báo!

[1] Có lần Thủ tướng CSVN Phạm Văn Đồng nói: “Lương cao, lương thấp đều sống được, chỉ có lương thiện là chết” (Tiến sĩ Hoàng Xuân Hào tiết lộ) (xem Nguyễn Anh Tuấn, Việt Đạo trong sáng tạo lịch sử, nhóm phát huy tinh thần Hùng Gia Đại Việt xuất bản, Westminster-Cali, 1994).

[2] Tương tự như ở Trung Quốc, những ông Bạc Hy Lai, Chu Vĩnh Khang... đã tham những cả mấy chục năm; tình báo hay an ninh nhà nước cộng sản làm gì mà không biết, nhưng có đếm xỉa gì đến đâu! Chỉ khi mấy ông này trở nên nguy hiểm hay bất lợi cho người đang nắm quyền tối cao trong nước thì những vi phạm ấy mới bị đưa ra ánh sáng để có cơ mà kết án, mà hạ bệ hay tiêu diệt thôi.

[3] Nhiều công an hay cán bộ giết người, bảo vệ đường giây chuyển ma túy vì thi hành lệnh trên, hoặc bị gài bẫy về mặt tình cảm hay tình dục, v.v... đều phải tiếp tục những công việc bất nhân mà đảng ra lệnh. Họ sợ bị đảng truy tố hay công khai hóa những việc tồi bại của mình. Nhiều người có uy tín hay có địa vị trong xã hội hoặc trong tôn giáo, do sai phạm về tiền bạc, tình dục, hay bị gài bẫy để sai phạm những điều ấy, chỉ vì muốn giữ uy tín cho mình mà không dám làm những gì lương tâm mình buộc phải làm, nhất là khi điều ấy gây bất lợi cho chế độ.

[4] 5 công an đánh chết người: Thay phiên tra tấn nghi can bị còng (<http://vietbao.vn/An-ninh-Phap-luat/5-cong-an-danh-chet-nguoi-Thay-phi-en-tra-tan-nghi-can-bi-cong/2131800866/301/>)

Công An tra tấn chết người chỉ bị án treo

([http://www.nguoi-](http://www.nguoi-viet.com/absolutenm2/templates/viewarticlesNVO.aspx?articleid=189913&zoneid=2#.U9qe7rG0OaE)

[viet.com/absolutenm2/templates/viewarticlesNVO.aspx?articleid=189913&zoneid=2#.U9qe7rG0OaE](http://www.nguoi-viet.com/absolutenm2/templates/viewarticlesNVO.aspx?articleid=189913&zoneid=2#.U9qe7rG0OaE))

Ăn trộm vài đồng tiền lẻ bé trai bị tra tấn đến chết? (<http://kienthuc.net.vn/xa-hoi/an-trom-vai-dong-tien-le-be-trai-bi-tra-tan-den-chet-369973.html>)

TƯỜNG NHƯ TRỞ VỀ

L.T.S.- Những địa danh cũng như tên đường được đề cập trong Tùy Bút Tường Như Trở Về là địa danh và tên đường của thành phố Nha-Trang vào đầu thập niên 60 của thế kỷ 20.

ĐIỆP-MỸ-LINH

“Hà-Nội dịu dàng, Hà-Nội thướt tha, Hà-Nội quyen rũ...” Bằng một giọng không còn là Bắc-Kỳ nguyên thủy, diễn giả nhấn giọng ở dấu nặng mỗi khi lặp lại danh từ riêng “Hà-Nội”.

Cứ mỗi lần chữ “Nội” được phát âm, cái dấu nặng dường như nặng hơn và dội thẳng vào tâm thức tôi; ở đó bao kỷ niệm ấu thơ đang yên ngủ, bỗng trở mình, thức giấc.

Trong khi diễn giả vẽ ra những cảnh sắc nên thơ, những con đường yêu mến của Hà-Nội thuở xưa thì hồn tôi như ngây, như dại, âm thầm tìm về những ngõ ngách quanh co của một quá khứ mịt mùng; nơi có tiếng sóng rì rào bên bờ cát mịn, tiếng chuông chùa đồng vọng trên đồi cao, tiếng chuông nhà thờ ngân vang khi chiều xuống và tiếng xình xịch rã rời của chuyến tàu đêm.

Bỗng dưng tôi tưởng như tôi thấy được chuyến xe lửa mệt nhọc đang hần hển thở từng ngậm khói đen sì giữa cánh đồng bao la. Và, từ một toa xe dơ bẩn, tôi đang lặng người, trải dài bao thương nhớ theo từng vết lằn trên đoạn đường đầy rỉ sét.

Khi tàu đến Suối-Dầu, nhìn ánh nắng mỏng lướt nhẹ trên rừng cao su xanh rì và chiếc cầu nhỏ bắc ngang con suối cạn để vào Quận đường, tôi không nén được xúc động! Phạm-Đình-Phê, ngón đàn vĩ cầm không đối thủ của Nha-Trang đã phục vụ nơi đây, một thời. Nếu thính giả của đài phát thanh Nha-Trang từng say mê tiếng vĩ cầm của Phê thì các cô gái Nha-Thành cũng nghe lòng mình rung động khi tiếng Tây-Ban-Cầm của Phê diu dặt trong điệu *Rhumba Melody* trầm buồn vào những buổi họp mặt. Bây giờ, tôi không hiểu sau bao nhiêu năm tù đầy, ngón đàn của người anh cô cậu có còn làm nhức nhối lòng người nghe hay anh phải bán đàn và

xử dụng những ngón tay thon dài ấy vào động tác lao động để mưu sinh? Tôi thở dài, nhìn rừng cao su im lìm lùi lại phía xa.

Tàu tiến vào Thành, nơi xuất phát loại mít ráo dày cơm, xơ ít; loại ô mai ngọt, bùi, màu vàng tươi như lòng đỏ trứng gà; loại vú sữa nếp dày cơm, hạt nhỏ; loại sam-bô-chê ngọt như mật; loại chuối tiêu trái nhỏ nhưng thơm khi chín vàng.

Mùi thơm của chuối chín chắc chắn không giống mùi thơm của lúa. Nhưng màu vàng của chuối chín cây lại rạng rỡ chẳng khác chi màu vàng của cánh đồng lúa từ đường rầy xe lửa vào đến bìa làng; nơi đó, những mái nhà ngói đỏ thẹn thùng núp sau vườn cây ăn trái. Trong những vườn cây ấy, tôi biết chắc chắn thế nào cũng có cây mận với những trái đỏ hồng, hình quả chuông; cây chùm ruột với những trái nho nhỏ, kết thành chùm, từ xa trông như chùm nho xanh; cây bông điệp với những đóa hoa nhỏ nhắn màu vàng xen lẫn đỏ.

Tàu đến Cây-Dầu-Đôi, nơi có ông thầy bói nổi tiếng một thời. Con tàu vẫn tiến về phía trước nhưng hồn tôi lại lui về quá khứ, vì thấy cây cỏ thụ vẫn tỏa rộng bóng mát êm đềm trên con đường nhựa ngập nắng.

Trên con đường ngập nắng ấy, đã biết bao lần tôi cùng bạn bè đạp xe đạp từ Nha-Trang lên đây để xem bói. Đứa học giỏi thì nhờ thầy bói xem sẽ đậu hay hỏng; đứa học dở thì nhờ thầy bói xem có bị bả “cót” (không đủ điểm để thi lại kỳ hai) hay không? Cũng có nhiều nam sinh đi theo chỉ với mục đích được đi cùng với một nữ sinh nào mà chàng ta ngầm để ý.

Xem bói xong, chúng tôi thường đến nhà bạn ở Bình-Can ăn thanh long. Những trái thanh long vỏ tím hồng và ruột mát, ngọt tự nhiên, bây giờ nghĩ đến cũng bắt thèm. Từ quốc lộ vào làng, chúng tôi phải đạp xe hàng dọc trên bờ ruộng khô. Những bờ ruộng này chia cách cánh đồng lúa mênh mông thành những thửa ruộng vuông vắn. Cuối những thửa ruộng ấy là lũy tre già. Bên kia lũy tre, dòng sông Cái lặng lẽ xuôi ra biển, lưu lại dọc lũy tre từng đụn cát im lìm.

Trên đường về, chúng tôi không quên ghé Phú-Vinh thăm bác Lê-Văn-Đào, giáo sư Anh văn và cũng là ngón đàn vĩ cầm một thời với Ba tôi -- Cụ Điệp Linh Nguyễn Văn Ngữ -- trong Hội Mỹ-Thuật Nha-Trang. Chúng tôi cũng ghé thăm chú Văn-Sơn, người có ngón đàn Hạ-Uy-Cầm tuyệt vời của ban ca nhạc Bình-Minh, đài phát thanh Nha-Trang.

Sau đó, chúng tôi ghé Chợ-Mới uống nước dừa tươi. Ôi! Những trái dừa xiêm nho nhỏ, xinh xinh, vừa tới độ “nạo” đã cho chúng tôi từng miếng dừa non béo béo, dòn dòn và từng ngậm nước dừa

trong, mát, ngọt mà bất cứ loại giải khát nào trên hành tinh này cũng không thể sánh bằng!

Ngoài cái thú uống nước dừa, nam sinh còn thích ghé Chợ-Mới để ngắm những người con gái có làn da mỏng, trắng và mịn như da con gái Dalat. Riêng tôi, tôi thích ghé Chợ-mới để thỏa mãn khứu giác vì mùi cam sành, mùi xoài chín cây, mùi hoa chanh, hoa bưởi. Bưởi ở đây không mang tên diễm lệ như Thanh-Trà ở Huế, không ngọt đậm đà như bưởi Biên-Hòa. Nhưng bưởi ở đây mọng nước và hương vị riêng biệt của nó cộng với tỷ muối ớt cũng đủ làm cho dịch vị của chúng tôi tiết ra gấp bội.

Từ Chợ-Mới tôi có thể thấy mái chùa Hải-Đức vươn cao trên ngọn đồi dày đặc cây táo nhọn. Bậc cấp cao nghệu trước cổng chùa đã bao lần đếm bước chân tôi? Góc bông sứ bên hông chùa đã bao lần nghe tiếng tôi “gạo” bài thi hoà với tiếng mõ nhịp nhàng thoát ra từ chánh điện? Mấy chú kỳ nhông có còn phóng nhanh vào khóm lá khô khi bất ngờ thấy tôi đang rón rén hái trộm đoá ngọc lan?

Nhiều hôm học xong tôi men theo con đường mòn phía sau chùa Hải-Đức để sang ngọn đồi lớn; nơi đây, chùa Phật-học im lìm sau hai hàng cây khuy nh diệp, trường Bồ-Đề nương theo triền đồi thấp, và chùa Ngọc-Hội ẩn mình vào cuối ngọn đồi, về phía Tây. Từ ngọn đồi này tôi có thể thấy ngôi nhà thờ cao nghệu ở ngã sáu.

Đạo đó, những đêm Giáng-Sinh tôi thường choàng khăn voan quanh cổ, khoát chiếc áo lạnh ngấn, đi dọc theo đường Gia-Long, dưới hai hàng me sầu, rồi men theo bậc cấp bên hông nhà thờ, lên đến góc đá, chỉ để nghe những bài thánh ca.

Cách nhà thờ không xa lắm, trên đường Nguyễn-Hoàng, Nhơn có còn cùng Ka-Lăng ru đời bằng Vần Thơ Sầu Rụng? Dàn hoa mimosa trước nhà “người” Hạ-Uy-Cầm Hà-Quang-Đức có còn nở rộ những đoá vàng hình tháp chuông? Cuối đường Thủ-Khoa-Huân, trường trung học bán công Lê-Quý-Đôn có còn tổ chức những lớp luyện thi toán lý hóa vào mỗi mùa Hè?

Tôi vẫn nhớ, quanh trường Lê-Quý-Đôn, hoa giấy nở rộ trên dàn, đơm bóng mát êm đềm trước những ngôi nhà tĩnh mịch. Nhiều khóm hoa giếng trắng, tím, hồng mọc hoang trên những vùng cát trắng, cạnh nhóm cây thồn bòn. Tôi thích hái hoa giếng, rút từ giữa đài hoa cái tim dài và nhỏ, rồi xoè bàn tay để cái tim lên, thổi nhẹ một tí là cái tim quay vòng vòng.

Ánh mắt tôi vượt khỏi rặng dương liễu và dừng lại nơi Trung tâm huấn luyện Không-Quân. Lòng tôi ngậm ngùi khi nghĩ đến Nguyễn-Đình-Tân, “dân” B-2, đã trở về lòng đất từ một cao độ trùng trùng! Và Nghị, người thường đi chiếc Vespa xanh xám, đến nhà tôi mỗi sáng chủ nhật để nghe ban Bình-Minh

tập dượt. Là một người yêu nhạc, thích nghe nhạc, nhưng khi Nghị chết chỉ có tiếng phàn lức thét gào!

Đến căn cứ Thủy-Quân Lục-Chiến tôi lại nhớ một lần ban Bình-Minh cùng nhóm học sinh đến đây ủy lạo binh sĩ theo lời mời của người hùng Nguyễn-Bá-Liên. Lần đó, Thúy-Minh đơn ca Em Gắng Chờ của Huỳnh-Anh, Hoàng-Thu đơn ca Mùa Thái Hòa, Thanh-Điệp vừa đệm phong cầm vừa hát Dạ-Khúc của Nguyễn-Mỹ-Ca và nhiều học sinh khác cũng đem niềm vui đến cho những người lính chiến. Sau đó, chúng tôi được một sinh viên sĩ quan Quân-Y, bút hiệu Hoàng-Việt-Sơn, tặng bài thơ Tiếng Đàn Đêm Trung-Thu mà nay tôi nhớ không trọn:

.... Về đây tôi đã gặp nàng,
Bên bờ biển đẹp lòng tràn nhớ thương.
Đêm Thu ai hát Nghê thường?
Phong cầm chuyển phím tay hường nhẹ buông.
Em về đâu? Em ở đâu?
Cho tôi nghe mãi tiếng đàn,
Tâm tình giọng hát qua làn gió đưa.
Thúy-Minh, Thanh-Điệp, Hoàng-Thu,
Những hình bóng cũ bao giờ phai đâu!...

Bây giờ không biết vị bác sĩ Quân-Y “về đâu? ở đâu?”, nhưng tôi biết người hùng Nguyễn-Bá-Liên đang ở một nơi rất yên bình và không có hận thù!

Và kia là Trung Tâm Huấn Luyện Hải-Quân; nơi tôi có những gắn bó không rời; nơi tôi hiểu thế nào là lễ nghi quân cách của một quân chủng nặng truyền thống trưởng giả; và cũng là nơi Bùi-Tiết-Quý, “dân” B-3 và Mũi, “dân bê bối (B-4) của tôi” đầu quân.

Qua khỏi cụm thông già nơi bệnh xá Hải-Quân là Chutt với những tô phở gà thịt thơm, bánh phở dai, nước dùng trong vắt và vài cái trứng non, ăn thơm thơm, bùi bùi.

Cách hàng phở không xa là con dốc nhỏ nối liền Chutt với Cầu-Đá. Tôi thích xuống Cầu-Đá vào mùa Thu để nhìn lá bàng bay bay trước khu phố hẹp và trong vòng rào Hải-Học-Viện; để nhìn những đợt sóng triền miên kéo về tung bọt trắng xóa bên ghềnh đá chơ vơ; để thấy con tàu an bình nhờ sự vây bọc của ngọn Corniche de Cauda và hòn Bầy-Miếu; để thấy mấy chàng Hải-Quân trong quân phục tiểu lễ trắng, áo dạ màu xanh đen, rời xe lam với những bước vội vàng.

Khoảng cách từ hòn Bầy-Miếu đến mồm núi cuối làng Xóm-Bóng có thể gọi là “cửa lớn” của “ngôi nhà” Nha-Trang; vì muốn vào Nha-Trang bằng đường thủy phải qua vùng biển ấy.

Nơi vùng biển ấy, mỗi sáng, từng đoàn ghe lũ lướt ra khơi từ Xóm-Bóng, và mỗi chiều, từng cánh buồm no gió lừng thừng trở về. Cũng nơi vùng biển ấy, vào những đêm tối trời, những điểm sáng ly ty của

đoàn ghe câu mực trông rực rỡ và kỳ bí như những vì sao lấp lánh trên nền trời đêm.

Trên mồm núi cuối làng Xóm-Bóng là tu viện và trường dòng. Không xa hai chốn trang nghiêm ấy, về hướng Bắc, là Hòn-Chồng; nơi dường như lúc nào sóng cũng nổi cơn cuồng nộ, dội ào ào vào ghềnh đá cheo leo. Chính cái âm thanh vang động này và hình ảnh những lượn sóng vỡ ra trắng xóa đã đem đến cho Hòn-Chồng tính chất hùng vĩ và lãng mạn. Những lần đến đây tôi thích ngồi lặng lẽ nhìn những nhánh rong rêu sậm màu chờn vờn theo từng lượn sóng rạo rạo trên những phiến đá phẳng, cạnh mặt nước. Ngoài mấy đụn cát bên bờ vắng, Hòn-Chồng chỉ có nắng, gió, đá và sóng. Trong tiếng thét gào của sóng, Hòn-Chồng âm thầm ghi lại không biết bao nhiêu mối tình thơ!

Lui về hướng Tây Nam, tôi thấy lại vườn ổi ở Lương-Sơn với bác giữ vườn đôn hậu. Ngày xưa, bất cứ toán học sinh nào đến đây, chỉ trao cho bác ít tiền tượng trưng là có thể ăn tại chỗ bao nhiêu cũng được. Ổi ở đây không lớn như ổi ở Bắc Mỹ-Thuận hay Bắc Vàm-Cống. Nhưng ổi ở đây da mỏng, vị đậm đà, ruột đỏ hồng. Những trái ổi chín cây lại có mùi thơm ngọt ngào, lúc nào cũng quyến rũ lũ chim non.

Và đây, Tháp-Bà ngạo ngạc trầm hương soi mình bên dòng sông Cái. Từ chân cầu Xóm-Bóng lên đến chánh điện không biết phải qua bao nhiêu bậc cấp, nhưng những người hoang mang trước nhiều uốn khúc của dòng đời đầy hệ lụy thường tìm đến đây để cầu nguyện, xin xăm. Vào dịp Tết hay cuối tuần, khung cảnh Tháp-Bà tấp nập hơn, vì lũ học trò như chúng tôi thường đến đây chụp hình, xin xăm và hái lộc.

Rời khóm cây đầy bóng mát và mấy tàng phượng vĩ đỏ rực quanh Tháp-Bà, ánh mắt tôi dừng lại một chốc nơi hòn Đá-Chữ chơ vơ giữa lòng sông Cái. Trên hòn Đá-Chữ, một cây Bồ-Đề nhỏ nhắn, lẻ loi.

Nếu cây Bồ-Đề trên hòn Đá-Chữ xinh như loại cây trong chậu kiếng, thì cây Bồ-Đề trên miếu Sinh-Trung lại sum sê, um tùm như một cỗ thụ. Từ mặt đường lên đến cỗ thụ này cũng phải qua nhiều bậc cấp ven triền đồi. Từ đồi này nhìn xuống cửa sông Cái, doi Xóm-Cồn lặng lẽ với những mái nhà lợp xúp dưới rặng dừa xanh. Xóm-Cồn im lìm bao nhiêu thì trên đồi này cảnh vật cũng tĩnh mịch bấy nhiêu, tuy dưới chân đồi là bến xe đò Sinh-Trung nhộn nhịp, xô bồ.

Đối diện với bến xe Sinh-Trung là Rọc-Rau-Muống; nơi rau muống được trồng từng ao, từng ruộng, lan mãi đến đường Trần-Quý-Cáp. Chính sự hiện diện của những ruộng rau muống đã tạo nên giao điểm của sự khác biệt nơi đường Trần-Quý-Cáp: Một bên thì, Nha-Trang tấp nập, Nha-Trang yêu kiều, Nha-

Trang lộng gió; và bên kia là vùng quê êm đềm bên những ruộng rau muống xanh ngút ngàn.

Nhắc đến đường Trần-Quý-Cáp là nhắc đến tiệm nem Ninh-Hòa với những chiếc nem chua nho nhỏ, chỉ đủ vừa cắn làm đôi; những cuốn chả ram giòn rụm, có con tôm ở giữa; những lụi nem nướng bốc khói trên lò than hồng; và những đòn chả lụa nóng, dai, thơm mùi lá chuối.

Mỗi món ăn có một mùi thơm riêng biệt. Như mùi thơm của chả lụa không thể nào giống được mùi thơm của tô phở Chutt. Và hương vị phở Chutt cũng hoàn toàn khác với hương vị phở Bắc chính thống của tiệm phở Hợp-Lợi, trên đường Trần-Quý-Cáp, gần đường rẽ vào Phường-Củi.

Con đường vào Phường-Củi khởi đầu từ đường Gia-Long, men theo công trường Trịnh-Minh-Thế trước sân ga, cắt đường Yersin, Hoàng-Tử-Cảnh, Độc-Lập và Trần-Quý-Cáp. Nhờ vậy, từ phở Hợp-Lợi, nếu muốn sang đường Độc-Lập, chỉ cần đi vòng tiệm bánh Thanh-Vân là đến.

Đầu đường Độc-Lập, trước công trường Trịnh-Minh-Thế, là nơi ngày xưa tôi thường chen lán, cố tìm một chỗ gần lề đường để xem duyệt binh. Lớn hơn một chút, tôi không đến đầu đường Độc-Lập để xem diễn hành nữa, mà tôi đến để mua sách, mua bản nhạc tại nhà sách Kim-Anh. Tôi vẫn nhớ chị bán sách tên Tuyên, có mái tóc rất dài và mượt như tơ. Cũng nơi đây, tiếng phong cầm dồn dập của Hoàng-Đình-Phiên nghe chẳng khác chi tiếng đàn chuyên nghiệp của Trần-Văn-Lý. Ngoài ra, vào những lúc tinh thần chùng thấp, Phiên cũng thích ru hồn bằng tiếng vĩ cầm thiết tha. Phiên là "linh hồn" của ban Gió-Mùa, đài phát thanh Nha-Trang. Nhưng mỗi khi Ba tôi -- cụ Điệp-Linh Nguyễn-Văn-Ngũ, Trưởng Ban Ca Nhạc Bình-Minh đài phát thanh Nha-Trang -- yêu cầu, Phiên cũng tăng cường cho ban Bình-Minh.

Xuôi theo đường Độc-Lập, chưa đến rạp xi-nê Tân-Tân, nhưng khứu giác của tôi bắt đầu "báo động" liên tục vì mùi thức ăn từ nhà hàng Dân-Thiên; nơi xuất phát những món ăn Tây chỉ thua nhà hàng Frigate ở bưu điện chút xíu thôi. Nhìn mấy bích chương đồ sộ treo ngay trước rạp Tân-Tân, không làm sao tôi không nhớ những xấp chương trình xi-nê mà thời đó chúng tôi rất thích cất giữ như cất giữ "Lưu bút ngày xanh" vậy. Tờ chương trình nào có in bản nhạc là chúng tôi tập hát ngay. Những nhạc khúc được ưa chuộng lúc bấy giờ là Rivière Sans Retour, Bernadine, Letters In The Sand, Soyonara, Only you, v. v... Nhắc đến những ca khúc này không làm sao tôi không nghĩ đến bác Nguyễn-Hữu-Dưỡng, giáo sư toán và cũng là ngón đàn vĩ cầm cùng thời với Ba tôi trong Hội Mỹ-Thuật Nha-Trang.

Cách rạp Tân-Tân chỉ vài căn phố là ngã tư Độc-Lập và đường Nhà-Thờ. Nơi đây lúc nào lời ca và nhạc Ấn-Độ cũng vang dội từ máy khuếch đại âm thanh đặt ngay trước rạp Tân-Tiến. Vốn không thích nhạc và phim Ấn-Độ và cũng không thích thưởng thức nhạc một cách ồn ào, không bao giờ tôi đến rạp Tân-Tiến để xem xi-nê mà chỉ đến vì... hủ tiếu, mì, sấm bở lợm và các món chè. Nếu Sài-Gòn có Chợ-Cũ với những món ăn vặt rất hấp dẫn của mấy chú Ba-Tàu thì Nha-Trang có khu vực chung quanh rạp xi-nê Tân-Tiến.

Rời khu vực Tân-Tiến, chỉ cần qua khỏi Garage Charner, tôi thấy lại cái quán nhỏ của ông Tàu già chuyên bán sữa đậu nành và pa-tê-sô, ngay ngã ba Độc-Lập và Công-Quán. Ngày xưa, mỗi khi thuê thanh hoặc phát thanh trực tiếp xong, Ba tôi thường đưa toàn ban Bình-Minh đến quán này uống sữa đậu nành. Những lần đó, chú Phan-Phi-Phụng, giáo sư trường trung học Kỹ-Thuật và cũng là người chơi Banjo Alto với cả ngón út của bàn tay trái, thường kể những mẩu chuyện rất ý vị.

Từ quán ông Tàu già, thấy ánh đèn sáng rực trước rạp xi-nê Minh-Châu, tôi bùi ngùi nhớ lại giọng hát, tiếng đàn của những nghệ sĩ tài tử của trường Võ-Tánh cũng như của ban Bình-Minh vào những dịp tổ chức xi-nê có phụ diễn tân nhạc để gây quỹ. Những lần đó, Thanh-Điệp độc tấu phong cầm những nhạc khúc Concerto của J. Rosas, Ivanovici, J. Strauss, v.v..., và Nguyệt-Thu không bao giờ đơn ca Sérénata mà không có tiếng vĩ cầm réo rắc của Phạm-Đình-Phê. Một lần, cũng tại rạp xi-nê Minh-Châu, Thanh-Điệp, Bích-Khuê, Bích-Khê cùng Thọ và Luân trong trường ca Hội-Trùng-Dương của Phạm-Đình-Chương, hòa âm của Nghiêm-Phú-Phi, đã đem giải nhất trong cuộc thi văn nghệ toàn miền Trung về cho trường Võ-Tánh.

Qua khỏi rạp Minh-Châu, nơi góc đường Công-Quán và Yersin, hàng cây khuyh điệp trước ngôi nhà của nhạc sĩ Minh-Kỳ đang lả mình trong gió. Giờ đây Minh-Kỳ không còn nữa, thảo nào hàng khuyh điệp thì thảm tiếc thương!

Từ nhà nhạc sĩ Minh-Kỳ có thể nghe tiếng Dalida trong bản Bambino phát ra vang dội từ máy khuếch đại âm thanh nơi rạp Tân-Quang, ngay ngã sáu Nhà-Đền. Xeo xéo Nhà-Đền, trên đường Quang-Trung, là ngôi nhà của Hoàng-Cầm, tiếng hát nhà nghề.

Từ nhà Hoàng-Cầm trở ra đường Độc-Lập, queo phải là đầu đường Phan-Bội-Châu; nơi có căn lầu hai tầng của Trần-Nam, người có biệt tài xử dụng Tây-Ban-Cầm giả tiếng Đại-Hồ-Cầm mà bất cứ người nào có trình độ thẩm âm cao thế mấy đi nữa cũng khó có thể phân biệt. Nhưng đó chỉ là sở đoản của Trần-Nam thôi; sở trường của Trần-Nam là tiếng Clarinette trầm và đục.

Qua khỏi nhà Trần-Nam khoảng vài căn phố là ngôi nhà hai tầng của Thérèse Scott; người đã đơn ca Giọng Sông Xanh, phát thanh trực tiếp vào hôm khai mạc đài phát thanh Nha-Trang. Hôm đó Thanh-Điệp cũng đơn ca Trở Về Thôn Cũ của Nhị-Hà. Sát bên nhà Thérèse Scott là cửa hàng của gia đình Thúy-Minh và Hoàng-Thu, hai giọng nữ trong ban ca nhạc Bình-Minh.

Xuôi theo đường Phan-Bội-Châu, qua khỏi rạp Modern, là khu phố sầm uất nhất của Nha-Trang. Vào những ngày trước Tết, chợ Tết thường được tổ chức trong lòng phố này, chiếm hẳn khoảng đường từ rạp Modern đến Tòa án. Ban ngày chợ Tết thường đông người lớn tuổi đi mua sắm. Ban đêm là thời gian của người trẻ và lính. Cứ mỗi chiều, xe GMC từ các trung tâm huấn luyện Không-Quân, Hải-Quân, Đồn-Đế kéo về, “đổ” xuống cạnh chợ Tết không biết bao nhiêu là sinh-viên sĩ-quan và lính. Nhờ vậy, lúc nào chợ Tết cũng mang sắc thái vui tươi, nhộn nhịp.

Mỗi lần đi chợ Tết, chúng tôi thường chọn những chiếc áo dài vừa ý nhất, những chiếc áo lạnh hợp thời nhất và thế nào cũng choàng những chiếc khăn voan hợp với màu áo. Chúng tôi thích đi từng hai hay ba đứa với nhau, vừa đi chậm chậm vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện thăm thẳm. Thời đó, trong nhóm chúng tôi ít đứa được phép trang điểm, cho nên chúng tôi rất thích cắn hạt dưa cho mỗi hồng hồng. Chúng tôi, và hầu như tất cả mọi người đi chợ Tết ban đêm, cứ lượn lên lượn xuống dọc theo hai hè phố tràn ngập ánh sáng, rực rỡ lụa là, thơm mùi bánh mứt và lạnh lạnh tiếng chào mời của mấy cô bán hàng xinh xinh. Khi nào biết “bị” người khác phái để ý và đi theo, chúng tôi thích thú trong lòng nhưng không hiểu tại sao lại cứ lẩn vào mấy cửa hàng để... trốn!

Một trong những nơi chúng tôi thường lẩn trốn là căn phố hai tầng của Mầu, ngay trước chợ Đầm. Mầu là “tay” Saxophone nòng cốt của ban Bình-Minh. Nếu ai đã nghe tiếng *Saxophone Alto* của Mầu nức nở từng hồi trong sầu khúc J'ai Rêvé De Vous thì người đó sẽ không còn muốn nghe tiếng Saxo của ai khác nữa – ngay như của Louis Armstrong hay là Kenny G.!

Cách nhà Mầu một con đường nhỏ dẫn ra biển là cửa hàng và khách sạn của gia đình chú Huỳnh-Anh, người sử dụng Đại-Hồ-Cầm độc nhất của Nha-Trang thời bấy giờ. Ngày xưa, mỗi tối đi học Anh-Văn ở Thanh-Thương-Hội, gần Tòa Tỉnh, tôi thường đạp xe đạp qua đây và thấy chú Huỳnh-Anh ngồi đọc sách hoặc hút thuốc ngay dưới trụ đèn đường. Về sau, các lớp Anh-Văn ở Thanh-Thương-Hội không còn nữa, cũng như chú Thu-Hoài -- giọng ca nòng nân, ám áp nhất của Nha-Trang vào thời điểm đó -- đã giả từ tiểu đoàn Bảo-An phòng vệ Tòa Tỉnh.

Vì đài phát thanh nằm trong khuôn viên Tòa Tỉnh cho nên, ngày đó, trước hay sau khi thủ thanh hoặc phát thanh trực tiếp, tôi thích lang thang quanh những con đường rợp bóng cây bàng để thỉnh thoảng nghe tiếng trái bàng rơi trên mặt đường.

Trước đài phát thanh, bên trái, cuối giải cát vàng là Xóm-Cồn; nơi có Đài thiên-văn Yersin. Bên phải, con đường Duy-Tân uốn mình bên dải cát mềm và hàng thông cần cỗi.

Cạnh những hàng thông này, dạo vừa cùng gia đình từ Dalat dời về Nha-Trang, mỗi chiều chủ nhật, tôi thích đến để nghe ban nhạc “Kèn đồng” (quân nhạc) của Hải-Quân hòa nhạc. Thỉnh thoảng khán giả cũng “nổi máu nghệ sĩ”, tình nguyện hát một bản. Lúc ấy tôi chỉ hơn mười tuổi. Nhưng khi nghe một người hát ca khúc Viễn-Du tôi vẫn hiểu bản ấy không nên hát với ban nhạc “Kèn đồng” và trong khung cảnh này. Tuy vậy, lời ca, tiếng nhạc cũng dẫn dắt hồn tôi đi thật xa. Nhìn trời lồng lộng, nhìn biển mênh mông và nhìn quân phục tiểu lễ trắng của nhạc công, tôi thích. Tôi buồn. Và tôi ước mơ!

Đọc theo đường Duy-Tân là viện Pasteur, Khu Công-Chánh, nhà hàng Beau Rivage, Grand hotel, v. v... Nhưng nơi tôi thích nhất là ngã ba Duy-Tân và đường Bá-Đa-Lộc; vì đường Bá-Đa-Lộc chạy ngang ngôi trường thân yêu của tôi: Trường Trung Học Võ-Tánh.

Trường Võ-Tánh là tòa nhà đồ sộ hai tầng, mái lợp bằng ngói đỏ, tường sơn màu trứng sáo. Trong sân trường trồng nhiều cây sao, nhưng cây còn nhỏ, chưa tỏa được bóng mát um tùm như hai hàng cây sao dọc theo đường Bá-Đa-Lộc. Trường tôi không giàu cho nên sân trước không được tráng xi-măng mà chỉ được “nện” bằng đất đỏ, sân sau là bãi cát trống, đầy hoa giếng và cây thồn bòn. Trên bãi cát này, ngày xưa, học sinh thường dựng sân khấu lộ thiên để trình diễn văn nghệ vào những dịp bãi trường hoặc mừng Xuân.

Đối diện với trường Võ-Tánh, cách một khoảng đất trống và đường Yersin, là sân vận động; nơi tôi thường theo Ba tôi đi xem đá banh, để thấy Ba tôi lăng xăng phỏng vấn, viết bài cho báo Đuốc-Thiên.

Từ sân vận động, theo đường Yersin ngược lên phía ga xe lửa, tôi bỗng lặng người khi thấy lại ngôi nhà cũ - nơi chị em tôi lớn lên trong vòng tay thương yêu của người Mẹ rất đẹp và trẻ cho đến độ ai cũng tưởng Bà là chị tôi; và người Cha mang giọng máu nghệ sĩ nhưng sống khắc khổ như vị chân tu!

Cách nhà tôi độ vài gốc cây muồng là khách sạn Phụng-Hoàng; nơi Hàn-Phong-Cao đã lớn lên, đã ca vang những ca khúc tình tự dân tộc và đã đưa tiếng ca ngọt ngào ấy theo từng vết lằn của đoàn Kỳ-Binh.

Xéo góc với khách sạn Phụng-Hoàng, trên đường Gia-Long, là ngôi nhà của Thanh-Hoa, người có giọng *soprano* cao vút, cũng trong ban Bình-Minh. Cùng với tiếng vĩ cầm lạnh lốt của Phạm-Đình-Phê, tiếng hát Thanh-Hoa đã làm say đắm không biết bao nhiêu tâm hồn yêu nhạc trong sầu khúc bán cổ điển Sénérađe của Schubert.

Trong nỗi nhớ khôn cùng, tôi tưởng như tôi thấy lại tôi của những lần chơi vũ cầu trong sân, hoặc tập xe đạp trên đường Yersin, té lăn nhào trong tiếng cười rộ của đám bạn cùng lứa. Ngày đó, nếu đường Yersin cho tôi những tràng cười hồn nhiên của tuổi ấu thơ thì khi tôi lớn hơn một chút, đường Gia-Long lại cho tôi những băng khuâng, nhưng nhớ ngập lũng, vì tiếng còi của những chuyến tàu đêm.

Đối với tôi, Nha-Trang tươi thắm nhất là khi những tia nắng đầu ngày vừa le lói cuối vùng biển xanh, và Nha-Trang dịu dàng nhất là thời gian trước khi màn đêm về. Vì lẽ đó, tôi thích lang thang một mình trên ngọn đồi sau chùa Hải-Đức để nhìn những tia nắng cuối cùng của một ngày còn bịn rịn trên ngọn Corniche de Cauda trong khi cả một vùng không gian rộng lớn đang từ từ chìm vào màn đêm.

Bây giờ, tuy đã xa Nha-Trang gần nửa thế kỷ, nhưng đôi khi, từ vùng “a-lại-gia-thức” sâu thẳm, tôi tưởng như vẫn thấy được những tia nắng hấp hối trên đỉnh Corniche de Cauda. Những lúc ấy, hồn tôi rỗng lặng để cảm nhận được tất cả vẻ đẹp hùng vĩ của Quê Nội thân yêu./.

DIỆP-MỸ-LINH

Garage Trung Tran

Karel Doormanstraat 36 - 6651 ZM Druten
(Industrieterrein Kerkeland)

Reparatie & onderhoud van alle
automerken en wij zorgen ook voor APK,
verkoop van occasions

Tel. 0487-519467.
Gsm. 06-55775918

Tết Trung Thu 2014 Tại ede

Ngày thứ bảy 20.9.2014

Thời gian từ 14h00 đến 22h30

Hội trường 't Riet

Laan der Verenigde Naties 88

Ban tổ chức :

Nhóm tình nguyện Cộng Đồng Ede
và Nhóm tình nguyện CD/HL.

● Chương trình miễn phí cho các cháu: Chơi trò chơi
thi đua có thưởng, ăn uống và rước đèn Trung Thu

● Chương trình Karaoke có giải thưởng

Liên lạc: Mobil 0636303270 hoặc fb Quang Ke Nguyen

Thưa quý đồng hương

Chúng tôi, nhóm thiện nguyện CD Ede và CD Hòa Lan kết hợp sẽ tổ chức Tết Trung Thu cho các cháu tại Ede và các vùng phụ cận

Chương trình và thời gian

Phần 1: Từ 14 giờ 00 đến 18 giờ 00 (Dành cho 100 cháu từ 1 đến 12 tuổi)

Tổ chức vui chơi cho các cháu, thi đua các trò chơi có thưởng giữa các đội, các cháu có phần ăn chiều, nước uống, cuối cùng là các cháu sẽ nhận một phần quà và lồng đèn để rước đèn Trung Thu

**Vi để chuẩn bị phần quà, lồng đèn và phần ăn nên yêu cầu quý phụ huynh ghi danh số lượng các cháu tham dự về ban tổ chức trước ngày 12.9.2014 qua facebook hay gọi điện 0318-640625 (Sau 17 giờ 00)*

**Về tài chánh, Trung Thu năm 2013 quý phụ huynh đã ủng hộ BTC còn lưu giữ sẽ chi tiêu cho tết Trung Thu năm nay và tất nhiên BTC cũng rất cần quý phụ huynh tiếp tục tiếp sức ủng hộ tuy tâm để chúng tôi có thể duy trì được sinh hoạt về truyền thống văn hoá của dân tộc đối với tương lai Việt Nam là thế hệ con cháu của chúng ta. (hiện nay đã có một mạnh thường quân tặng quà cho các cháu là 200 €)*

Phần 2: Từ 18 giờ 00 đến 22 giờ 30 Karaoke (dành cho người lớn)

Sẽ có 3 giải thưởng cho giọng ca vàng đêm tết Trung Thu 2014 (50 € - 30€ - 20€)

Âm thực và nước uống trong chương trình Karaoke.

BTC có bán các món ăn như: Bánh mì, Gỏi cuốn, Chè, Bắp nướng, Bia và nước ngọt

Lưu ý món đặc biệt

- Trứng vịt lộn 1€/trứng ghi danh mua số lượng trước ngày.02.9.2014

- Bắp tươi 5 €/10 trái ghi danh mua số lượng trước ngày 15.9.2014

Trân trọng kính chào và hân hạnh được đón tiếp các cháu và quý đồng hương trong chương trình .

T/m .Ban Tổ chức

Nguyễn Quang Kế

Bạn có biết

Bạn được trả lương bao nhiêu?

Đắc Khanh

Hàng năm chúng ta làm việc đều tự hỏi năm nay mình sẽ được tăng lương bao nhiêu. Nếu tỷ lệ lương được tăng cao hơn tỷ lệ vật giá gia tăng, chúng ta yên tâm vì biết có một đời sống ổn định, nếu tỷ lệ tăng lương thấp hơn tỷ lệ vật giá gia tăng, chúng ta biết rằng trong thời gian tới phải tiếp kiệm hơn.

Năm 2013, lương bổng ở Hòa Lan trung bình được tăng 1,24%, trong khi đó tỷ lệ vật giá gia tăng là 2,5%, người ta bớt tiêu thụ để cân bằng chi phí gia đình. Nhưng năm 2014, trong khi vật giá gia tăng được ghi nhận khoảng 1,0% thì lương bổng trung bình tăng 1,5%; mọi người cảm thấy dám chi tiêu hơn.

Đối với giới trẻ, nhất là giới học sinh sinh viên, khi chọn lựa ngành học, thường ghi danh ngành mình thích và rất ít để ý đến việc khi mình học xong, ngành nghề đó có dễ kiếm việc hay không và lương bổng sẽ như thế nào.

Để có một cái nhìn tổng quát về lương bổng, ngành nghề, chức vụ ở Hòa Lan, chúng ta cùng coi bảng lương dưới đây.

Bảng lương tiêu biểu này dựa theo tài liệu Elsevier- Berenschot Salaris- Overzicht 2014 được đăng trên Elsevier số tháng 5 năm 2014:

Functie	MIN	MED	MAX
BUSINESS UNIT – MANAGER	88.000	106.000	145.000
HOOFD INTERNE ACCOUNTANTDIEST	89.500	96.000	112.000
MARKETINGMANAGER	92.500	108.500	136.000
MANAGER IT	83.000	90.000	127.500
PROGRAMMEUR	39.500	53.500	68.500
VERKOOPLEIDER	71.000	90.000	114.000
CONTROLEUR	63.000	89.000	111.000
BOEKHOUDER	19.500	25.000	29.500
HOOFD PERSONEEL EN ORGANISATIE	68.000	87.000	117.000
HOOGLERAAR 2	70.000	86.500	102.000
UNIVERSITAIR DOCENT	55.500	59.500	71.000
SENIOR ADVISEUR IT	70.000	85.500	102.500
PILOT BOEING 747	173.500	216.500	259.500
KOLONEL	68.000	83.500	98.000
DIRECTEUR GROOT ZIEKENHUIS	-	171.500	-
JURIST	63.000	82.500	98.000
PROJECTLEIDER GROOT MAATSCHAP. PROJECT	67.000	80.500	94.000
SYSTEEMARCHITECT	63.000	80.000	104.000
MANAGER INKOOP	58.000	79.500	104.000
HOOFD ADMINISTRATIE	57.000	73.000	95.500
ADMINISTRATEUR	25.500	32.500	36.000
HOOFD INKOOP	58.000	67.000	82.500
MANAGER LOGISTIEK	60.000	71.000	94.500
ACCOUNTMANAGER	50.000	69.000	88.500
INFORMATIEMANAGER	55.000	69.000	76.000
DATABEHEERDER	57.000	62.500	72.000
JOURNALIST DAGBLAD	47.000	56.500	68.000
CHEF BOEKHOUDING	46.500	56.000	69.000
CHEF MAGAZIJN EN EXPEDITIE	41.000	48.500	58.000
OFFICEMANAGER	30.500	41.000	50.000
LERAAR BASISCHOOL	32.000	39.000	45.500
LABORANT/ANALIST	27.500	32.000	38.500
HOVERNIER	22.000	29.000	32.500
TIMMERMAN	23.500	28.500	33.000
AUTOMONTEUR	24.000	28.500	31.000
VRACHTWAGENCHAUFFEUR	21.000	27.500	31.000
GLASZETTER	20.000	25.500	29.500
VUINISMAN	24.500	25.000	29.000
KAPPER	19.000	22.500	26.500
SCHOONMAKER	20.500	21.500	24.500

Xem tiếp trang 48

Du Lịch

La Mã xưa, Roma nay

Trần Nguyên Thắng

Để biết sơ qua về thành phố “Roma ngày nay” tôi đề nghị bạn nên xem cuốn phim Roman Holiday! Đây là một cuốn phim do Geogery Peck và Audrey Hepburn là hai diễn viên chính đóng vào năm 1953. Tuy đã mấy chục năm trôi qua nhưng những thắng cảnh trong phim vẫn còn là hình ảnh của “Roma ngày nay” mà bạn dự định đến thưởng ngoạn. Hơn nữa, bạn sẽ có dịp nhớ lại hình ảnh không gian tình tự ngày xưa, “nàng ôm eo chàng” trên chiếc xe Vespa giữa thành phố Sài Gòn. Nhờ chiếc Vespa này, bạn sẽ biết thêm rất nhiều về các thắng cảnh di tích của Roma ngày nay. Bạn sẽ mơ mộng mong ước có dịp ngồi trên bậc thang của Spanish Steps để ngắm nhìn trời đất Roma. Bạn cũng mong đưa người yêu ghé qua tượng “The Mouth of Truth,” và đề nghị nàng thò bàn tay vào Miệng của Sự Thật, xem thử nàng có phạm lỗi “nói dối” chăng vì những ai phạm lỗi đó thì Miệng của Sự Thật sẽ ngậm chặt bàn tay người đó lại. Nhưng bạn phải cẩn thận vì có thể nàng sẽ đề nghị bạn sẽ là người phải thò tay vào miệng tượng thử trước đó!

Đại giáo đường St. Peter, Ponte Castel St Angelo và dòng sông Tiber

Phần lớn kiến trúc của “Roma ngày nay” là một kiến trúc nối tiếp suốt từ thời đại Phục Hưng. Tuy đế quốc La Mã đã cho ra một nền văn minh rực rỡ trong suốt 15 thế kỷ nhưng phải đợi đến các thế kỷ 15-17 của thời đại Phục Hưng (Renaissance), thời

đại của các thiên tài điêu khắc và kiến trúc của nước Ý, Roma mới dần dần hiện rõ các đường nét chính cho thủ đô Rome như ngày nay. Thời đại Phục Hưng cũng đã tô điểm và thăng hoa thêm cho các nền triết học, khoa học và các nét mỹ thuật của nền văn minh La Mã. Các thiên tài như Leonardo da Vinci, Michelangelo, Raffaello, Brunelleschi, Ghiberti, Donatello, Masaccio, v.v... đã để lại một cho nước Ý một gia sản khổng lồ về văn hóa, điêu khắc, hội họa, kiến trúc.

Khi du ngoạn các thắng cảnh di tích lịch sử đế quốc La Mã, tôi cảm nhận được một tâm thức nhẹ nhàng hơn khi thường ngoạn các di tích lịch sử bên Trung Hoa hay Ai Cập. Các di tích Trung Hoa, Ai Cập cho tôi cảm nhận một tâm thức nặng nề, vì với tôi, những di tích lịch sử các nơi đó như Vạn Lý Trường Thành hay Kim Tự Tháp không khác gì những ngôi mồ vĩ đại nhất trên trái đất này, chúng được xây dựng trên biết bao nhiêu xác chết con người. Nhìn lại nước Ý, không cần phải bạo tàn ác độc như các vua Trung Hoa hay Pharaoh Ai Cập, không cần phải có các kiến trúc vĩ đại nhưng vô nhân bản. Các thiên tài vĩ đại nước Ý thời Phục Hưng đã để lại cho hậu thế các di sản nhân-bản không phải chỉ riêng cho nước Ý mà còn cho cả nhân loại say mê thưởng thức các di sản này. Họ không cần quân đội, không cần chiến hạm, không cần phi cơ chiến đấu hay tên lửa. Họ “chiếm” nhân loại chỉ bằng một nét vẽ, một bức tranh hay một kiến trúc. Chưa một ai đứng trước các tuyệt tác của Michealangelo, Da Vinci, Raffaello, hay Brunelleschi mà không rung động cả tâm hồn mình. Không một ai có thể nghĩ rằng các tuyệt tác đó có thể hoàn thành chỉ bằng sức một con người. Sức mạnh quân sự chỉ là điều nhất thời, sức mạnh văn hóa mới chính là điều con người cần thiết và tìm kiếm cho đời sống nhân loại.

Lâu đài Thiên Thần Castel Sant Angelo, Rome

Thủ đô Rome hiện tại với các kiến trúc thời Phục Hưng nằm rải rác khắp mọi góc thành phố, có rất nhiều quảng trường nối kết với nhau, điều này dễ làm du khách hoa mắt và lạc đường. Các thắng

cảnh chính của Rome có thể nói đến như Vatican City, Castel de Angelo và các quảng trường.

Vatican City là một quốc gia nhỏ, nhưng có chủ quyền kể từ Tháng Hai năm 1929 và có khoảng 500 công dân. Quốc gia này tuy nhỏ nhưng có đầy đủ mọi dịch vụ như bưu điện, ngân hàng, tiền tệ, tư pháp, đài phát thanh, cửa hàng gift shop, nhật báo chính thức L'Osservatore Romano, có cả nhà cửa dành cho tu sĩ, nhân viên. Tòa thánh Vatican là thủ đô của thế giới Ki Tô giáo. Thánh Peter đã bị hành hình và tử đạo ở đây. Tòa thánh trở thành nơi cư ngụ chính thức của các Đức Giáo Hoàng nối tiếp sau Thánh Peter. Riêng đại giáo đường St. Peter từ thế kỷ 16 đã được xây cất lại với một kiến trúc rất lớn, nguy nga và tráng lệ bằng những tảng đá cẩm thạch trang trọng nhất của Ki Tô giáo.

Rời quảng trường St. Peter, nếu du khách đi theo con phố Via della Concillazione đến cuối đường là gặp lâu đài Castel Sant Angelo mà nguyên thủy là lăng mộ của Hoàng Đế Hadria, ông là một trong năm vị hoàng đế giỏi của đế quốc La Mã cổ. Vào thế kỷ 14, lăng mộ này đã được cải biến thành lâu đài, đồn lũy, nhà tù và cũng có một thời là nơi cư trú cho các Đức Giáo hoàng. Riêng cây cầu Ponte Sant Angelo từ lâu đài Sant Angelo bắc ngang qua sông Tiber là cây cầu đẹp nhất tại Rome với 10 tượng thiên thần trang trí hai bên. Nguyên thủy đây là cây cầu cổ nhất tại Rome, được xây dựng từ thế kỷ thứ 2 trước Công Nguyên và đã trùng tu vào thế kỷ 17.

Điểm đặc biệt nhất tại thủ đô Roma hiện tại là thành phố không có những building cao tầng, không có những shopping mall rộng lớn như Hoa Kỳ, không có những shopping nửa cũ nửa mới như Lafayette ở Paris và cũng không có department store như Harrods ở London. Đây có lẽ là điểm duy nhất mà Roma khác hẳn các thành phố lớn trên thế giới, nhưng không vì thế mà Roma thua kém về shopping.

Con phố Via del Corso huyết mạch shopping của Rome, phía cuối là quảng trường Piazza del Popolo

Nói đến Shopping tại Roma là phải kể đến con phố Via del Corso, con phố huyết mạch shopping này nối liền hai quảng trường Piazza del Popolo và Piazza Venezia. Tuy chỉ dài hơn 1.5 km nhưng tất cả các cửa hàng shopping nổi tiếng trên thế giới đều có mặt ở đây. Nhưng điểm đặc biệt, cứ mỗi một đoạn đường ngắn thành phố lại cho gắn một tấm bảng có đồng hồ chỉ giờ bên trên, bên dưới là tấm bảng quảng cáo cho một cửa hiệu nào đó, đồng thời kèm theo bản đồ chỉ đường đến tiệm. So với London, Paris, Madrid, Tokyo hay New York thì Roma quả là khác lạ.

Ngoài khu phố cổ shopping Via del Corso, còn rất nhiều các thắng cảnh lịch sử mà du khách nên thưởng ngoạn như kiến trúc Spanish Steps với 135 bậc thang chằng hạn. Đây là một quảng trường nổi tiếng sầm uất và được giới trẻ rất ưa chuộng. Ngay dưới chân của Spanish Steps, một nghệ nhân Ý thời phục hưng Bernini, đã thiết kế một đài phun nước có hình dáng như một chiếc thuyền để kỷ niệm trận lụt của con sông Tiber năm 1598 tại đây. Còn trước mặt của Spanish Steps là các con đường sầm uất và nổi tiếng khác, như con phố Via Condotti dành cho những người shopping sành điệu hay phố Via Margutta dành cho những ai yêu thích họa tranh. Đến Spanish Steps bạn hãy tìm một góc quán café, ngồi đó để ngắm nhìn sinh hoạt nhân gian của Roma.

Roma là một nhà bảo tàng lộ thiên từ thời đế quốc La Mã-Ai Cập lẫn thời Phục Hưng nên có rất nhiều di tích để du khách thưởng ngoạn. Tôi tuy đến Rome nhiều lần, nhưng tôi vẫn chưa đi hết những nơi tôi muốn biết. Mùa Hè Rome luôn luôn có những cơn nắng hanh làm du khách mau mệt, vì thế không có mấy ai thưởng ngoạn được hết chiều sâu của thành phố Roma dưới các cơn nóng mùa Hè. Có một điều bạn không nên quên, hãy ghé đến Trevi Fountain, ném đồng xu xuống Fountain và cầu nguyện Thủy Thần Neptune tạo cơ hội cho bạn trở lại Roma lần nữa. Riêng tôi nhủ lòng một mùa Thu nào đó tôi sẽ trở lại Roma.

(...tiếp trang 46)

Ngoài ra dưới đây là bảng lương của một số “nhân vật đặc biệt” tại Hòa Lan:

Koning Willen-Alexander:	817.000
Koningin Maxima:	324.000
Misnister-president Mark Rutter:	144.500
Burgemeester van een grote stad:	144.500
Lid Tweede Kamer:	102.500
Betuursvoorzitter.ABN-AMROG.Zalm:	759.000
Betuursvoorzitter SHELL P. Vosser:	10.096.983
Voetballer Robin van Persie:	19.000.000

An Sinh Xã Hội

Tình hình kinh tế Hòa Lan trong quý 2-2014

Theo thông báo của Trung tâm Thống Kê (CBS), kinh tế Hòa Lan trong quý 2-2014 đã tăng trưởng 0,5% so sánh với quý 1-2014. Nếu so sánh với quý 2-2013 thì chỉ số tăng trưởng là 0,9%.

Sự gia tăng kinh tế của quý 2-2014 phần lớn dựa vào số lượng xuất cảng hàng hóa sản xuất ở Hòa Lan cũng như hàng hóa được nhập và tái xuất cảng. Mặc dù những mặt hàng về khí đốt, dầu hỏa và những sản phẩm từ dầu hỏa có phần thuyên giảm, nhưng bù lại là sự gia tăng mạnh về xuất cảng kim loại thô, máy móc và thiết bị.

Thị trường lao động dù vẫn còn thuyên giảm cũng có biến chuyển lạc quan: trong quý 1 số việc làm giảm là 18.000, trong khi vào quý 2 số lượng việc làm giảm chỉ còn 8.000. Tổng số những việc làm còn trống chỗ (openstaande vacatures) trong quý 2 gia tăng 4.000 so với quý 1, đưa tổng số những việc làm này lên 108.000 vào cuối tháng 6-2014.

Mặc dù chỉ số tiêu dùng của những người tiêu thụ so sánh với năm 2013 không thay đổi, nhưng ngược lại là sự gia tăng đầu tư máy móc và trang thiết bị của các doanh nghiệp. Điều này cũng trùng hợp với chỉ số tin tưởng của các doanh nghiệp về tình hình khả quan của kinh tế.

Ngoài ra những bản tường trình của vài ngân hàng lớn (Rabo, ING) và hiệp hội của những văn phòng trung gian mua bán nhà đất (Vereniging van makelaars) cho thấy sự phục hồi của thị trường bất động sản năm 2014. Tổng số nhà bán trong quý 2 gia tăng 10% so với quý 1 và tổng số nhà bán trong năm 2014 được ước tính là 135.000 đến 145.000 căn, so với 2013 là 110.094. Giá nhà bán trung bình đã gia tăng 0,7% trong quý 2-2014 so với quý 1-2014, nếu so với quý 2-2013 thì giá bán nhà trung bình đã gia tăng 1,3%. Lý do của sự phục hồi thị trường là giá nhà trung bình cũng như tiền lời để mượn tiền mua nhà đã xuống rất thấp. Hiệu quả tất nhiên của sự phục hồi thị trường bất động sản là sự phục hồi thị trường lao động trong lãnh vực xây dựng trong tương lai. Quan trọng là các đảng phái chính trị ở Hòa Lan đang sử dụng những số liệu của

CBS cho những cuộc đàm phán cho tài khóa năm 2015 mà những điểm chính yếu sẽ được bộ trưởng Tài chính J. Dijsebloem tường trình trước Quốc hội vào ngày 16-09-2014 (Prinsjesdag). Hy vọng là với những dấu hiệu lạc quan về tình hình kinh tế, chính phủ Hòa Lan sẽ bớt tiết kiệm ngân sách, giảm thuế để kích thích tiêu thụ cũng như gia tăng đầu tư (hạ tầng cơ sở...) để đóng góp thêm vào sự tăng trưởng kinh tế.

Mặc dù những chỉ số gia tăng còn rất khiêm tốn được ấn định bởi những số liệu hiện có và sẽ được CBS điều chỉnh trong thời gian sắp tới, nhưng chỉ số gia tăng này cũng cho thấy sự phục hồi, dù vẫn còn mong manh, của kinh tế Hòa Lan sau cuộc khủng hoảng năm 2008. Sự phục hồi mong manh này có thể bị hủy diệt do hậu quả của những biện pháp trừng phạt, phong tỏa kinh tế qua lại của Âu Mỹ và Nga từ cuộc khủng hoảng ở Oekraïne cũng như cuộc tấn công của IS (Islamic State) nhằm chiếm đóng những vùng dầu hỏa quan trọng ở Irak.

V.T. Hoang

(Tổng hợp tin tức trên mạng)

Nguyen - Truong *Administratiekantoor*

- Khai thuế (Inkomsten belasting) tư nhân
- Quản lý về kế toán, tài chính và thuế vụ cho doanh thương và tư nhân.
- Địa chỉ tin cậy, kinh nghiệm
- Giải thích rõ ràng dễ hiểu
- Giá đặc biệt cho đồng hương

Particulier: belastingaangifte IB

- Ondernemers: overstapkorting 30%

Xin liên lạc: Trang Trương
Simon van Ooststroomhof 41
2341 KG Oegstgeest

Tel: 071-5760175

E-mail adres: truong1961@yahoo.com

Y Học - Sức Khỏe

Virus Ebola: Bệnh dịch nguy hiểm đang hoành hành tại Phi Châu

Sốt xuất huyết do virus Ebola đang xuất hiện trở lại và gây thành dịch, làm tử vong nhiều người ở Angola thuộc châu Phi. Mặc dù đã có nhiều nghiên cứu, song cho đến nay, những hiểu biết về virus này vẫn còn nhiều hạn chế.

Sốt xuất huyết Ebola là một bệnh nặng, thường gây tử vong ở người và nhóm động vật có đặc điểm gần với người (khỉ, vượn, tinh tinh). Bệnh được phát hiện lần đầu tiên vào năm 1976, thường xuất hiện không đều đặn, lâu lâu mới quay lại một lần.

Căn bệnh được đặt theo tên của con sông Ebola ở Cộng hòa Dân chủ Congo, nơi căn bệnh bùng nổ thành dịch lần đầu tiên trên thế giới vào năm 1976. Ebola lây lan khi tiếp xúc với chất dịch của người bệnh như máu, nước bọt, mồ hôi v.v... Các triệu chứng của Ebola sốt cao, đau cơ, buồn nôn, tiêu chảy, thậm chí là suy nội tạng và chảy máu không thể cầm.

Các ca sốt xuất huyết Ebola đã được tìm thấy ở Congo, Gabon, Sudan, Bờ biển Ngà, Uganda. Ở Anh cũng có một nhân viên phòng xét nghiệm mắc bệnh do để kim đâm vào tay. Sốt xuất huyết Ebola thường xuất hiện thành những vụ dịch rải rác, trong đó có nhiều vụ xảy ra ngay chính trong các cơ sở y tế do có sự lây truyền tại chỗ.

Nhiễm Ebola là một tình trạng cấp tính, do đó không có tình trạng người lành mang virus. Theo các giả thuyết đã được đưa ra, người đầu tiên mắc bệnh là do tiếp xúc với động vật bị nhiễm, sau đó lây truyền cho người khác qua tiếp xúc trực tiếp với máu, dịch cơ thể... Do đó, virus hoàn toàn có thể lan rộng trong phạm vi gia đình, bạn bè. Những người phải tiếp xúc với các đồ dùng, dụng cụ dính máu hoặc dịch cơ thể

như bơm kim tiêm... rất dễ bị phơi nhiễm với virus Ebola.

Thời kỳ nhiễm bệnh kéo dài khoảng 2-21 ngày. Bệnh thường đột ngột với các triệu chứng sốt cao, đau đầu, đau khớp, đau cơ, mệt mỏi... Những ngày sau, bệnh nhân có thể tiêu chảy, nôn, đau bụng, nổi ban, mắt đỏ, nấc. Một số người bị xuất huyết bên ngoài (xuất huyết kết mạc), xuất huyết nội tạng (xuất huyết tiêu hóa, thận, âm đạo...).

Một số bệnh nhân có thể hồi phục, trong khi một số khác không hồi phục được. Đây vẫn là một điều chưa được các nhà nghiên cứu giải thích cặn kẽ. Chẩn đoán bệnh trong giai đoạn sớm thường là khó, do các triệu chứng còn nghèo nàn và thường không đặc hiệu. Tuy nhiên, khi đã nghi ngờ nhiễm virus Ebola thì việc thực hiện các biện pháp cách ly hợp lý là rất cần thiết.

Qua sự yêu cầu của tổng thống nước Liberia, tổng thống Mỹ Obama đã quyết định gửi thuốc điều trị đến quốc gia này mặc dù thuốc này còn đang trong giai đoạn thí nghiệm. Thuốc có tên là ZMapp được bào chế bởi nhà sản xuất dược phẩm Mapp Biopharmaceutical ở San Diego, California, và ZMAB bởi công ty công nghệ sinh học Defyrus có trụ sở ở Toronto, Canada. Phương pháp điều trị được đặt tên là MB-003, sử dụng một loại kháng thể đơn dòng được chiết xuất từ cây Nicotiana cùng họ hàng với cây thuốc lá, có khả năng khắc chế virus Ebola.

Kháng thể sẽ nhận diện các tế bào bị nhiễm bệnh và kích hoạt hệ thống miễn dịch để tiêu diệt chúng. Các nghiên cứu không phát hiện tác dụng phụ khi thử nghiệm kháng thể trên động vật.

Phương pháp này vẫn chưa được sự cho phép của Cục Quản lý Thuốc và Thực phẩm Hoa Kỳ (FDA) vì trước đó nó chỉ mới thử nghiệm trên khỉ. Vào tháng 8.2013, Chủ tịch công ty dược phẩm Mapp Tiến sĩ Larry Zeitlin và ông James Pettitt, thuộc Viện nghiên cứu các bệnh truyền nhiễm y học quân đội đã công bố một báo cáo về nghiên cứu điều trị thử nghiệm Ebola, kết quả cho thấy 100% động vật linh trưởng không phải con người được chữa khỏi với sự can thiệp điều trị trong vòng một giờ sau khi tiếp xúc với mầm bệnh.

Theo một báo cáo khoa học được đăng trên tạp chí chuyên đề y học Science Translational, 43% số khỉ bị nhiễm Ebola được hồi phục sau can thiệp điều trị từ 104 đến 120 giờ sau khi nhiễm bệnh. Đó là khoảng thời gian mà Ebola bắt đầu bộc lộ các triệu chứng.

Theo Tổ chức Y tế Thế giới (WHO), kể từ tháng 3.2014, bệnh Ebola đã lây nhiễm cho trên 2.000 người và giết chết 1.060 người ở Guinea, Liberia và Sierra Leone.

(VNNS tổng hợp tin tức báo chí)

Gia chánh

Mực xào rau

Nguyên liệu:

Mực tươi: 300 gam; Dứa thơm: ½ quả; Dưa leo: 1 trái; Cà rốt: 1 củ ; Cà chua: 1 trái; Cần tây, Tỏi tây, Hành, Tỏi: 1 củ.

Gia vị: Dầu ăn, bột nêm, hạt tiêu.

Cách làm:

- Mực tươi làm sạch, xẻ đôi, dùng dao khứa chéo phần thân mực rồi thái miếng vừa ăn. (Để mực không tanh nên dùng một ít rượu để rửa mực).
- Dứa sau khi gọt vỏ cắt miếng vừa ăn, dưa leo cắt nhỏ, cà rốt gọt vỏ, tía hoa.
- Cần, tỏi tây bỏ rễ rửa sạch cắt khúc, hành tỏi khô đập dập thái nhỏ.
- Phi thơm hành tỏi rồi cho mực vào xào với lửa lớn. Nêm ½ thìa bột nêm. Xào khoảng 3 phút rồi cho mực ra đĩa.
- Cho cà chua vào xào, tiếp đến cho dưa vào. Đảo đều tay để dưa tiết ra nước chua.
- Tiếp đến cho dưa leo cùng cà rốt vào đảo nhanh tay. Khoảng 5 phút là được.
- Cuối cùng là cho mực vào đảo đều tay. Nêm một chút gia vị để rau thêm đậm đà.
- Cho cần, tỏi tây vào đảo đều khoảng 2 phút. Tắt

bếp rắc một ít hạt tiêu lên trên, cho thức ăn ra đĩa dùng nóng.

Mực xào rau củ ăn nóng sẽ rất ngon. Bạn sẽ cảm nhận được vị chua của dưa, vị giòn của dưa leo và miếng mực cũng giòn giai đậm đà.

Mực xào nấm hương

Nguyên liệu:

Mực tươi: 300 g; Cà rốt: 1 củ; Nấm hương: 15 tai; Hành hoa, rau mùi; Hành, tỏi: 1 củ; Gia vị: dầu ăn, dầu hào, bột nêm.

Cách làm:

- Mực ống làm sạch cắt miếng vừa ăn.
- Cà rốt gọt vỏ, tía hoa rồi thái mỏng. Hành hoa rửa sạch cắt khúc, hành tỏi bóc vỏ đập dập băm nhỏ.
- Rửa nấm hương với nước lạnh rồi cho vào bát ngâm nước ấm. Phi thơm hành tỏi.
- Cho mực vào xào với lửa to. Nêm một chút gia vị. Rồi cho ra đĩa.
- Cho nấm hương vào xào cùng một chút dầu ăn. Tiếp đến cho cà rốt vào xào, đảo nhanh tay.
- Cho mực vào đảo đều, một ít bột nêm rồi tắt bếp.

Bày mực xào nấm hương lên đĩa (có thể cho một ít hạt tiêu nếu thích) rồi dùng với cơm nóng.

Lời hay – ý đẹp

A friend is someone who knows the song in your heart and can sing it back to you when you have forgotten the words.

Bạn bè là người biết lời hát trong trái tim bạn và có thể hát lại nó cho bạn nghe dù bạn đã quên lời.

Cười chút chơi

Bơi giỏi

Anh chàng nọ mặc bộ đồ người nhái tung tăng bơi dưới biển. Đang thưởng thức thủy giới ở độ sâu 6 mét thì anh ta phát hiện một chàng trai khác ở cùng độ sâu mà không cần bình dưỡng khí, chân nhái hay bất cứ trang bị nào khác.

Chàng người nhái liền lặn sâu thêm 3 mét nhưng gã trai kia cũng chỉ mất một phút đã bắt kịp. Anh thợ lặn hạ độ sâu thêm 5 mét nữa nhưng cũng chỉ một phút sau lại bị bắt kịp.

Ngạc nhiên, anh thợ lặn rút ra mảnh giấy không thấm nước và cây bút chì, viết: "Làm thế nào mà anh có thể lặn tới độ sâu này mà không cần trang bị nào hết?".

Anh chàng kia cầm lấy cây bút chì, xóa sạch những gì anh thợ lặn đã viết và nguyệtịch ngoặc: "Tôi đang bị chết đuối!".

Bệnh gan

Trong cuộc thi vấn đáp. Thầy giáo nghiêm nghị hỏi:

- Em hãy cho biết triệu chứng của bệnh gan là gì ?
- Dạ, triệu chứng của "bệnh gan" là... là nói mấy cũng không nghe, đánh mấy cũng không khóc, phạt mấy cũng không chừa.
- ???

Liều mình

Một chàng sinh viên đi chơi về tuyên bố với cả phòng:

"Cuối cùng rồi cũng có người con gái dám liều mình vì tao."

Cả phòng nhao nhao:

- Ai vậy mà, nhỏ nào nói nghe coi?
- Nhỏ Hồng bên trường Luật đó.
- Nhỏ Hồng nói gì với mà?
- Nhỏ nói : "Yêu anh ư? Thà em nhảy lầu còn hơn".

Nói chơi

Bà chủ nói với cô giúp việc trong nhà, vì bà ngắm thấy cô dạo này cử phây phây, vừa trẻ vừa đẹp ra:

- Ông chủ nhà tôi bảo chiều nay không ăn cơm nhà. Chắc chiều nay lại đi tặng tịu với cô thư ký rồi!

Cô giúp việc:

- Thưa bà, tôi không tin. Chắc bà nói chơi vậy để tôi ghen chứ gì?

Hiểu sao bây giờ

"Cuộc sống thật vô vị".

"Tại sao chứ?" Mục sư hỏi.

"Tôi hết lòng theo đuổi một người, nhưng người ấy đã từ chối lời cầu hôn của tôi".

"Anh đừng vội chán nản" Mục sư nhẹ nhàng: "Phụ nữ nói không thường phải hiểu là có".

"Nhưng cô ấy chỉ xì một tiếng thôi".

Trả hộ

Ở cửa hàng thời trang, cô gái hỏi người bán hàng:

- Thưa ông, giá chiếc áo khoác này bao nhiêu?

Anh chàng bán hàng thấy cô gái xinh đẹp liền trả lời ồm ồm:

- Giá thỏa thuận, rất rẻ, chỉ một chiếc hôn.

Cô gái bèn quay sang bà già cùng đi:

- Bà ơi, bà trả hộ cháu nhé!

Tác dụng

Hai người đàn ông rảnh rỗi bàn chuyện nhau:

- Phải nói là phụ nữ thời nay can đảm hơn trước nhiều.

- Hãy cho một bằng chứng coi.

- Họ ít khóc hơn.

- Ừ nhỉ! Nhưng lý do tại sao?

- Còn khóc làm sao được khi mặt đã đầy son phấn.

Nếu

Một cô gái thử lòng người yêu nên hỏi:

- Anh có yêu em không?

- Dĩ nhiên rồi!

- Thế anh có muốn lấy em làm vợ không?

- Anh chỉ sợ em không đồng ý.

- Nếu em không đồng ý?

- Thì nhất định anh sẽ đi lấy cô gái khác.

Yêu kiểu sao Hỏa

Một anh chàng đẹp trai, lịch lãm, trông rõ không phải người địa phương, đi trên xe buýt và ngồi cạnh một cô. Thịnh thoảng anh ta lại sờ vào vai cô nàng rồi đưa lên mũi ngửi, vẻ mặt rất "phê". Cô nàng lấy làm thích thú, hỏi:

- Anh từ đâu tới?

- Từ sao Hỏa.

- Tuyệt vời! Em rất thích người ngoài hành tinh. Thế anh có thích em không?

- Có.

Hai người đưa nhau về khách sạn, thuê phòng.

- Anh yêu em đi - cô gái giục.

- Thì trên xe buýt anh đã "yêu" em suốt đấy thôi -

"Người sao Hỏa" trả lời và lại tiếp tục... sờ vai, đưa lên mũi ngửi.

Cùng là lần đầu

Trên chiếc máy bay sắp cất cánh, thấy phi công đi ngang qua, một bà khách túm lấy anh ta dặn dò:

- Xin ông hãy lái cẩn thận cho, lần đầu tiên tôi đi máy bay đấy!

- Ô, bà hãy yên tâm, tôi cũng thế.

SỔ VÀNG TƯỢNG ĐÀI THUYỀN NHÂN

Số băng của quỹ TĐTN: NL08INGB0006446108 t.n.v. AVVN (BIC: INGBNL2A)

Ngày	Tên	Đóng góp	
		Số Tiền	Hiện vật
26-6-2014	G/đ Quân cán chính VNCH	€ 400,00	
5-7-2014	Đêm văn nghệ/karaoke Breda gây quỹ TĐTN	€ 1.667,00	
8-7-2014	Pham Dinh A T	€ 50,00	
28-7-2014	Nguyễn Thanh Linh - Nieuwegein	€ 100,00	
20-8-2014	Hồ Tấn Đông - Almere	€ 50,00	
	Ăn danh - Apeldoorn	€ 500,00	
Tổng kết kỳ này		€ 2.767,00	
Đóng góp các kỳ trước		€ 23.079,00	
Tổng cộng		€25.846,00	

Danh sách độc giả trả tiền báo tính từ 20-6-2014 đến 29-8-2014

stt	ngày trả tiền	Tên	vùng	số độc giả	số tiền	ghi chú
1	26-6-2014	Nguyen T.N.A.	Breda	29	€ 30,00	
2	30-6-2014	DH Truong	Arnhem	411	€ 30,00	
3	30-6-2014	Tran Quoc Tuan	Heerhugowaard	596	€ 30,00	
4	30-6-2014	T. Nguyen	?	?	€ 30,00	*
5	30-6-2014	T.L.Q. Nguyen	Delft	633	€ 30,00	
6	1-7-2014	Tuyet Le	Chaaam	683	€ 30,00	
7	2-7-2014	Nguyen Thi Thanh	Huizen	10	€ 30,00	
8	3-7-2014	Nguyen Thanh Son	Nieuwegein	205	€ 30,00	
9	3-7-2014	T.H.D. Tran	?	?	€ 30,00	*
10	7-7-2014	Dinh Van Ly	Spijkensisse	742	€ 30,00	
11	7-7-2014	Q.H. Tran	Diemen	559	€ 50,00	
12	8-7-2014	Nguyen Trung Hieu	Amstelveen	7	€ 30,00	
13	9-7-2014	Truong Hoai Thu	't Veld	493	€ 30,00	
14	16-7-2014	Vu Thi Lua	Hoorn	753	€ 30,00	
15	18-7-2014	Nguyen T.S.	Uitgeest	94	€ 30,00	
16	21-7-2014	Thong Cong Thanh	Spijkensisse	640	€ 30,00	
17	22-7-2014	V.V. Nguyen	?	?	€ 60,00	
18	23-7-2014	T.V. Thai Ta			€ 30,00	
19	23-7-2014	Nguyen Van Huong		857	€ 30,00	
20	29-7-2014	Le Quoc Minh	Enschede	789	€ 100,00	
21	31-7-2014	Q.S. Tran	Den Bosch	274	€ 30,00	
22	6-8-2014	Nguyen Van Ba	Amsterdam	3	€ 90,00	
23	12-8-2014	Luu Van Bay	Apeldoorn	423	€ 30,00	
24	14-8-2014	V.T. Truong	?	?	€ 30,00	*
25	18-8-2014	Dinh Ngoc Hien	Nieuw-Vennep	101	€ 30,00	

* Quý độc giả có tên sau đây xin liên lạc gấp về tòa soạn để xác nhận:

- T. Nguyen trả tiền ngày 30-6-2014
- T.H.D. Tran trả tiền ngày 3-7-2014
- V.V. Nguyen trả tiền ngày 22-7-2014
- V.T. Truong trả tiền ngày 14-8-2014

Lời tòa soạn: Khi trả tiền báo quý độc giả nhớ ghi số độc giả để tòa soạn cập nhật danh sách được dễ dàng.
Chân thành cảm ơn

Lá thư tòa soạn

Khi số báo này đến tay quý độc giả thì mùa hè đã qua đi. Những tia nắng vàng ấm áp đã thưa thớt dần, hoa hồng, hoa thược dược cũng bắt đầu tàn phai, những chậu hoa cúc đã thấy xuất hiện ngoài phố báo hiệu mùa thu đang tới. Học sinh, sinh viên đã trở lại ghế nhà trường. Người đi nghỉ hè cũng lục đục trở về để tiếp tục công việc. Mọi người đã trở lại sinh hoạt bình thường.

Mùa hè năm nay, cộng đồng người Việt tại Hòa Lan đón nhận một tin buồn khi được biết chiếc máy bay MH17 của hãng hàng không Malaysia, khởi hành từ Amsterdam đi Kuala Lumpur, đã bị bắn rơi trên vùng đất Oekraïne vào ngày 17 tháng 7 năm 2014. Tất cả phi hành đoàn và hành khách trên chuyến bay này tổng cộng 298 người đều tử nạn. Trong số những nạn nhân này có ba mẹ con người Việt Nam cư ngụ tại thị xã Delft. Ba nạn nhân này gồm mẹ, Nguyễn Ngọc Minh, và hai con là Đặng Minh Châu và Đặng Quốc Huy.

VNNS thành thật chia buồn cùng thân nhân của những nạn nhân này. Hãy cùng nhau thắp một nén nhang để cầu nguyện cho tất cả các nạn nhân tử nạn, và đặc biệt cho ba mẹ con nạn nhân người Việt Nam này.

Sau thời gian nghỉ hè ngắn ngủi, VNNS lại trở về với quý độc giả với số báo chủ đề “Mẹ Việt Nam”. Chúng tôi chân thành kêu gọi quý đồng hương, quý cơ sở thương mại, dịch vụ tiếp tục yểm trợ VNNS qua việc đặt mua báo hay đăng quảng cáo. Chúng tôi cũng tiếp tục chào đón các sáng tác từ quý văn, thân hữu. Những đóng góp của quý vị là chất liệu cần thiết để VNNS tiếp tục phục vụ cộng đồng người Việt chúng ta trong lãnh vực thông tin, văn hóa.

Số báo 268 tới đây mang chủ đề “Tình bạn, tình chiến hữu” sẽ được phát hành vào cuối tháng 10 năm 2014. VNNS mong mỗi tiếp tục đón nhận các đóng góp của quý văn hữu. Bài viết xin gửi về tòa soạn trước ngày 10-10-2014 theo địa chỉ email sau đây: ngothuychuong@gmail.com

Trân trọng,

Ban Biên Tập Việt Nam Nguyệt San

